Beth

HARBISON

Clubul dependentelor de pantofi

CHIC

POLIROM

Colecția

CHIC

„*Clubul dependentelor de pantofi* este o carte care m-a cucerit de la prima pagină. E o adevărată plăcere s-o citești."

Marian Keyes

„Beth Harbison scrie cu vervă și umor, iar tonul ei lejer le permite simpaticelor sale eroine să se salveze de ridicolul situațiilor în care se pomenesc antrenate."

Publishers Weekly

„*Chick-lit* din creștet până-n tălpi!"

People

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Beth Harbison, *Shoe Addicts Anonymous*

Copyright © 2007 by Beth Harbison
All rights reserved.

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HARBISON, BETH

Clubul dependentelor de pantofi / Beth Harbison; trad. şi note de Ştefania Ţârcomnicu. – Iaşi: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1116-4

I. Ţârcomnicu, Ştefania (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Beth

HARBISON

Clubul dependentelor de pantofi

Traducere din limba engleză
și note de Ștefania Țârcomnicu

POLIROM
2008

Beth Harbison s-a născut în Potomac, Maryland. A început să scrie literatură încă din şcoala primară, când a mai adăugat vreo 60 de pagini cărţii ei preferate, *Black Beauty*. A publicat câteva cărţi de bucate foarte apreciate şi este autoarea mai multor romane de dragoste. *Clubul dependentelor de pantofi* (2007) este primul ei *chick-lit*, care s-a bucurat de un imens succes încă de la apariţie, succes confirmat de publicarea, un an mai târziu, a romanului *Secretele unei dependente de pantofi* (în pregătire la Editura Polirom).

Ce le poate aduce laolaltă pe patru femei din Washington D.C. cu vârste, slujbe şi situaţii diferite? Lorna Rafferty datorează mai mulţi bani decât ar fi în stare să numere şi este dependentă de eBay. Helene Zaharis e măritată cu un politician care îi controlează nu numai viaţa, ci şi cărţile de credit. Sandra Vanderslice îşi plăteşte facturile cu banii câştigaţi lucrând la liniile erotice şi încearcă în zadar să se vindece de agorafobie. Iar Jocelyn Bowen este dădaca progeniturilor unei familii din înalta societate, care îi fac viaţa un iad, iar din acest motiv orice, dar *absolut* orice îi dă un motiv să evadeze din colivia ei aurită, fie şi numai o seară pe săptămână, e mană cerească. Dar toate patru au un subiect comun: pantofii. Încetul cu încetul, întâlnirile lor de marţi se transformă într-o prietenie care le ajută să-şi vadă propria persoană, dar şi propriile probleme într-o lumină cu totul nouă.

Mamei mele, Connie Atkins,
şi partenerei sale de cumpărături, Ginny Russell –
adevăratele dependente de pantofi din viaţa mea.
Sigur sunt într-un magazin cu pantofi
chiar în clipa asta!

*

Şi lui Jen Enderlin, editorul şi prietena mea.

Mulţumiri

Scrisul este o experienţă pe care o trăieşti singur, dar viaţa, dacă eşti norocos, nu este la fel. Aş vrea să mulţumesc câtorva dintre prietenii care m-au făcut să râd, m-au ajutat să nu îmi pierd minţile şi au inspirat legăturile de prietenie din această carte: surorilor mele, Jacquelyn şi Elaine McShulskis; prietenelor care au fost lângă mine aproape la fel de mult timp ca surorile mele, Jordana Carmel şi Nicki Singer; vecinelor şi amicelor mele care m-au ajutat mereu, fie având grijă de copii, fie făcând pe gazda în locul meu (sau ambele), Amy Sears şi Carolyn Clemens; şi sufletelor generoase care au citit, recitit, mi-au dat sfaturi şi m-au susţinut – de obicei la o gustare – de-a lungul multor ani şi multor cărţi, Elaine Fox, Annie Jones, Marsha Nuccio, Mary Blayney, Meg Ruley şi Annelise Robey.

Capitolul 1

Sex într-o cutie. Exact asta era. Îţi dădea fiori pe şira spinării, îţi tăia răsuflarea, sex decadent într-o cutie.

Lorna Rafferty dădu hârtia la o parte şi mirosul ameţitor de piele nouă îi invadă nările, trimiţându-i un fior puternic în tot corpul. Senzaţia asta – această *palpitaţie* – nu îşi pierduse din farmec, chiar dacă trecuse prin respectivul ritual de nenumărate ori.

Atinse pielea perfect întinsă şi zâmbi. Nu se putea abţine. Era plăcerea viciului la cel mai înalt grad senzorial, tactil şi hedonistic. Simţea furnicături din cap până în picioare.

Îşi trecu degetele uşor peste suprafaţa netedă, alunecând peste arcuirea graţioasă a tălpii, ca o pisică ce se întinde în soarele amiezii; zâmbi satisfăcută de înţepătura tocului foarte ascuţit. Da. Oh, daaa!

Era excitant.

Ştia, bineînţeles, că era greşit. Doisprezece ani la Şcoala Catolică nu fuseseră în van; va plăti pentru iertarea acestui păcat mai târziu.

Ei, şi, la naiba, plănuia asta de ani în şir.

Datoria asta trebuia să aştepte la coadă împreună cu multe altele.

Între timp, Lorna avea drept consolare aceste sandale cu platformă Delman, decupate în față, cu baretă în jurul gleznei. Pentru așa niște sandale mortale era în stare să meargă direct în flăcările iadului.

Unul dintre puținele lucruri pe care și le putea aminti despre mama sa erau încălțările. Pantofi albi cu negru, stil gangster. Sandale roz, cu toc jos și ascuțit. Și, favoriții Lornei, pantofii de la nunta ei: înalți, supli, de satin, cu tocuri înguste ca niște virgule art deco și cu vârfurile rotunjite ușor roase, în cele din urmă, după anii trecuți de atunci.

Dacă închidea ochii, încă își mai putea vedea picioruşele de fetiță afundate în acei pantofi, cu tocurile clămpănind în urma ei și dând-o de gol, în timp ce traversa covorul oriental tocit din dormitorul părinților înspre buclele aurii, zâmbetul larg și parfumul Fleurs de Rocaille – amintirea ei despre mama.

Dintre toate lucrurile pe care le știa sau pe care și le putea aminti despre mama ei și dintre toate lucrurile pe care nu și le amintea, Lorna era sigură de ceva: în mod clar, dragostea pentru pantofi era ereditară.

Scoase încet sandalele Delman din cutie, alungând din memorie momentul în care întinsese cardul de credit și așteptase – ca un jucător care mizează totul pe roșu – un verdict din partea Comisiei de Validare a Ruletei Cărților de Credit.

De data aceasta verdictul a fost afirmativ.

Semnă bonul, promițându-și că, *Da, bineînțeles, voi plăti pentru încălțămintea asta.*

Nu-i bai! Următorul meu salariu se va duce pe aceste sandale, în timp ce arbora expresia celui care își plătește întotdeauna integral datoriile la salariu și a cărui viață nu poate fi acaparată de Visa cât ai clipi.

Pfffu.

Ignorase cealaltă voce: *Nu ar trebui să fac asta, și voi face acum și aici o promisiune lui Dumnezeu sau oricui altcuiva că, dacă se efectuează această plată, nu voi mai cheltui niciodată banii pe care nu îi am.*

Mai bine nu se mai gândea la urmări.

Dacă lupta cu gândurile neplăcute despre bani ar fi ars caloriile, Lorna ar fi purtat mărimea S.

Admiră câteva minute sandalele din mâna ei, apoi le încălță.

Ahhh.

Minunat.

O plăcere ca asta, satisfăcută corect, durează o viață. O plăcere de care ea are întotdeauna chef și pentru care este gata oricând.

Și ce dacă trebuia să plătească pentru ea? La următorul salariu o să poată da niște bani din datorie. Și, în vreo doi ani, poate trei, *cel mult* patru – asta presupunând că nu își va ține prea din scurt cheltuielile – datoria va dispărea cu totul.

Și aceste sandale Delman vor fi la fel de minunate ca acum. Și probabil că vor valora dublu. Poate chiar mai mult. Erau un model clasic. Nu se demodau niciodată.

O investiție inteligentă.

În timp ce se gândea la asta, în mica sufragerie şi cameră de zi a apartamentului ei din Bethesda, Maryland, se întrerupse lumina.

Primul gând a fost că îi fusese tăiat curentul de către compania furnizoare. N-avea cum... plătise factura de curând. Să nu fi observat ea că începuse furtuna? Se ştia bine că verile în zona Washingtonului erau călduroase şi înăbuşitoare, şi această zi de august timpuriu nu făcea excepţie. Locuitorii ca ea plăteau în fiecare lună curentul care, din când în când – exact în toiul verii – se oprea cu orele, uneori chiar mai mult de o zi.

Se ridică de pe canapea şi tropăi cu sandalele Delman spre telefonul de pe măsuţa din hol. Formă numărul companiei de electricitate, ferm convinsă că i se va spune că reţeaua căzuse din cauza suprasolicitării, fiindcă toată lumea îşi pornise odată aparatele de aer condiţionat, dar că va reveni curând. Ar putea să se ducă la mall şi să-şi omoare o oră sau două în răcoarea de acolo înainte de serviciu, se gândi ea visătoare, în timp ce termina de format numărul pe telefonul ei vechi, roz, de prinţesă, pe care îl avea de la 12 ani şi la care şoptise atâtea secrete.

Zece minute mai târziu şi după aproape 14 melodii ascultate în aşteptare, o reprezentantă a companiei de electricitate – care se recomandă drept doamna Sinclair, fără prenume – îi dădu Lornei răspunsul de care se temuse de fapt.

— Cucoană, v-a fost tăiat curentul pentru neplată.

Bine, în primul rând, acel „cucoană" fusese spus foarte de sus. Şi în al doilea rând – neplată? Era imposibil. Acum vreo două săptămâni nu avusese ea câteva seri cu bacşişuri bune şi nu plătise un teanc de facturi? Când fusese asta? Pe la jumătatea lui iulie? La începutul lui iulie? Clar după 4 Iulie.

Sau, stai, a fost imediat după Memorial Day. Una dintre acele sărbători cu picnicuri. Purtase acele sandale adorabile roz de la Gucci.

Se uită cu suspiciune la maldărul de scrisori ce se adunase pe masa de lângă uşă – se strânseseră atât de repede – şi întrebă, cu viclenie:

— Care este ultima plată pe care aţi încasat-o?

— Cea din 28 aprilie.

Mintea ei dădu paginile calendarului înapoi, ca o imagine dintr-un film prost din anii 1930. Bine, îi picase pleaşca aceea în iulie, dar poate că nu plătise factura la electricitate atunci. Poate că o plătise înainte, poate în iunie? Oare să fi fost tocmai în mai?

Dar sigur nu în *aprilie*! Nu! Era imposibil. Era convinsă că trebuia să fie o greşeală.

— Este imposibil! Eu...

— V-am trimis o avertizare pe 14 mai şi una pe 5 iunie, se auzi vocea plină de dezaprobare a doamnei Sinclair. Şi, pe 9 iulie, v-am trimis o somaţie, în care vă preveneam că, dacă nu primeam plata până la sfârşitul zilei respective, urma să vă tăiem curentul.

Bine, acum parcă îşi amintea că fusese cât pe ce să îşi plătească facturile, când cei de la

Nordstrom o anunţaseră că-şi începeau campania de reduceri de vară.

Fusese o zi grozavă pentru cumpărături. Cele două perechi de Bruno Magli fuseseră un chilipir. Atât de confortabili, încât putea să alerge şi un kilometru în ei.

Dar sigur plătise factura în luna următoare.

Sigur!

Sau nu?

— Aşteptaţi o secundă, să îmi verific înregistrările.

Lorna se duse la calculator şi apăsă butonul de pornire. Aşteptă câteva secunde bune până să îşi dea seama că şi computerul pe care îşi ţinea socoteala facturilor funcţiona cu aceeaşi electricitate pe care i-o refuza acum femeia înţepată de la celălalt capăt al firului.

— Sunt sigură că mi-aş fi amintit, dacă trimiteaţi o înştiinţare de decuplare.

— M-hm.

Era uşor să ţi-o imaginezi pe doamna Sinclair ca pe un trol mic şi rău, cu pistrui şi cârlionţi, stând sub un pod. *Vrei curent? Trebuie să treci mai întâi de mine. Aşa că ghici ghicitoarea mea: Când ai plătit tu ultima dată facturile?*

Lorna oftă exasperată şi apucă portmoneul. Mai fusese în situaţia asta.

— Bine, lăsaţi, spuneţi-mi doar cât o să mă coste să îl porniţi. Pot să fac plata prin telefon?

— Da. Face 817 dolari şi 26 de cenţi. Puteţi folosi carduri Visa, MasterCard sau Discover.

Îi luă ceva timp să digere informaţia. Era o greşeală. Trebuia să fie o greşeală.

— 800 de dolari? repetă ea prostită.

— 817 dolari şi 26 de cenţi.

— Nu am fost acasă o săptămână, în iunie.

Fusese în Ocean City. O săptămână în espadrile şi sandale greceşti cu şireturi lungi, care o făcuseră să se simtă de parcă ar fi fost într-o vacanţă pe maluri mediteraneene.

— Am cheltuit eu curent de 800 de dolari? Nu se poate.

Trebuia să fie o încurcătură la mijloc. Îi confundaseră factura cu a altcuiva. Sigur aşa făcuseră.

Poate asta era factura pentru întregul etaj al clădirii sale.

— Suma include taxa de reconectare de 150 de dolari, apoi 250 de dolari reprezentând un avans pentru lunile următoare, apoi factura dumneavoastră de 398 de dolari şi 43 de cenţi, penalizările de 18 dolari şi...

— Ce-i aia taxă de reconectare?

Nu mai ceruseră aşa ceva înainte.

— O taxă pentru a vă reconecta la reţea după ce v-a fost tăiat curentul.

Asta era incredibil.

— Dar de ce?

— Domnişoară Rafferty, a trebuit să vă tăiem curentul şi urmează să vă reconectăm.

— Şi pentru asta nu trebuie să apăsaţi un buton, o manetă, ceva? Şi-o putea imagina pe doamna Sinclair stând lângă o manetă mare, ca-n desene animate, cu DESCHIS/ÎNCHIS. Vreţi să plătesc 150 de dolari doar pentru asta?

— Cucoană – din nou tonul acru, nepoliticos –, puteţi face cum doriţi. Dacă vreţi să

aveţi din nou curent, vă costă 818 dolari şi 3 cenţi.

— Staţi puţin! o întrerupse Lorna. Acum o secundă aţi spus 817 şi ceva.

— Computerul nostru tocmai a refăcut calculele şi a adăugat dobânda pentru ziua de azi.

Simţea cum apartamentul devenea din ce în ce mai încins. Era greu de spus dacă de vină era aerul condiţionat care se oprise sau faptul că găsea atât de puţină înţelegere la doamna Sinclair – care sigur era necăsătorită şi care profitase de această ocazie ca să anexeze, înaintea numelui, acest „doamnă", în ciuda faptului că nu mai făcuse sex de ani buni, asta în cazul în care făcuse vreodată.

De fapt, probabil că numele ei nici măcar nu era Sinclair. Îl folosea doar ca pseudonim, ca să n-o urmărească oamenii pe stradă sau să n-o omoare în casă, după ce vorbeau cu ea la telefon.

— Pot să vorbesc cu un superior? întrebă Lorna.

— Poate să vă sune cineva peste 24 de ore, cucoană, dar asta nu o să vă schimbe factura.

Probabil doar se adăuga dobânda până când aveau să o sune ei.

Lorna scoase cardul Visa din portofel. Era cald încă, de la plata pentru Delman.

— Bine.

Bătălia se încheiase. Lorna pierduse. La naiba, pierdea tot războiul.

— Îmi voi folosi cardul Visa.

Presupunând că tranzacţia era acceptată.

De la celălalt capăt al firului se auzi parcă, pentru o fracțiune de secundă, cum doamna Sinclair crăpa de satisfacție.

— Și care este numele de pe card?...

*

După ce îi închise doamnei Sinclair, Lorna se hotărî să se uite prin maldărul de scrisori de lângă ușă, ca să vadă dacă avea într-adevăr vreo înștiințare. Nu știa cum, dar până în acel moment rămăsese încă pe jumătate convinsă că era o greșeală.

Era într-adevăr o greșeală. De fapt, după ce a deschis toate plicurile, era un imens maldăr nesuferit de greșeli. Și toate erau ale ei.

Sincer vorbind, Lorna știa de ceva vreme că trebuia să se ocupe de problema asta. Maldărul stătuse acolo, lângă ușă, ca o bombă cu ceas, iar ea încercase să îl ignore, așa cum încercase să ignore și durerea surdă pe care o simțea în capul pieptului de fiecare dată când trecea pe lângă el sau când se gândea la el în toiul nopții, atunci când nu putea să doarmă. Nu avea banii necesari pentru a plăti facturile, dar întotdeauna simțea că o să îi aibă în curând. Un alt salariu, o altă noapte plină de bacșișuri. Dar cheltuielile îi scăpaseră de sub control și era conștientă de asta.

Nu știa însă cât de mult îi scăpaseră de sub control.

Ce Dumnezeu a cumpărat cu toți banii ăia?

Și de ce continua să se simtă neîmplinită?

Nu era extravagantă. Ieşea foarte rar şi nu comanda Dom Pérignon tot timpul. Singurul lucru pe care îl cumpăra şi care nu putea fi considerat o strictă necesitate era, din când în când, câte o pereche de pantofi. Asta dacă puteai spune că pantofii nu sunt necesari.

Sigur, o dată la ceva timp, când găsea o pereche cu adevărat minunată, cumpăra una în plus, de rezervă. Cum făcuse cu pantofii Magli, vara trecută. Dar, să fim serioşi, o pereche costa o parte infimă din chiria ei. Cum de s-au strâns zeci de mii de dolari?

Până atunci se tot gândise că o să plătească toată datoria odată. Banii vor veni, şi ea va plăti facturile, şi totul va fi bine. A avut nopţi cu bacşişuri şi de 250, chiar şi de 300 de dolari la restaurant. August era întotdeauna o lună slabă pentru restaurante, dar de îndată ce se termina septembrie, era sigură că o să scoată foarte mult.

Dar uitându-se la facturi, realiză că n-o să poată niciodată câştiga îndeajuns pentru a ţine datoria sub control. Erau plăţi întârziate, rate ce depăşiseră data-limită... două din cele cinci carduri de credit ale sale îşi crescuseră dobânda în doi timpi şi trei mişcări la 30 %. Din cei 164 de dolari plata minimă de pe unul dintre carduri, 162 erau doar dobânda. Până şi Lorna ştia că plătind datoria în rate, cu doi dolari pe lună, o să dureze câteva secole.

Şi asta presupunând că *nu* îşi mai folosea cardul.

Avea o problemă.

Asta era o datorie serioasă, serioasă.

Începuse foarte simplu, cu un card de credit la magazinul Sears, pe care avuseseră amabilitatea să i-l trimită în primul an de liceu. Pentru că fusese crescută fără să-i lipsească nimic, în suburbiile stilatului Washington, Potomac, Maryland, întotdeauna presupusese că nu doar va atinge, ci chiar își va depăși condiția de clasă mijlocie. Și acesta era doar punctul de plecare al vieții ei, nu apogeul.

Așa că, atunci când a primit cardul de credit, a simțit că e corect să plece la cumpărături și să facă niște mici achiziții, pe care avea să le plătească apoi singură.

Prima ei achiziție a fost o pereche roșie de pantofi Ked. Îi văzuse la standul Lucite și se imaginase imediat pe doc, în golful Chesapeake cu prietenii ei, pielea sa de un ciocolatiu-închis, din cauza bronzului, părul ei blond strălucind ca pe cutia de vopsea Clairol Hydrience, Blond de Plajă nr. 2, cu noul ei iubit – fiul unei familii înstărite, care deținea magazine de mașini în toată zona D.C. Metro – atât de îndrăgostit de ea, încât o va cere de soție și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

La doar 11 dolari și 99 de cenți, plus 5 % comision și doar 16 % dobândă la cardul Sears, pantofii Ked păreau o investiție bună. Îi va plăti înainte să expire prima rată.

În drum spre ieșirea magazinului, totuși, mai văzuse câteva lucruri care îi atrăseseră atenția: noul walkman Sony era un chilipir la 99 de dolari și cine îi putea reproșa că își cumpărase și o pereche de cerculeți din argint – nu, serios acum, aveau forma unor șlapi...

Din păcate, Lorna era cam în pană de bani când a trebuit să plătească factura şi iubitul i-a dat papucii, câteva săptămâni mai târziu, după ce o înşelase, destul de spectaculos, cu cea mai bună prietenă a ei, chiar la petrecerea de ziua sa de naştere; şi-a petrecut vara având diverse slujbe temporare în birouri, aşa că bronzul nu s-a materializat niciodată, iar părul ei căpătase o nuanţă şaten-deschis şi era lins şi pleoştit de la mediul artificial din clădirile cu birouri, nu era auriu strălucitor, cum şi-l imaginase, fremătând în jurul feţei sale în timp ce ea stătea la pupa vaporului, navigând confortabil spre acea fericire până la adânci bătrâneţi.

Dar cum a venit iarna, a întâlnit un alt bărbat – unul căruia îi plăcea salsa. Încălţămintea era magnifică. Pantofi cu toc cui, cureluşe, bărbatul era un vis. Nu era ieftin, dar cine putea pune un preţ pe vise?

Bineînţeles că visul s-a sfârşit. Lorna s-a trezit din vis şi şi-a terminat studiile singură. Dar asta nu înseamnă că nu a mai avut pantofi grozavi între timp – a fost lăudată pentru că a luat lecţii de balet (nu a ajuns la poante, dar cipicii erau drăguţi), de jazz (erau şi pantofi cu talpă groasă, dreaptă sau cu toc, dar şi *ghete*) şi de step (pantofi de lac care făceau zgomot!). Era o dansatoare groaznică, dar pantofii... o! Pantofii!

Aşa că Lorna a păşit spre viitorul ei în perechea potrivită de pantofi, mereu plină de speranţă că îl va găsi pe acel Făt-Frumos care se va asorta cu încălţămintea ei. După care, Lorna va duce viaţa lipsită de griji a clasei

mijlocii, aşa cum fusese crescută – doi sau trei copii, un labrador, un dressing în dormitor şi nici o grijă legată de bani.

Nu fusese să fie aşa. Iubiţii veneau şi plecau. Şi tot veneau şi plecau. Şi au tot venit şi au plecat chiar şi după ce a trecut vremea în care oamenii îi ziceau: „Eşti tânără, ar trebui să profiţi"; până când au început să spună: „Deci... ai de gând să te aşezi la casa ta?" Când i-a dat papucii ultimului ei iubit – drăguţul, dar foarte-foarte plictisitorul George Manning, care era avocat – colega ei Bess mai că nu i-a spus că e proastă:

— O fi el plictisitor, dar poartă costume Brooks Brothers şi plăteşte facturile!

Dar asta nu era destul pentru Lorna. Nu putea să stea cu tipul nepotrivit doar pentru că îi oferea siguranţă financiară, oricât de tentantă era această siguranţă financiară. Aşa că trăia de parcă urma să apară de după colţ un răspuns sau un miracol care să îi şteargă cu buretele toate problemele. Soluţia era întotdeauna gata să se ivească, în mintea ei.

Ca urmare, Lorna nu a făcut tot posibilul pentru a-şi găsi singură soluţiile şi pentru a opri mania cumpărăturilor înainte de a-i scăpa de sub control. Ca jucătorul care tot îşi dublează miza în ideea că *trebuie* să vină şi marea lovitură, statistic vorbind, Lorna îşi tot dublase problemele, până când, în cele din urmă, şi-a dat seama că avea cărţi proaste orice ar face.

Era într-o foarte reală criză financiară. Dacă nu schimba ceva, şi încă repede, avea să dea faliment.

Şi nu doar că avea să fie falită în stadiul de „nu îmi mai pot cumpăra sandalele astea cu şireturi", nici măcar „fasole şi orez la cină în următoarele luni", ci, cu mâna pe inimă, în halul ăla de falită în care „la temperaturi sub zero grade, cartonul este mai călduros decât placajul, aşa că stai pe lângă Sears şi fă rost de cutia unui frigider, până nu dispar toate cele bune".

Trebuia să facă ceva.

Şi repede.

Capitolul 2

— Deci iei anticoncepţionale şi îl laşi să creadă că încerci să rămâi însărcinată?

Helene Zaharis ciuli urechile. Întrebarea nu-i era adresată ei, dar i-ar fi putut fi. De fapt, era aşa de adevărat, încât pentru un moment se întrebă dacă îi aflase cineva secretul şi se aşezase la masa ei ca să o şantajeze.

Dar nu, era o conversaţie între două femei de vreo 20 de ani, care stăteau la masa de alături în Café Rouge, locul unde Helene trebuia să ia prânzul cu soţia senatorului Cabot, Nancy.

Din fericire, Nancy întârzia; Helene găsea conversaţia de lângă ea mult mai interesantă decât discuţia pe care o va avea în mod invariabil cu Nancy, despre cine mergea la cursele din Middleburg în octombrie şi ce persoană politică a mai propus vreo micşorare a taxelor.

Sau o mărire de taxe.

Sau despre orice altă problemă fierbinte care i-a preocupat, în ultima vreme, pe cei de la Beltway.

Nimic din toate acestea nu o prea interesa pe Helene.

— Nu este chiar o suferinţă. Femeia care lua anticoncepţionale chicoti şi sorbi dintr-o

băutură roz. Trebuie doar să se străduiască un pic mai mult... şi un pic mai mult timp.

Prietena ei zâmbi, ca şi cum îi făcea plăcere să fie părtaşă la acest secret delicios.

— Adică ai de gând să nu mai iei pastile?

— În cele din urmă, nu o să mai iau. Când voi fi pregătită.

Cealaltă femeie dădu din cap, zâmbind.

— Ai tupeu! Să sperăm doar că nu află de pastile între timp.

— Nici o şansă!

— Unde le ascunzi?

Lipite cu bandă adezivă pe spatele sertarului noptierei mele, se gândi Helene.

— În geantă, răspunse femeia cu băutura roz, ridicând din umeri. Nu o să caute niciodată acolo.

O idee proastă. O greşeală imensă. Bărbaţii respectă anumite limite doar până când au o mică bănuială că e ceva în neregulă. Şi atunci, acolo e primul loc unde caută. Chiar şi cei proşti.

Dacă Helene ar ascunde ceva în geantă, Jim l-ar găsi imediat. A depăşit acel stadiu de curtoazie de mult.

Se cutremură când se gândi ce ar face dacă ar afla că ea îşi bate joc de încercările lui de a procrea.

Dar Helene era hotărâtă. Nu voia un copil. Nu ar fi drept, în primul rând faţă de copil, pentru că Jim voia un copil doar pentru a poza cu acea familie perfectă în timpul campaniilor electorale.

Camelot 2008.

Visase odată să aibă copii. Dorința de a ține un corp mic și cald în brațe, de a săruta niște degețele grăsuțe. De a face sendvișuri cu jeleu și unt de arahide pentru prânz și de a strecura câte un bilețel cu „te iubesc" în punga cu pachețelul.

Da, Helene visase odată să aibă copii. Și o familie. Și avusese o mulțime de alte visuri, care fuseseră tocate mărunt și aruncate la gunoi de către Mașinăria Politică a Washingtonului.

Nu voia să mai vâre în Mașinăria asta și un copil nevinovat.

— Pot să vă aduc ceva de băut, cel puțin? întrebă tânăra chelneriță.

Avea un tic nervos, ca al cuiva care are o slujbă nouă și vrea să facă totul bine, dar care habar n-are ce presupunea asta. Helene îl recunoscu. Acum 15 ani și ea fusese așa.

— Nu, mulțumesc. O să aștept doar...

— Domnișoară! lătră un om de afaceri pilit, de la câteva mese mai încolo. Pocni din degete, de parcă ar fi chemat un câine. De câte ori trebuie să mai cer o cafea irlandeză, până să îmi aduci afurisita aia de ceașcă?

Chelnerița se uită nesigură de la Helene la bărbat și înapoi la Helene, gata să-i dea lacrimile.

— Îmi pare rău, domnule, am verificat, dar nu este gata încă.

— Calitatea cere timp, spuse Helene, zâmbind cât mai fermecător. Nenorocitul nu merita nici o bunăvoință, dar, dacă nu intervenea cineva, săraca fată avea să își piardă slujba

din cauza lui. Şi azi sunt *multe* comenzi la bar. Nu e vina ei.

Aşa cum era de aşteptat, bărbatul râse, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi. Helene ar fi pariat şi ultimul ei dolar că era fumător de trabuc.

— Sunteţi o damă bună. Permiteţi-mi să vă fac cinste cu un pahar.

Helene zâmbi din nou, de parcă ar fi fost foarte încântată că se bucură de atenţia acestui exemplar masculin superb.

— Încă un pahar şi nu voi mai putea conduce până acasă, minţi ea. Această fată drăguţă atât a alergat până la bar şi înapoi pentru comenzile mele, încât cred că a ameţit. Iar chelneriţei îi spuse: Nu vreau nimic acum, mulţumesc.

Fata păru nedumerită, dar profund recunoscătoare, şi se întoarse să plece.

— Hei, ce ai zice dacă ne-am întâlni mai târziu noi doi, începu să propună bărbatul, dar fu întrerupt de sosirea partenerei de prânz a Helenei.

Helene se ridică şi Nancy Cabot sărută aerul în dreptul obrajilor ei, lăsând în urmă o dâră de parfum puternic şi demodat, Shalimar. Se uită la bărbatul cu dinţii galbeni, care probabil o recunoscu pe Nancy pentru că rânji şi îi făcu Helenei cu ochiul.

— Nu-i nici o problemă, îi spuse Helene lui Nancy.

Se aşezară amândouă.

— Am stat aici şi m-am bucurat de atmosfera plăcută.

— E un loc drăguţ, nu?

Nancy se uită pe fereastră; Washington Monument se zărea în depărtare, pe un cer albastru-pal.

Pentru o clipă, Helene crezu că Nancy e pe punctul de a spune ceva filosofic despre maiestuosul oraş, atât de fixă îi era privirea în depărtare.

Nu s-a întâmplat aşa.

— Mi-aş dori să putem curăţa oraşul de clădirile astea vechi şi dărăpănate.

Arătă spre sud, spre ceea ce se admitea că este o mahala, dar una la care localnicii lucrau din greu pentru a o îmbunătăţi.

— Dă-le timp, spuse Helene, încercând să pară că nu îi pasă, altfel ar fi fost în dezacord cu politica din acea săptămână a soţului ei. Programul de îmbunătăţire urbană merge foarte bine.

Nancy râse, crezând că Helene este sarcastică. Şi că asta era amuzant.

— Apropo, voiam să îţi spun. Cred că am găsit *în sfârşit* locaţia perfectă pentru strângerea de fonduri DAR.

— Aşa? Helene încercă să se arate interesată şi nu adormită şi indiferentă, cum era de fapt. Nu era mai interesată de fondurile DAR decât era Nancy interesată de reînnoirea urbană. Diferenţa era că Helene era obligată să simuleze interesul, deşi i-ar fi plăcut şi ei să râdă din tot sufletul, aşa cum tocmai făcuse Nancy. La ce te-ai gândit?

— Casa Hutchinson din Georgetown. Ştii locul? La colţul dintre Galway şi M.

— Da, sigur. Este frumoasă.

Nu știa casa, dar știa că, dacă își mărturisea ignoranța, avea să aibă parte de o lungă predică despre istoria Casei Hutchinson. Sincer vorbind, Helene nu era sigură cât timp va mai putea păstra calmul politicos pe chipul ei.

— Aceea. Cât despre licitația discretă..., începu Nancy, dar sosirea chelneriței o întrerupse.

— Eu vreau un Manhattan, comandă Nancy, apoi își ridică sprâncenele uitându-se la Helene, într-un mod care indica faptul că *nu* avea de gând să bea singură.

— Un cocktail de șampanie, spuse Helene, gândindu-se că era ultimul lucru din lume pe care și-l dorea în clipa aceea. Și un pahar cu apă, adăugă ea, cu buna intenție de a se concentra asupra apei și nu a șampaniei. Mulțumesc.

Un picolo trecu pe lângă masa lor, și ochii lui mari se opriră o clipă asupra Helenei.

— Bărbații chiar te observă, comentă Nancy pe un ton clar dezaprobator.

Pentru un moment, sunetul surd al tacâmurilor de argint în farfuriile chinezești și vocile reținute murmurând ultimele bârfe din Beltway care umpleau aerul părură să devină mai puternice.

— Am comandat șampanie, spuse Helene, detașată. Asta îi face mereu pe oameni să se întrebe care este evenimentul sărbătorit. Doar asta observă.

Explicația păru să o mulțumească îndeajuns pe Nancy.

— Şi-aşa ne întoarcem la ce spuneam. Sărbătorim găsirea locaţiei perfecte pentru strângerea de fonduri. Acum, hai să vorbim despre rolul tău!

Helene nu avea chef de asta. Întotdeauna detestase genul acesta de discuţie, despre o cauză în care nu credea şi despre cum ar putea să dea ea o mână de ajutor. Dar n-avea încotro, trebuia să se străduiască să ofere tot ce putea şi să nu aducă ruşine sau oprobriu asupra numelui Zaharis.

Uneori asta o făcea să îl urască şi mai mult.

Când chelneriţa aduse băuturile, Helene toastă cu Nancy pentru preşedintele actual al DAR – o femeie cu faţă de broască râioasă care le spusese odată oamenilor că Helene „a fost şi o să rămână o precupeaţă" – şi luă singura înghiţitură pe care plănuise s-o bea.

După 20 de minute de perorat al lui Nancy despre foştii preşedinţi ai DAR, Helene cedă şi îşi termină băutura.

De ce nu? Îi oferea o altă ocupaţie în afară de a aproba mecanic din cap şi de a râde fals la glumele ei nesărate.

Era surprinzător cât de des purta Helene aceste conversaţii, având în vedere cât de neplăcut o făceau să se simtă. Şi mai surprinzător era cât de invizibilă rămânea plictiseala ei pentru ceilalţi. Totuşi taifasul ocupa o mare parte din viaţa ei şi, câtă vreme Jim îşi continua ascensiunea spre funcţii politice din ce în ce mai înalte, nu se întrevedea nici o ieşire.

Aşa că Helene accepta această corvoadă în viaţa ei cu tot calmul de care era în stare.

Oamenii din cercul lui Jim îşi urmăreau propriile interese. Se întâmpla foarte rar să întâlneşti pe cineva – indiferent de vârstă, sex, rasă sau orientări sexuale – care să nu şi-o vândă şi pe bunica pentru a-şi atinge scopurile.

Cine zicea că Helene n-avea nici o durere de cap pentru comoditatea de a fi casnică era nebun.

Nancy continua să vorbească.

Helene continua să zâmbească şi îi făcu semn chelneriţei să îi mai aducă un pahar cu şampanie.

*

Mai târziu avea să-şi ia plata cu vârf şi îndesat pentru că-şi închisese telefonul.

Helene se lăsă pe spate în scaunul scorţos, de imitaţie de piele, din raionul de încălţăminte din magazinul Ormond – răsplata ei pentru audienţa de două ore cu Nancy Cabot – şi întoarse pe toate părţile gândul la mânia soţului ei, ca pe o bijuterie pe care plănuia să o cumpere.

Îşi ieşea din fire când nu putea da de ea.

Ea, pe de altă parte, începuse să-şi iasă din fire atunci când dădea de ea. Şi, în ultima vreme, dădea din ce în ce mai des de ea. Nu conta unde se afla sau ce făcea, se părea că telefonul ei suna numai în cel mai nepotrivit moment.

Când dusese conserve la Biserica Ortodoxă Grecească, pentru cantina congregaţiei, şi se

oprise pentru un moment să admire frumusețea noului vitraliu, cu o icoană rotundă pe care era pictată scena Bunei Vestiri, începuse să îi sune telefonul.

Când cărase cu greu două pungi cu mâncare organică – singurul lucru pe care îl mânca Jim zilele astea, deși probabil că avea să treacă la următoarea modă, cât de curând – împreună cu geanta și cheile, în timp ce se târa pe lunga alee pavată de la garaj la ușa casei, îi sunase telefonul, dar era pus pe vibrații, așa că vibrația neașteptată o speriase așa de tare, încât scăpase punga cu ouă.

Când dusese supă de pui cu tăiței celor imobilizați la pat din adăpostul Schimbarea la Față, și când tocmai întindea un bol de supă fierbinte, abia scoasă din cuptorul cu microunde, unui pacient în vârstă, bolnav de diabet, îi sunase telefonul. O speriase și vărsase supa fierbinte atât pe pacientul ei, cât și – deși mai puțin important, dar totuși grav – pe balerinii ei Bally.

Chiar și astăzi o sunase, în timpul prânzului cu Nancy, făcând dintr-o conversație de prânz inutilă două, pentru a-i spune că avea o ședință la o oră târzie și nu o să ajungă acasă decât după cină și că trebuie să se descurce fără el.

Nancy credea – și o spusese de mai multe ori – că era *un drăguț* că sunase, dar Nancy nu știa codul lui Jim. Nu știa că o „ședință la o oră târzie" era codul pentru a ajunge acasă mirosind a parfumul altcuiva și a martini.

Această ipocrizie era demnă de un studiu psihologic.

Jim Zaharis (pe adevăratul său nume, Demetrius, despre care hotărâse că era prea etnic pentru politica americană) era charismaticul senator adjunct de Maryland, dar se pregătea pentru un sprint agresiv către o funcţie mai înaltă. Într-un oraş precum Washingtonul, orice făcea o personalitate publică – şi soţia sa – trebuia să fie impecabil şi *nu* voia ca Helene să îl facă de râs.

Totuşi, ca mulţi bărbaţi geniali, dar proşti de dinaintea lui, credea că propria indiscreţie era invizibilă, în schimb, era foarte preocupat de ceea ce făcea Helene în public.

Ea nu făcuse niciodată, dar *niciodată*, ceva care să sugereze, nici măcar pe departe, un scandal, de când se căsătorise cu el. Nu avusese aventuri cu tipii care curăţau piscina, nici cu alte femei, nici cu vreun prieten sau colaborator de-al lui cu care să îl trădeze... Nimic.

Asta nu însemna că nu avea şi ea secrete. Dar cel puţin ea şi le ţinea bine ascunse.

Făcuseră o înţelegere când se căsătoriseră, deşi ea fusese prea naivă atunci ca să îşi dea seama. Nu înţelegerea că o să fie casnică – mai rău. Înţelegerea că o să fie „Soţia Trofeu" de fiecare dată când i se cerea să arate bine; să facă fapte măreţe care dădeau bine; să se alăture doamnelor pentru prânz la club; să fie sponsor pentru un act de caritate şi, cel mai important, să tacă în timp ce mici bucăţele din sufletul ei se dezintegrau.

Helene devenise alarmant de pricepută la toate acestea.

— Helene!

O voce clară şi veselă o trezi din reveria sa. Se întoarse şi le văzu pe Suzy Howell, consiliera din district, împreună cu fiica sa adolescentă.

— Suzy.

— Ţi-o aminteşti pe Lucy, nu? spuse Suzy, arătând spre adolescenta morocănoasă cu părul lins, negru, fără strălucire de la atâta vopsit în culorile alea ţipătoare care împânzeau magazinele.

Fata părea că nu îşi găseşte nicicum locul în raionul de încălţăminte din Ormond şi, în plus, arăta de parcă era conştientă de asta.

— Da, mi-o amintesc. Helene uitase numele fetei şi era bucuroasă că Suzy i-l adusese aminte. Ce mai faci, Lucy?

— Fac pe...

— Face foarte bine, o întrerupse Suzy, aruncându-i fiicei sale o privire care ar fi fost mai eficientă dacă nu şi-ar fi şters cu Botox orice expresie de pe faţă. De fapt, s-a înscris la Colegiul Miami din Ohio. Şi tu ai mers acolo, nu?

O, nu! Asta nu era în nici un caz conversaţia pe care voia Helene să o poarte. Mai ales acum, când era încă ameţită după prânzul cu Nancy Cabot.

— Aşa este, spuse Helene încet, sperând că ele nu or să simtă mirosul de şampanie. Dar, pentru că Suzy şi Lucy păreau să ştie mai multe despre colegiul ăla decât ea, adăugă: Pentru o parte din studenţie.

— A, nu ai absolvit acolo?

— Nu, am făcut acolo doar primul an. Cu secole în urmă.

— A! Suzy părea dezamăgită. Şi unde ai absolvit?

Helene ştia că ar fi trebuit să îşi facă notiţe cu trecutul ei falsificat.

— Universitatea Marshall, spuse, pentru că David Price studiase acolo şi, cum ea obişnuia să îl viziteze foarte des, ştia destul de bine campusul.

David Price fusese dragostea vieţii ei, până când decisese că poate găsi ceva mai bun şi îl părăsise.

Cu siguranţă găsise ce meritase.

— În Virginia de Vest, încheie Helene, simţind melancolia din propria voce.

— Virginia de Vest! Suzy arăta de parcă Helene i-ar fi spus că studiase într-o ţară din lumea a treia. Doamne, cum a ajuns regina balului de absolvire din Ohio acolo?

Helene zâmbi, fără să încerce să fie sinceră.

— Asta e o întrebare foarte bună.

— Eu nu vreau să merg în Virginia de Vest, se miorlăi Lucy spre mama ei, fără nici măcar o undă de scuză că o insulta indirect pe Helene.

Aşa făceau oamenii de pe aici când auzeau de Virginia de Vest, prinşi în capcana prejudecăţilor că Virginia de Vest era plină cu mârlani fără dinţi care se căsătoreau cu propriile verişoare.

Suzy râse la obiecţia fiicei sale, făcând dureros de clar faptul că împărtăşea dispreţul ei faţă de această idee.

— Nu-ţi face griji, dragă, n-o să mergi acolo, şi îi zâmbi foarte larg Helenei. Ai putea să

scrii o scrisoare de recomandare pentru Lucy? Pentru Miami din Ohio, vreau să zic.

— Aş fi bucuroasă.

Ce altceva ar fi putut spune? Nimic. Era datoria ei să spună da.

— Dar, se gândi ea repede, poate că recomandarea lui Jim ar valora mai mult.

O licărire apăru în privirea lui Suzy.

— Crezi că ar putea face el asta pentru noi?

Evident, la asta se gândise tot timpul. Helene n-avea de ce să se îndoiască.

— Oh, sunt sigură.

Totul ca să îi facă numele mai cunoscut. El oricum semna mereu chestii în care nu credea.

De exemplu, certificatul lor de căsătorie.

— O s-o rog pe secretara lui să te sune, promise Helene.

— Mulţumesc foarte mult, Helene. Suzy îi dădu un cot fiicei sale. Nu-i drăguţ din partea doamnei Zaharis?

— Mersi, spuse Lucy apatic.

— Oricând.

Helene zâmbi cât putu ea de politicos.

Le privi îndepărtându-se, gândindu-se cât de plină îi era viaţa acum de astfel de relaţii false. Oamenii voiau să se folosească de ea pentru relaţiile ei cu puterea, dar asta era în regulă, pentru că soţul ei se folosea de aceste ocazii pentru a-şi spori propria putere. Şi Helene se hotărâse cu mult, mult timp în urmă că va continua acest joc, pentru a obţine liniştea mentală a siguranţei financiare.

Aşa era în avantajul tuturor.

Bine, pentru toţi, mai puţin Helene, din câte se părea.

Cu zece ani în urmă, n-ar fi crezut dacă i-ar fi spus cineva ce se va alege de viaţa ei. Dar se schimbase încetul cu încetul, până când, într-o zi, se trezise că trăieşte în basmul greşit.

Era rău, dar alternativa – viaţa pe care o dusese înainte de Jim – era încă oribil de proaspătă în mintea sa.

Poate era o slăbiciune, dar nu se putea gândi la un preţ pe care nu l-ar plăti pentru a nu se mai întoarce la viaţa aceea. Şi dacă Jim ar fi ştiut adevărul despre acea viaţă, n-ar fi existat nici un preţ pe care nu l-ar fi plătit *el* pentru a evita întoarcerea.

În schimb, Helene putea plăti oricât pentru tot ce îşi dorea. Şi asta o aducea aici, în raionul cu încălţăminte din Ormond, de cel puţin trei ori pe săptămână.

Plăcerea pe care o obţinea aici era de scurtă durată – uneori, nu dura nici măcar până ajungea acasă cu maşina plină de cutii şi sacoşe –, dar primul fior al cumpărăturilor nu o dezamăgea niciodată.

Trăise prea mult timp fără acest fior, ca să nu-l preţuiască acum.

În timp ce stătea tolănită şi îl aştepta pe vânzătorul brunet – Louis, parcă – să îi aducă maldărul de pantofi mărimea 38 pe care îi ceruse, se întreba dacă stilul ăsta de viaţă merita.

Într-adevăr, cântărea ceva faptul că putea cumpăra tot ce îşi dorea, mai ales după anii aceia în care se zbătuse să supravieţuiască. Acum era uşor. Şi era o alinare.

Nu cumpăra doar *lucruri*. Chiar şi în starea în care se afla – ameţită după şampanie – înţelegea asta.

Îşi cumpăra nişte amintiri frumoase.

Într-o viaţă lipsită de căldură sufletească, făcea şi ea ce putea ca să aibă momente despre care să-şi amintească, mai târziu, ca plăcute.

Ca altceva decât o pierdere de timp între naştere şi moarte.

De nenumărate ori a fost cucerită de mireasma unui parfum, a unei loţiuni de corp, a unei rochii care îi venea trăsnet sau – de cele mai multe ori – de o pereche de pantofi care o ridicau, atât la propriu, cât şi la figurat, pe culmi de exaltare.

O voce îi întrerupse gândurile:

— Îmi cer scuze, doamnă Zaharis.

Era Louis. Sau Luis. Sau, la naiba, poate că înţelesese ea greşit. Poate îl chema Bob.

— Da? făcu ea, având grijă să nu-i spună pe nici un nume, având în vedere că şansele de a greşi erau atât de mari.

— Mă tem că v-a fost refuzat cardul.

Şi îi întindea oripilat cardul American Express, de parcă era un păianjen mort pe care tocmai îl găsise în salata Cezar.

Refuzat? Nu era cu putinţă.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse ea. Încercaţi din nou.

— L-am verificat de trei ori, doamnă. Şi zâmbi, aparent cerându-şi scuze. Ea observă că unul dintre dinţii lui, mai din spate, era cenuşiu-închis la culoare. Plata nu este acceptată.

— O plată de 600 de dolari? întrebă ea neîncrezătoare.

Cardul nici măcar nu avea o limită!

Vânzătorul confirmă, dând din cap.

— Poate cardul a fost declarat pierdut şi nu-i folosiţi înlocuitorul?

— Nu.

Căută în geantă şi scoase portofelul. Era ticsit cu bancnote de unu şi cinci dolari – un vechi obicei, de pe vremea când astfel de bancnote o făceau să se simtă bogată – şi cu cărţi de credit. Scoase un MasterCard argintiu şi i-l dădu vânzătorului.

— O să lămuresc mai târziu chestiunea. Încercaţi-l pe acesta. N-ar trebui să fie o problemă.

Vocea ei sună atât de tăios şi străin. De fapt, vocea ei suna *adesea* iritată şi nu era sigură de ce, deşi îi trecu prin minte că ea reflecta, de fapt, mai mult adevărata sa nefericire decât nemulţumirea faţă de vânzători.

Vânzătorul brunet – de ce nu purtau ecusoane aici? – plecă grăbit cu cardul ei Platinum şi Helene se tolăni iar, sigură că tânărul se va întoarce imediat cu o bucăţică de hârtie pe care ea să o semneze şi apoi va putea ieşi din magazin cu achiziţiile ei.

Sau mai degrabă cu *prada* ei, după cum le numea, râzând, terapeuta sa, dr. Dana Kolobner.

Chiar le simţea ca pe o pradă. Recunoscuse asta. O pradă pe care o căuta ca să îşi potolească o foame. Apoi, după câteva ore, satisfacţia scădea şi ea avea iarăşi nevoie de ceva. Bine... nu. „Nevoie" e cam mult spus. Helene era îndeajuns de realistă să-şi dea seama că era vorba despre *dorinţă* şi nu despre *nevoie*.

Uneori se gândea că ar putea să lase totul baltă, să plece şi să se alăture voluntarilor din Peace Corps[1]. Dar poate că, la 38 de ani, era prea bătrână. Poate că asta era o altă şansă care îi scăpase, în timp ce îşi irosea anii vieţii cu un bărbat care nu o iubea.

Şi pe care nici ea nu îl iubea. Nu îl mai iubea.

Vânzătorul se întoarse, întrerupându-i gândurile. Dar ceva se schimbase pe chipul lui.

— Mă tem că nici acesta nu a mers, spuse el şi îi întinse cardul pe care îl ţinea între arătător şi degetul mare.

— Nu se poate, zise ea, în timp ce un sentiment foarte îndepărtat, dar bine cunoscut, de teamă i se furişă în stomac.

Scoase la iveală alt card, unul de la conturile lui Jim. Era pentru urgenţe.

Asta era clar o urgenţă.

Două minute mai târziu, vânzătorul se întoarse din nou; de data aceasta, faţa lui transmitea un dispreţ clar. Îi întinse cardul... fusese tăiat în patru părţi perfect egale.

— Mi-au spus să îl tai, anunţă el sec.

— *Cine* v-a spus?

Ridică umerii osoşi şi înguşti sub sacoul ce nu îi venea deloc bine.

— Cei de la bancă. Au spus că acest card a fost furat.

— *Furat!*

---

1. Organizaţie civilă americană, care pregăteşte voluntari pentru misiuni de sprijinire şi de îmbunătăţire a tehnologiei, a agriculturii şi a educaţiei în diverse ţări mai puţin dezvoltate.

El dădu din cap şi ridică o sprânceană.

— Asta au spus.

— Cred că aş fi ştiut dacă propriul meu card era furat.

— Şi eu aş fi crezut la fel, doamnă Zaharis. Totuşi acesta este mesajul care mi-a fost transmis şi eu a trebuit să mă conformez.

Pe cât de binevoitor era tonul lui, pe atât de tare o enerva, dar încercă să îşi ţină mânia în frâu.

— Aţi fi putut să vorbiţi cu mine, înainte să îmi tăiaţi cardul.

El clătină din cap.

— Mă tem că nu. M-au instruit să distrug cardul pe loc, altfel magazinul va fi penalizat.

Prostii. Era absolut sigură că îi făcuse plăcere să îi taie cardul şi mai ales să îi dea înapoi bucăţile. Mai avusese de-a face cu din ăştia.

Îi aruncă o privire dură şi îşi scoase telefonul din poşetă.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să dau un telefon.

— Desigur.

Îl privi îndepărtându-se, dar se temea că o să numere până la cinci şi se va întoarce să o sâcâie iar, aruncându-i vorbe în doi peri. Dar când se apropie de spatele magazinului, o fată îşi scoase capul pe uşă şi spuse:

— E Javier la telefon, Luis. Spune că ai o ţeavă spartă.

Luis. Helene îşi notă în minte numele, ca să ştie exact pe cine să critice în scrisoarea usturătoare pe care plănuia să i-o scrie directorului magazinului.

Scoase din portofel unul dintre cardurile care fusese respins şi sună la numărul de telefon de pe spate. Apăsa nerăbdătoare butoanele, trecând din meniu în meniu, până când îi răspunse, în sfârşit, cineva.

— Wendy Noelle la telefon, cu ce v-aş putea ajuta?

— Sper să mă poţi ajuta, Wendy, spuse Helene pe tonul cel mai graţios pe care îl putea adopta, în circumstanţele date. Pentru nu ştiu ce motiv, cardul meu a fost refuzat astăzi la magazin şi aş vrea să înţeleg de ce.

— Aş fi bucuroasă să vă ajut, doamnă. Puteţi să aşteptaţi puţin?

— De acord.

Helene aşteptă. Inima îi bătea puternic, în timp ce în capul ei muzica din telefon se împletea cu muzica din magazin.

— Doamnă Zaharis?

Reprezentanta băncii se întoarse înainte ca prima jumătate dintr-un cântec de Barry Manilow să termine războiul cu *Love Will Keep Us Together*, în versiunea muzak.

— Da?

— Acest card a fost declarat furat, doamnă.

Fata era drăguţă. După voce, ai fi zis că într-adevăr îi părea rău.

— A fost dezactivat.

— Dar eu nu l-am declarat furat, obiectă Helene. Şi acum sunt în magazin şi nu mă lasă să îl folosesc.

— Nu îl puteţi folosi dacă a fost declarat furat.

Helene clătină din cap, deşi femeia de la telefon nu o putea vedea.

— Trebuie să fie un soi de furt de identitate. Era singura explicaţie care avea cât de cât sens. Cine a sunat şi l-a declarat furat?

— Un anume Deme... Deme-et-tris...

— Demetrius? întrebă Helene uimită.

— Da, Demeter-u Zaharis, bălmăji femeia. El a sunat să declare cardul furat.

— De ce?

Helene întrebă înainte de a se putea abţine. Ştia că nu exista nici un răspuns la această întrebare. Cel puţin, nu unul care să o mulţumească.

— Mă tem că nu ştiu.

— Până mâine o să fie trimis un card nou? Începuse să intre un pic în panică. Îmi puteţi autoriza factura cu seria cardului nou?

— Domnul Zaharis ne-a cerut să nu trimitem încă un card nou.

Helene ezită, uluită. Voia să protesteze, să spună că era o greşeală sau că altcineva, care se dăduse drept Jim, sunase şi anulase cardul. Dar ceva îi spunea că nu era nici o greşeală. Jim făcuse asta intenţionat.

Îi mulţumi femeii, închise telefonul şi apelă imediat linia privată a lui Jim.

Răspunse după al patrulea apel.

— De ce mi-ai declarat cardul de credit furat?

— Cine e?

Îşi putea imagina rânjetul lui, chipul lui fericit în timp ce îşi bătea joc de ea.

— De ce – repetă ea, cu o voce mai dură – mi-ai blocat toate cardurile?

Îi auzi scaunul scârţâind când îşi schimbă poziţia.

— Lasă-mă să te întreb ceva, zise el, cu vocea plină de sarcasm. Ai ceva pe suflet şi ai vrea să îmi spui? Poate ceva ce mi-ai ascuns?

Stomacul i se strânse ca într-un nod.

Ce aflase?

— Unde baţi, Jim?

O, Doamne, puteau fi atâtea lucruri!

— O, cred că ştii.

Îi veneau în minte prea multe posibilităţi.

— Nu, Jim, nu mă pot gândi la ceva atât de grav, încât să te îndreptăţească să îmi tai cardurile şi să mă umileşti în public. Te-ai gândit că ar da bine pentru tine, dacă soţia ta ar folosi carduri furate?

— Nu la fel de bine ca... eu ştiu... o *familie*.

Tăcerea căzu între ei ca o minge de ping-pong scăpată de sub control.

Jim lovi primul.

— Asta-ţi spune ceva? Scaunul lui scârţâi din nou şi îl putea vedea schimbându-şi iar poziţia, agitat. Credeam că încercăm să rămâi însărcinată. Se pare că – aproape că îi vedea postura de om calm care de fapt e foarte nervos – doar ne-o trăgeam.

Se strâmbă la felul în care scuipase el cuvintele.

— Nu părea să îţi displacă.

Dar el nu se lăsa deviat aşa uşor de la ideea lui.

— M-ai minţit, Helene.

— Cu privire la ce, mai exact?

— De parcă n-ai şti.

— Eşti nebun, spuse ea, singura jignire care părea o apărare bună – sau, cel puţin, destul de convingătoare.

— Nu prea cred.

— Atunci spune-mi despre ce vorbeşti.

Era pe jumătate gata să îi înlăture acuzaţiile ca pe nişte fire de paie, când el spuse:

— Am aflat de pastile.

Vinovăţia şi mânia alergau vijelios prin venele ei.

— Ce-ai căutat în noptiera mea?

— Noptieră? A trebuit să iau azi o reţetă de la farmacia de pe strada G şi m-au întrebat dacă îţi luam o cutie nouă.

Oh, la naiba. *La naiba! La naiba!* Îşi lăsă mâna în jos. Ar fi putut să mai scape cu o minciună; să-i spună că era o reţetă mai veche sau o greşeală de-a farmacistului, dar îi dăduse deja prea multe informaţii. Fusese prinsă şi nu mai avea cum să scape.

— Stai un pic, spuse ea, prea târziu. Ce pastile?

— Anticoncepţionale. Le iei de luni de zile şi nu încerca să mă minţi că nu e aşa.

Era într-o mare încurcătură. Să îşi asume riscul şi să nege sau să recunoască adevărul?

— Le iau din motive medicale, spuse ea, minciuna venindu-i în minte la fel de uşor ca adevărul. Trebuie să îmi echilibrez nivelul de hormoni ca să rămân însărcinată.

Jim îi răspunse râzând urât.

— Dacă ăsta era adevărul, trebuia să îmi fi spus mai devreme.

— Pentru că eşti atât de iubitor şi de prietenos şi pot vorbi deschis cu tine? întrebă ea, cu o voce dură.

— Eşti o mincinoasă.

— Ai mai spus asta. Deci acum mă pedepseşti.

— Sigur că da.

Se cutremură la răceala din glasul lui. Cum naiba ajunsese să se mărite cu un bărbat ca ăsta?

— Pentru cât timp?

— Cât timp crezi că-ţi ia să rămâi însărcinată?

— Îţi baţi joc de mine? O să-mi tai finanţele până rămân însărcinată?

Nu avea de gând s-o facă. O să-şi găsească o slujbă. Nu avea de gând să sacrifice viitorul unui copil pentru plăcerea ei de a cheltui.

— O să-ţi dau o alocaţie, spuse Jim. Pentru necesităţi. Să zicem... 100 de dolari pe săptămână.

— O sută?

— Ştiu că sunt generos.

Venea cam 60 de cenţi ora să fie măritată cu el.

— Eşti josnic, spuse ea şi îi închise telefonul.

Se uită prin magazin, la toate clientele fără pretenţii care se învârteau pe acolo, neştiind de necazurile pe care le îndurase ea în ultimii ani, părând în largul lor, bogate şi fără griji. Deşi cel puţin câteva dintre ele se aflau în aceeaşi situaţie inconfortabilă.

Ca femeia de colo. Drăguţă. Prea drăguţă ca să se fi născut bogată. A fost cumpărată.

Avea scris mare pe fund codul de bare al produsului. De-a lungul anilor, Helene învățase destul de bine cum să-i deosebească pe adevărații bogați de cei falși. Așa cum era și ea.

Cei falși aveau întotdeauna o vagă umbră de nesiguranță pe chipurile lor drăguțe.

Ca Helene. În ciuda contului din bancă pe care îl deținea împreună cu Jim, nu ajunsese niciodată la acel sentiment de relaxare și de lipsă de griji atunci când cheltuia bani, sentiment de care păreau să se bucure multe dintre clientele de la Ormond. Întotdeauna existase un soi de sabie atârnată deasupra capului ei.

Teama că Jim nu va fi de acord.

Bine, să lăsăm asta. Nu avea de gând să trăiască la mila lui și nici să prospere după bunul lui plac. Și în nici un caz nu avea de gând să asculte de ordinele lui.

Și, ca într-un vis, se aplecă și bagă pantofii ei Jimmy Choo în cutia de Bruno Magli, punând apoi la loc capacul.

Se ridică, simțind că se împotrivea forței dezaprobării lui Jim, chiar prin acest mic gest. Da, o doborâse. O umilise chiar și lăsase un vânzător să îi dea vestea. Dar n-avea să câștige el runda asta. N-o s-o strângă cu ușa tăindu-i cardurile.

Făcu un pas, gândindu-se mai mult la semnificația pe care o avea acest pas – ieșea de sub controlul lui Jim – și mai puțin la faptul că, în realitate, purta pantofi pe care nu îi plătise.

Se va întoarce, își spuse ea, mai făcând un pas. Cei de la Ormond nu vor observa că a plecat. Știa din propria experiență în raionul

cu costume din magazinul Garfinkels – unde îl cunoscuse întâmplător pe Jim – că senzorii de securitate de la uşi erau orientaţi către mijlocul corpului, pentru că acolo ascundeau bunurile furate majoritatea hoţilor.

Dar Helene nu era o hoaţă. Era o clientă fidelă, care contribuise probabil cu zeci de mii de dolari numai la standul de cafea din magazin. La naiba, lăsase totuşi o pereche de Jimmy Choo foarte buni în locul pantofilor Magli pe care îi probase.

Trebuia să facă asta. Pantofii Bruno Magli pe care îi purta acum erau minunaţi. Şi asta nu era valabil pentru toată lumea. Unele persoane îi găseau inconfortabili, dar cele cu forma piciorului potrivită îi iubeau. Prin urmare cine nu şi-ar fi dorit să continue să meargă?

Bine, poate exagera. Nu mergea pentru că se simţea minunat în pantofi, ci pentru că se simţea minunat *evadând*.

Va plăti mai târziu pantofii, foarte uşor. De îndată ce o să ajungă acasă, când fie o să pună mâna pe nişte bani, fie o să-i bage minţile în cap lui Jim astfel ca el să îi deblocheze cardurile. O să se întoarcă şi o să explice că şi-a lăsat din greşeală pantofii în cutia de Magli şi o să-i plătească.

Foarte simplu.

Nu îi *fura*, pentru Dumnezeu! Chicoti la acest gând. Nu mai furase ceva de 30 de ani şi, chiar dacă fusese destul de pricepută pe atunci, nu avea de gând să îşi reia obiceiul.

Inima îi bătea tare şi simţi cum sângele i se ridica în obraji. Jim n-o să câştige de data

asta. Era foarte amuzant. Ar trebui să se urce în mașină și să se ducă să cumpere o sticlă cu șampanie pe care să o bea la Haines Point, privind avioanele decolând de pe Aeroportul Național Reagan. Cine o dusese acolo, la o întâlnire, cu mulți ani în urmă? Woody? Da, el fusese. Era drăguț. Conducea un Porsche 914, pe vremea când erau la modă. Se întrebă ce se alesese de el...

Mai avea un pic și ieșea din magazin, putea vedea amurgul plin de stele, deasupra unui orizont cu nuanțe de portocaliu și roz, și parcă simțea aerul înmiresmat mângâindu-i pielea, atunci când începu să urle alarma.

O făcu să înghețe pentru o secundă. Era asurzitoare. Și alea erau blițuri?

Vina se putea citi pe chipul Helenei și ea își încetini pasul, dar se străduí să meargă mai departe. Continua să meargă, încercând să ignore sunetul. La urma urmelor, acel sunet era ignorat – atât de cliente, cât și de vânzători – în majoritatea magazinelor, de nenumărate ori, în fiecare zi.

Dar nu putu ignora următoarea alarmă – zgomotul pașilor care se apropiau în spatele ei și vocea unui bărbat lângă umărul ei, spunându-i:

— Scuzați-mă, doamnă. Avem o problemă. Puteți veni înapoi în magazin cu mine, vă rog?

Capitolul 3

— Port pantofii mei roşii cu toc cui...

Sandra Vanderslice lipăia pe podea, desculţă, cu telefonul la ureche, prin apartamentul ei Adams Morgan. Se opri în bucătărie. Deschise frigiderul, foarte încet.

— *Ooo! Iubito!* spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Îmi placi în roşu. *Ai şi chiloţeii tăi roşii?*

Sandra scoase cu grijă sucul de portocale din frigider şi gânguri.

— Da, iubitule, aşa cum îţi place ţie.

Îşi înclină paharul, ca el să nu o audă că turna sucul. Doar 300 de ml. Doar atât avea voie. Restul paharului îl umplu cu apă.

— *Ţi-i sfâşii cu dinţii.*

Sandra gemu amabil şi înşurubă la loc dopul sticlei de suc de portocale.

— O-o-o, da! Bău. Mă înnebuneşti. Se întoarse la televizorul din sufragerie. Mmmmm. Daaa.

— *Acum îţi ling păsărica umedă.*

— Mmmm.

— *Îţi place?*

— Da, iubitule, eşti aşa de bun.

Spusese cuvintele astea de atâtea ori, încât deveniseră un automatism. Nu mai aveau sens.

Era ca o poezie pe care o repeta la nesfârşit, pentru a câştiga un dolar şi 45 de cenţi pe minut ca operator la Prietene Telefonice Stilate.

Stilate, nu glumă.

Gemu din nou, sperând să sune ca şi când ar fi fost adevărat. Se aşeză pe canapea.

— Ahhh... ahhhh...

Luă telecomanda, apăsă pe butonul MUTE şi schimbă canalele până când ajunse la reluarea programului *Daily Show* de cu o seară înainte.

— Perfect, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru client.

Apoi continuă să mai scoată câteva dintre gemetele şi suspinele îndatoritoare care le plăceau clienţilor ei atât de mult, în timp ce se uita cum Jon Stewart îl intervieva pe ultimul politician acuzat de fraudă şi citea subtitlurile de pe burtieră.

— *Ai un gust atât de bun*! mormăi el printre ceea ce ea ajunsese să numească „gâfâielile labagiului". *Aş putea... face asta... toată ziua...*

— Te rog, fă-o! gânguri ea, gândindu-se la cizmele Pliner pe care pusese ochii pe internet. Un chilipir la 175 de dolari. Nu te opri!

Crem sau negre? Poate tipul ăsta continuă suficient pentru a-mi cumpăra ambele perechi. Nu, i-ar trebui aproape două ore ca să plătească pentru o pereche. Nici unul dintre clienţi nu se putea abţine chiar atât de mult. O să-l facă să continue cât mai mult posibil şi o să spere la alte câteva telefoane lungi ca să poată să iasă din tură.

— Fă-o! Fă-o pentru mine!

Gâfâi un pic, atrăgând atenţia motanului ei persan, Merlin, care îi sări în poală şi vărsă paharul cu suc pe ea.

— Rahat! ţipă ea, până să îşi ia seama.

Din fericire, clientului ei, „Burt", îi plăcu asta.

— *O, da! Vorbeşte-mi murdar,* mârâi el. *Vrei să îţi mai mănânc păsărica? Hm? Îţi place aşa? Îţi sug muguraşu'.*

Altădată, astfel de vorbe ar fi tulburat-o serios pe Sandra, care crescuse într-o familie atât de conservatoare, că un cuvânt precum „naiba" era înjurătura cea mai cumplită şi era păstrat doar pentru situaţiile cele mai grave.

Dar acum, ca şi convorbirea ei, era doar zgomot. Zgomot care îi servea ca mijloc pentru a-şi atinge un scop. Chirie, mâncare şi multele, multele ei achiziţii online.

Nu era un trai rău.

— Of! strigă ea, scoţându-şi tricoul lipicios şi ud. Era probabil prima dată când într-adevăr îşi dădea vreo haină jos în timpul unei convorbiri. O! Oooo!

— *Eşti atât de udă!*

— Sunt, îl aprobă, făcând ghem tricoul îmbibat cu suc şi încercând să se şteargă cu un colţ care era încă uscat. Sunt atâât de udă. Şi am gust de fructe, adăugă ea, doar ca să se amuze.

— *Da, ai.*

Ea oftă.

— *Acum am să ţi-o trag. Am să ţi-o trag bine, târfă.*

Îşi dădu ochii peste cap. Ce mare şi tare era el! Mai mult ca sigur era un şoarece

autentic în viaţa de zi cu zi. De fapt, îşi imagina că avea o scorpie de soţie care îl ţinea sub papuc sau, şi mai bine, o şefă care îl intimida.

Aşa că plătea pentru aceste substitute.

Şi ea le oferea. Pentru un preţ.

— Ooo, Burt! Eşti atât de mare! Atât de tare!

— *Mai spune-o o dată!*

O mai spuse. Cu câteva adaosuri, apoi puse receptorul jos pentru o secundă, ca să poată îmbrăca altceva. Luă singurul lucru care era la îndemână – o cămaşă strâmtă, măsura 48, pe care avusese de gând să o arunce, dar tot spera că o s-o încapă într-o bună zi. O îmbrăcă şi puse telefonul la ureche, ţinându-l cu umărul, în timp ce se încheia la nasturi. Adevărul era că nici nu ştia de ce se mai chinuia să-şi pună cămaşa. Era singură. Era mereu singură. Putea să stea goală şi 36 de ore la rând, fără să apară vreo situaţie neaşteptată în care *să fie nevoie* să se îmbrace.

Poate doar ca să evite înţepăturile ghearelor lui Merlin.

Singurul lucru care o înţepase vreodată... O, Doamne, nici nu putea să se gândească.

Burt atinse punctul culminant exact când ea îşi încheia ultimul nasture. Se mai abţinu pentru un moment, apoi îşi dădu drumul.

Ea ar fi putut să ţipe.

În schimb, făcu ceea ce făcea de obicei în asemenea situaţii, pentru a se simţi mai bine.

Făcu nişte cumpărături.

Deschise calculatorul, oferind ocazionalele suspine, gemete sau exclamaţii, în vreme ce pasiunea clientului ei ajungea la ultimele

convulsii. Când „Burt" termină, în cele din urmă, era foarte grăbit să închidă – avea o voce de parcă se temea că va fi prins, probabil de şefa pe care şi-o imaginase Sandra mai devreme – şi ea opri cronometrul.

Total, 27 de minute.

Nu era excepţional, dar terminase din voce tipi mai tineri care rezistau mult mai puţin. Deci trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Se uită la ceasul de pe monitorul calculatorului. Era 12:45. Programarea ei era abia la ora patru, deci, cu puţin noroc, o să-şi umple următoarele trei ore cu telefoane şi o să-şi poată comanda cizmele Pliner înainte să plece transportul FedEx în seara aceea.

Îi mulţumea cerului că slujba ei era atât de profitabilă. Bărbaţii o iubeau pe „Penelope" – aşa o ştiau ei – şi de ce nu ar fi iubit-o? Poza pe care o oferise pentru catalog era mortală. Penelope avea buzele Angelinei Jolie, nasul Juliei Roberts, ochii şi forma feţei Catherinei Zeta-Jones, părul din anii '80 al lui Farrah Fawcett (tapat, nu ondulat) şi corpul din 1991 al lui Cindy Crawford.

O alcătuise pe Penelope cu mâna ei, în Photoshop, intervenind cu un mic detaliu: schimbase lobii urechilor Catherinei cu ai ei. Ca să se poată identifica, măcar puţin, cu Penelope.

Era bine să fii înaltă, slabă şi superbă – chiar dacă doar în imaginaţia nenumăraţilor bărbaţi singuri şi excitaţi – când Sandra, de fapt, fusese de înălţime medie şi destul de mult peste greutatea potrivită toată viaţa.

Faptul că familia ei era foarte bogată şi locuia în cartierul rezidenţial Potomac Falls nu îi adusese Sandrei niciodată vreun avantaj, când venea vorba să fie acceptată de ceilalţi. În şcoala generală, fizicul ei inspirase porecle precum „Sandra Claus"[1] şi, după o excursie nefericită la o fermă, Muu.

Oamenii o comparau mereu – inevitabil şi din nefericire – cu sora ei mai mare şi mai frumoasă, Tiffany. Tiffany era majoreta, regina balului, eleva-model pe care o ţineau minte profesorii şi administratorii pentru zâmbetul ei strălucitor şi personalitatea plăcută. Era un star.

În timp ce părul Sandrei era fix de culoarea şoarecelui de câmp, Tiffany avea părul auriu-închis, cu reflexe naturale de la blond-roşcat la galben-pai. Nasul Sandrei era drept şi comun, dar al lui Tiffany era subţire, uşor ridicat la vârf, genul de nas pe care femeile i-l descriau mereu chirurgului plastician. Ochii Sandrei erau căprui-închis, iar ai lui Tiffany? Verzi ca iarba. Din nou ceva ce majoritatea femeilor nu puteau obţine decât artificial.

Cât timp a crescut împreună cu sora ei, s-a simţit de parcă ar fi fost prinsă într-o reclamă la o dietă, de genul „înainte şi după". Iar balanţa se înclina în favoarea lui Tiffany chiar şi atunci când venea vorba de afecţiunea părinţilor. Ei i-ar fi spus Sandrei că se înşela în privinţa asta, dar ochiul unui adolescent,

1. Joc de cuvinte bazat pe omofonia cu Santa Claus, Moş Crăciun (engl.).

care tânjește după atenție și care vede că sora mai frumoasă e favorizată, nu se înșală.

Tiffany era acum însărcinată și Sandra spera, în secret, că o să înceapă să se vadă până de sărbători, ca, măcar *o dată*, să nu mai trebuiască să se simtă singura stânjenitor de mare și rotundă la reuniunile de familie. Poate asta o să schimbe și relația ei cu părinții, deși se cam îndoia, pentru că fiica perfectă o să aibă sigur bebelușul și mai perfect.

Totuși, Sandra socotise asta drept ocazia ideală de a se alătura Luptătorilor cu greutatea, chiar dacă numai pe internet. În timp ce Tiffany se va îngrășa, Sandra va slăbi.

O să fie o schimbare bine-venită.

Se gândea la asta acum, în timp ce prepara o rețetă a Luptătorilor cu greutatea de *gnocchi* cu gorgonzola și alune de pădure. Era delicioasă. Singura problemă era porția prea mică pe care o recomandau ei.

Sandra era aproape sigură că nu era prima Luptătoare cu greutatea care gândea așa. Chiar și la mărimea 36 (când nu era însărcinată), Tiffany mânca de patru ori mai mult, fără să se îngrașe măcar un gram.

Deosebirea era că Sandra trebuia să respecte porția, în timp ce Tiffany nici nu trebuia să se gândească la ea.

Cu mult timp în urmă, Sandra înțelesese că viața nu e întotdeauna dreaptă. Și dacă voia să slăbească sau să facă orice altceva, trebuia să joace după regulile tâmpite, înșelătoare, părtinitoare și prost arbitrate ale vieții.

Telefonul sună cu tonul de apel special.

Un alt client.

Sandra înşfăcă o furculiţă de plastic – le ţinea la îndemână tocmai pentru astfel de ocazii, fiindcă erau mai silenţioase, în farfurie, decât cele din inox – şi alergă la telefonul de pe bar.

Trase aer în piept, intrând repede în rolul lui Penelope, şi apăsă butonul TALK al telefonului.

— Penelope la telefon, ciripi ea.

Penelope era uneori şi aşa. Era atât de încântată să primească un telefon, încât era practic Marilyn Monroe.

— Pe tine cum te cheamă?

— Bună, Penny, spuse o voce cunoscută. Sunt Steve, Steve Fritz.

O, Steve. I-a spus de o sută de ori să nu-şi mai dea numele adevărat la telefon, când vorbea cu oameni pe care nu îi cunoştea.

Sau poate ăsta *nu* era numele lui adevărat.

— Bună, Steve, spuse ea cald, lăsând la o parte, cu o oarecare uşurare, vocea sexy.

Steve era un Vorbitor. Voia prietenie, niciodată sex. Ei îi plăcea când o suna el, deşi uneori îi părea foarte rău că plătea 99 de cenţi pe minut ca să-şi deschidă sufletul, la sfârşitul zilei, în faţa unei femei pe care nu o văzuse niciodată.

— Am avut iar o zi din acelea, suspină el.

— Of, îmi pare rău, dragă, spuse Sandra, aşezându-se pe un scaun. Ce s-a întâmplat?

Nu mai era Penelope când primea astfel de telefoane, dar nu era nici Sandra. Era... greu de spus. Era nu chiar mămoasă, dar iubitoare

şi protectoare. Cineva de încredere. Cineva care navigase cu succes printre obstacolele vieţii şi ieşise la mal, mai înţeleaptă şi mai împăcată cu sine. Cu siguranţă nu Sandra.

— Ştii că ţi-am mai povestit eu de Dwight? Tipul de la corespondenţă, care face comentarii tâmpite de fiecare dată când îmi aduce cataloagele cu jocuri video?

— Da, nenorocitul ăla. Ura astfel de oameni. Fusese la şcoală cu sute ca el. Ce s-a întâmplat?

— Păi, vocea lui Steve era gâtuită. Cred că mi-a trecut numele pe o scrisoare pentru transsexuali.

— O, nu!

Nenorocitul! Nenorocitul naibii! Tipii ca Dwight se luau de tipii ca Steve doar ca să se simtă ei mai bine în privinţa dotărilor lor bărbăteşti minuscule.

Poate vorbise chiar ea cu Dwight.

Era probabil unul dintre cei cărora le plăcea să fie „pălmuiţi" pentru că erau „neascultători".

Steve nu terminase.

— Şi a făcut un mare tam-tam aducând scrisoarea asta azi. Asta înseamnă că o să fiu pe tot felul de liste ciudate de corespondenţă şi Dwight o să trâmbiţeze aşa de fiecare dată când mai soseşte ceva.

Sărmanul Steve. Ar fi vrut să îi zică să se apuce de arte marţiale şi să îl bată măr pe mizerabilul ăla, dar citise prea multe ştiri despre oameni care muriseră de pe urma unor sfaturi ca ăsta, venite din partea unor persoane ca ea. Steve părea un tip de treabă, dar era cu neputinţă să nu te gândeşti că probabil

exista un motiv pentru care suna o operatoare de la liniile erotice şi nu un prieten.

— Trebuie să îi spui şefului tău.

— Dacă îi spun şefului meu, o să atrag atenţia că sunt pe lista de corespondenţă. Şi dacă nu crede că e mâna lui Dwight în povestea asta? Că eu nu pot s-o *dovedesc*.

— Ştiu. Dar dacă eşti pe listele astea şi or să-ţi vină scrisori ciudate, şeful tău tot o să afle, chiar dacă îi spui tu sau nu. E mai bine să afle de la tine, nu crezi?

Se lăsă o tăcere. Sandra se gândi că ea este mai conştientă decât Steve cât îl costau pe el secundele acelea de tăcere. Dar era împotriva regulilor să spună clienţilor asta şi chiar dacă le mai încălca din când în când, ca să nu îl facă pe Steve să îşi cheltuiască banii, se temea să nu fie prinsă şi să aibă necazuri din cauza asta.

— S-ar putea să nu mă creadă.

— Poate că nu, dar sunt mai multe şanse să te creadă dacă află *de la tine*. Gândeşte-te la asta. Dacă ai încerca să ascunzi aşa ceva, te-ai mai duce la el să îi spui?

Tăcere.

— Steve?

— Cred că ai dreptate...

— Şi atunci o să înţeleagă.

— Nu ştiu, Penny. Nu este atât de deştept.

Oftă. Lucra într-un birou plin cu tipi ca Dwight. Un etern boboc în liceu.

Era motivul principal pentru care şi ea îşi câştiga banii de trai astfel şi nu se alăturase celorlalţi şoareci de birou.

— Steve, te-ai gândit vreodată să îţi schimbi locul de muncă?

Iar tăcere.

— M-am *gândit* la asta.

— Poate ar trebui să te gândeşti mai serios. Nu ai chiar nici un motiv să suporţi asta. Lucrezi la o companie de reţele, nu?

— Instalăm reţele de calculatoare şi baze de date, mai ales pentru firmele mari care fac comerţ cu amănuntul.

Nu era sigură ce însemna asta, dar ştia că e tehnologie de ultimă oră.

— Pun pariu că *se caută* oameni ca tine. Mai ales în oraşul ăsta. Stabiliseră deja că el locuia în D.C. şi că era şi ea în aceeaşi zonă, dar nu îi spusese exact unde. Ieşi în lume şi du-te la oamenii care fac angajări.

— Eu nu prea ies.

— Ar trebui, spuse ea energic, deşi ştia că e ipocrită. E foarte important. Nu rămâne aşa de înţepenit în ceea ce faci, încât să nu mai poţi evada. Totul e să ieşi în lume.

Pentru unii. Pentru alţii, ca Sandra, totul se limita la a sta acasă. Dacă nu ar fi avut slujba asta, ar fi avut o alta, care nu presupunea multă interacţiune socială. Aşa era ea. Întotdeauna o uimea când părinţii îi spuneau că era o persoană foarte sociabilă, pentru că imediat după ce a intrat la şcoală – unele dintre amintirile ei cele mai îndepărtate – nu îşi dorise altceva decât să stea acasă şi să se ascundă de ceilalţi copii. Prefera să citească decât să se joace „Ţară, ţară vrem ostaşi" pe terenul de joacă.

De fapt, ar fi preferat orice în locul jocului „Ţară, ţară vrem ostaşi", aşa că poate nu avea o problemă cu socializatul, ci cu faptul că se făceau glume pe seama ei.

Sandra nu îşi putea aminti de nici un moment în care nu s-a simţit stânjenită în prezenţa altor persoane. Fie că era din cauza tachinărilor de tip „fund gras" – şi alte apelative greu de imaginat – când era la şcoală, fie din cauza dialogului cu sine – nu chiar atât de răutăcios ca acela cu colegii ei, dar la fel de dur – când era cu familia. Nu ştia.

Unii oameni treceau peste traumele din copilărie pentru că le înfruntau direct, luptându-se şi ieşind învingători, astfel încât ceilalţi se minunau de această transformare.

Alţii le făceau faţă în tăcere. Funcţionau normal, chiar dacă nu excepţional, şi încercau să nu se gândească la problemele din trecut.

Apoi erau cei care rămâneau prinşi în ele ca în smoală şi nu puteau s-o mai dea jos de pe tălpile pantofilor. Puteau părea normali în anumite situaţii, dar exista întotdeauna o hibă în personalitatea lor. În cazurile *extreme* – îi veni în minte Ted Bundy – erau criminali în serie sau canibali.

Dar restul cazurilor îşi aveau propriii demoni cu care să se lupte şi, de obicei, nimeni altcineva nu avea de suferit. Putea fi frica de câini (*cynophobia*), frica de a vorbi în public (*glossophobia*) sau frica de vidre (*utraphobia*), ce dădea fiori.

Sandra nu avea probleme cu vidrele.

Nu, Sandra se temea să părăsească siguranţa casei.

Agoraphobia.

De fapt, mulţumită minunii cumpărăturilor pe internet şi a livrărilor la domiciliu a mâncării, nu îşi mai părăsise casa de trei luni.

O, Sandra avea probleme. Nici una dintre ele nu era prea mare, prea întunecată şi prea adâncă, dar dacă adunai problemele ei legate de greutate, timiditate, stânjeneală şi sentimentul că părinţii ei o preferau pe sora sa, atunci aveai o persoană nevrotică, în pericol să devină o obsedată a programelor de televiziune.

Nu îşi dorea asta.

Ştia că trebuia să se schimbe.

Doar că nu ştia precis cum să o facă.

Capitolul 4

Lorna mergea prin mallul Montgomery cu o pereche de pantofi care – socotind că doar doi dolari din plata lunară a cardului ei de credit se duceau spre capitalul real contra dobânzii – reprezentau doisprezece ani de rate.

Era rău.

Mallul era răcoros şi aranjat festiv. În aer pluteau vocile oamenilor şi note de muzak, miros de prăjiturele cu ciocolată, de hamburgeri, de cartofi prăjiţi Boardwalk şi de mâncare chinezească. De obicei, acest mediu o binedispunea pe Lorna, dar acum, când se întorcea la magazinul Ormond, se simţea de parcă avea un pietroi pe umeri.

Trebuia să ducă înapoi sandalele Delman.

Nu avea altă soluţie.

— Vreau să returnez astea, spuse ea, când ajunse la tejgheaua din raionul cu pantofi.

Era Luis, acelaşi vânzător de la care le cumpărase – un bărbat înalt, slab, sever, cu trăsături ascuţite, ochi mici şi păr negru, dat pe spate în genul gangsterilor din anii '40.

Parcă nu i se păruse chiar atât de ameninţător când îi prezentase perechea Delman cu 30% reducere.

— De-abia le-aţi cumpărat.

— Ştiu. Şi afişă un zâmbet „Ce pot să fac?". Dar trebuie să le returnez. Nu sunt potrivite pentru mine.

— Ce e în neregulă cu ele?

Era clar că Luis nu era vreun adolescent angajat la Wal-Mart care se supunea regulilor fără să se implice. Nu, Luis voia să *urmărească* acest fir, până în miezul problemei – probabil, în modul cel mai stingheritor, săpând după toate insecurităţile ei financiare –, înainte să o lase pe Lorna să plece cu o chitanţă de credit.

Deşi faptul că i se cereau explicaţii nu era o surpriză – făcea cumpărături de suficient timp ca să recunoască o persoană care se ţinea cu dinţii de comision – tot o irita. Dar ce o irita şi mai tare era sentimentul că trebuia să inventeze o scuză pentru jderul ăsta, ca să îl împiedice să o mai judece.

— Nu se potrivesc cu toaleta la care mă gândisem.

Ridică o sprânceană neagră şi Lorna şi-l imagină dintr-odată pensându-şi sprâncenele în fiecare dimineaţă, într-o oglindă de machiaj din aceea care mărea.

— Sunt din piele neagră.

— Da – şi se chinui să inventeze explicaţii suplimentare – sunt negre.

Rochie albastră, gândi ea, dar nu o spuse. *Nuanţa greşită de negru. Cataramele sunt argintii şi eu o să port auriu.* Un milion de scuze penibile îi veneau în minte, dar îşi ţinu gura. Nu voia să-i dea satisfacţia unei explicaţii elaborate.

Cu o expresie ce nu-i ascundea dispreţul, Luis întinse mâna şi ea îi dădu chitanţa şi cardul.

Lorna aşteptă, rugându-se la Dumnezeu să se *termine* odată tranzacţia asta, ca să iasă din magazin şi să nu se mai întoarcă niciodată. Şi care era treaba cu Ormond, până la urmă? De ce păreau să aibă doar vânzătorul ăsta în tot raionul cu încălţăminte? De fiecare dată când venea, spera să fie alt vânzător, dar în 90% din cazuri era tot Luis.

Operă returnarea, îi dădu Lornei chitanţa şi luă cutia cu pantofi de pe tejghea, aruncându-i o privire pe care ea o interpretă drept primitivă. Poate faptul că trebuise să ducă pantofii înapoi o făcuse deosebit de sensibilă, dar, oricare ar fi fost cauza, când părăsi magazinul se simţea gata să plângă.

Şi îi era ciudă pentru că se simţea aşa, când erau oameni pe lume cu probleme mult mai multe şi mai grave.

Dar Lorna nu era proastă, deşi datoria ei părea o mărturie a contrariului. Acum că ştia cum stătea şi ce greşeală imensă făcuse, era foarte *hotărâtă* să o îndrepte. O să-şi închidă toate cardurile de credit, o să lucreze ture în plus – la naiba, o să mănânce fasole şi orez, dacă asta o ajuta să economisească bani şi să-şi plătească datoriile.

Singurul lucru care o îngrijora, şi ştia că e demn de dispreţ şi ruşinos doar să se *gândească* la el, era cât de dificil o să fie să nu mai cumpere pantofi.

O făceau fericită.

Nu avea să își ceară scuze pentru asta.

Unii oameni beau, alții se drogau, alții erau obsedați de sex, unii făceau lucruri cu adevărat *groaznice altor* oameni doar ca să se simtă ei mai bine. În comparație cu toate astea, o pereche nouă de Ferragamo, una de Ugg, din când în când... nu părea atât de grav.

Acum, nu după mult timp, toate perechile pe care le avea se vor toci și atunci unde o să ajungă?

Lorna desculța, prea săracă pentru a-și pune tălpi noi la pantofi.

Când ajunse acasă și își verifică mesajele de pe robotul telefonic, găsi un apel de la o colegă, care o ruga să îi țină locul pe tură la restaurantul Jico, unde lucrau amândouă în acea noapte. Recunoscătoare peńtru ocazia de a-și pune în aplicare planul de micșorare a datoriei, acceptă tura.

Nouă ore mai târziu, era la ultimul client, Rick, o matahală lăudăroasă, care stătuse la o masă de lângă bar toată seara și care nu comandase nimic altceva decât o apă minerală pe oră și niște rondele de ceapă. Mai stătuse după el și altă dată. De multe alte ori, de fapt. Venea cel puțin o dată pe săptămână și întotdeauna nimerea în zona ei. Al naibii noroc. Tipul dădea bacșișuri foarte mici.

Mai rău, îi plăcea să vorbească. Vorbea și iar vorbea. Voia să știe totul despre oamenii de la bar și din restaurant. Ea-și închipuia că își căuta o parteneră, dar părea să nu aibă prea mult succes. Nu-i de mirare. Tipul probabil că nu plătise niciodată consumația pentru o parteneră.

Şi în acel moment, Rick era singurul obstacol între Lorna şi relaxare, deci era fără îndoială enervată de prezenţa lui. Când el ceru în sfârşit nota de plată, răsuflă uşurată.

— Pot să vă mai aduc şi altceva? îl întrebă, sperând din tot sufletul că va zice nu.

Aşa se şi întâmplă.

— Doar nota de plată.

Scoase nota din buzunar şi o puse pe masă, spunând:

— O să vin să o iau când sunteţi gata.

— Aşteaptă, drăguţă, sunt gata acum. Se uită la nota de plată, apoi deschise portofelul şi extrase o bancnotă de zece şi câteva de un dolar. Păstrează restul.

Detesta să fie arţăgoasă şi fusese învăţată să fie amabilă în orice situaţie.

— Mulţumesc foarte mult. Puse banii în buzunar.

O să scape de datoria ei, în rate foarte mici, dacă era nevoie.

Mai târziu, în acea noapte, Lorna stătea la bar cu picioarele ridicate, pentru că o dureau foarte tare, şi îşi număra bacşişurile.

— O noapte proastă? întrebă Boomer, barmanul, uitându-se la ea.

Era un bărbat mare, cam de 1,95 m, cu o faţă dură, dar cu nişte ochi de un albastru-deschis care păreau întotdeauna prietenoşi. Se spunea că fusese recrutat de Redskins la echipa lor de fotbal, cu mult timp în urmă, dar se rănise în timpul unor antrenamente şi de atunci lucra în baruri.

Lorna nu știa dacă era adevărat, pentru că Boomer nu vorbea despre el sau despre trecutul lui, dar uitându-se la statura lui, înclina să dea crezare poveștii.

— Să vedem, zise ea, lovind ușor teancul subțire de bancnote de pe bar. Cei de la Heathers, care au făcut ochi dulci cântărețelor toată seara și care au băut Bellini în valoare de trei sute de dolari, au lăsat cinci dolari bacșiș, iar nenorocitul de Earl Joffrey – era un prezentator de știri la televiziunea locală care la Jico avea reputație foarte proastă în ceea ce privea bacșișurile – și-a lăsat monedele de la rest: 76 de cenți.

— I-ai dat restul în hârtii de un dolar? întrebă Boomer, în timp ce ducea un vraf cu halbe murdare la chiuvetă. Dacă îi dai bancnote mari, în loc de mici, se enervează.

— Știu. I-am dat 17 bancnote de un dolar.

Boomer scurse o sticlă pe jumătate cu bere și o aruncă în coșul de gunoi. Zbang!

— Și 76 de cenți.

Râse sec.

— Da. Și 76 de cenți. Zgârcitul! Nu mă uit la știrile de pe Canalul 6.

— Nu m-am uitat niciodată.

— Nici eu.

Un coleg de-al Lornei, Tod, veni la bar și puse o notă de plată.

— Ultima pe seara asta. Bacșișuri 34 %. L-am văzut pe Earl Joffrey intrând și m-am rugat să nu se așeze în zona mea. O înghionti pe Lorna cu afecțiune. Îmi pare rău, iubito!

Ea își dădu ochii peste cap și își puse brațul în jurul taliei lui subțiri, ca de vedetă rock.

— Ba nu-ți pare rău.

— Nu, nu îmi pare. Și o strânse ușor de mână. Pentru că am o întâlnire în seara asta.

— Acum? E cam târziu.

— Nu pentru toți, mami! râse Tod.

Își amintea de vremurile când se simțea și ea așa înainte de întâlniri. Parcă fusese acum o sută de ani.

— Am cunoscut un tip absolut minunat, continuă Tod. Ne întâlnim la Steston, la 1:30. Apoi... cine știe?

— *Eu* știu.

— M-ai prins, spuse Tod și râse iar.

Iată un tip pe care nu îl deranja să lase totul la voia întâmplării.

— Hei, trăiește, iubește, râzi și culcă-te cu cineva.

Verifică în minte pe care dintre aceste lucruri nu le făcea în ultima vreme și se întristă și mai tare, dar îl sărută de la revedere pe Tod și îi spuse să se distreze și pentru ea. Se îndoia că o va face.

— Nu știu ce să zic de tipul ăsta, spuse Boomer după ce Tod plecase. Sper că e atent.

— Nu-ți face griji, am vorbit cu el despre asta. E o curvă, dar o curvă conștientă. Eu, pe de altă parte, sunt o călugăriță obosită.

— Cel puțin, asta o să te mențină sănătoasă, îi zâmbi Boomer, cu afecțiune.

— Și cu asta basta. Oftă și puse banii în geantă. Mă duc acasă. Se ridică. Împrăștie vorba că iau ture în plus, vrei? Dacă dorește

cineva să îi ţin locul, dă-i numărul meu de telefon.

Boomer, care ştergea un pahar de vin, se opri şi se gândi.

— Eşti în vreo încurcătură, puştoaico? E ceva mai mult decât oboseală şi singurătate?

Lorna zâmbi.

— Nu, totul e în regulă. Pe bune!

El nu păru convins.

— Şi atunci de unde nevoia de a lucra ture în plus? Dacă ai nevoie de un împrumut, aş putea...

— O, Doamne, nu! râse ea. Boomer, eşti un drăguţ, dar nu, mulţumesc.

De ce era el atât de stabil din punct de vedere financiar, nu va şti niciodată. Se datora probabil mai mult trecutului său la Liga Naţională de Fotbal decât slujbei de barman, asta în mod sigur.

— Lucrez mai mult ca să încerc să îmi plătesc datoriile.

— A, dădu el din cap, înţelegător. Carduri de credit?

— Şi câte!

El se opri şi spuse:

— Nu vreau să mă bag unde nu îmi fierbe oala, iubire, dar a fost un tip aici, acum vreo două săptămâni. Zicea că e consultant de credite. Ai auzit vreodată de aşa ceva?

Consultant de credite. Suna a ceva care costa 150 $ pe oră. Şi care lua carduri de credit.

— Ce face mai exact un consultant de credite?

Boomer zâmbi:

— Cu siguranţă, bea multe Fuzzy Navel. Dar a spus că firma lui ajută oamenii cu datoriile, să nu le mai crească şi să le scadă rata lunară.

Se gândi la cele două carduri ale ei, cu rate lunare de 29%, şi se aşeză la loc pe scaun.

— Serios? Cum?

— Mi-a spus totul despre asta, dădu Boomer din cap, plictisit. Şi vreau să zic, chiar *tot*. Au căzut la învoială cu firmele. Cred că băncile s-au gândit că e mai bine să fie plătite cu 5%, decât să fie ignorate la 15% sau mai mult.

Doar 15%? Ar fi fost pomană în momentul ăsta. Dar 5%? Lorna nu trebuia să scoată un calculator ca să înţeleagă – cu cât era mai mică dobânda, cu atât dispărea mai repede problema.

— Ai vreo idee cum se numea firma?

— Şi-a lăsat cartea de vizită. O am pe aici, pe undeva.

Boomer se duse la casa de marcat, o deschise şi scoase o carte de vizită dintr-un compartiment. I-o dădu peste bar Lornei.

PHIL CARSON, CONSULTANT, METRO, SERVICII DE CONSULTANŢĂ DE CREDITE. Sub asta era scris că era o firmă nonprofit.

— Păstreaz-o, spuse Boomer, uitându-se atât de sincer la ea, încât nu-l putu refuza.

— Bine. Mulţumesc. Puse cartea de vizită în poşetă, împreună cu bacşişurile ei sărăcăcioase din acea seară, ştiind că probabil va uita de ea când va ajunge acasă. Şi de ce ţi-a dat cartea lui de vizită, la urma urmei?

Boomer chicoti.

— Voia să i-o dau mai departe lui Marcy. Cred că îi place de ea.

Bineînţeles, cui nu îi plăcea? Marcy era o bombă sexy blondă, care ducea acasă în mod obişnuit bacşişuri de 100 $. Mai ducea şi domni bogaţi mai în vârstă, care aveau, se pare, nevoie de sâni mărimea D cu silicon şi discreţie. Marcy le oferea pe ambele. Pentru un preţ.

Şi nu era un preţ pe care Phil Carson, consultant la o firmă nonprofit, şi-l putea permite.

— Poate c-ar trebui totuşi să i-l dai ei, spuse Lorna, scoţând cartea de vizită.

Boomer întinse o mână ca să o oprească.

— Am încercat. A aruncat o privire la ea şi a zis că în nici un caz. Zâmbi în colţul gurii. Cred că a descurajat-o partea cu *nonprofitul*.

Lorna râse.

— Atunci, mulţumesc. Poate o să-mi iasă ceva din acest joc al sorţii. Refuzul lui Marcy poate fi în avantajul meu. Lorna se gândi puţin. Sau în dezavantajul meu, depinde cum te gândeşti. Oftă. Am plecat! Să nu mă uiţi pentru turele în plus.

— Bine, spuse Boomer, dând din cap.

Apoi îşi ridică ochii albaştri spre ea şi simţi un val din îngrijorarea lui.

— Şi tu n-o să uiţi să îmi spui dacă ai nevoie de ajutor, bine? E o lume dură şi nu mi-aş dori să văd o puştoaică de treabă ca tine că se zbate singură.

Lorna zâmbi, deşi simţea că i se umplu ochii de lacrimi. Pe neaşteptate, se aplecă peste bar şi îl îmbrăţişă pe Boomer.

— Mulţumesc, Boomer. Eşti grozav!

Când îi dădu drumul, observă că faţa lui se înroşise toată, până la guler.

— Hai, făcu el semn cu paharul de vin pe care îl ştergea, pleacă de aici!

Lorna ajunse acasă la ora două dimineaţa. De îndată ce aprinse lumina – uşurată că avea curent – se duse la calculator şi îl porni, în ciuda oboselii ei.

Trebuia să anuleze comenzile pe nişte site-uri cu pantofi.

Înghiţind nodul din gât, căută Shoezoo.com, un site unde petrecuse în trecut multe ore fericite. Un clic pe CONTUL MEU şi cuvintele BINE AI REVENIT, LORNA apărură pe ecran.

De obicei, cuvintele acestea o făceau să zâmbească, dar, în noaptea asta, o întristau. Şi faptul că era tristă pentru ceva ce ştia că este atât de nesemnificativ o făcea să se simtă şi mai rău.

Căută comanda cea mai recentă – nu era foarte uşor, având în vedere că erau 25 de comenzi afişate – şi căută butonul ANULARE COMANDĂ.

Era acolo. Era şi foarte mic. De parcă şi-ar fi cunoscut clienţii mult prea bine ca să ştie că nu le va da ghes inima să-l apese.

Lorna deschise pagina cu comenzile ei. Pantofi roz Ferragamo fără călcâi, cu baretă în spate şi cu fundă. Se putea imagina deja purtându-i la o petrecere în aer liber, vara, unde bărbaţii făceau grătarul purtând şorţuri cu „Sărutaţi-l pe bucătar", femeile beau şpriţuri şi râdeau de perechile lor masculine, iar copiii

alergau în jurul grupului, țipând și râzând în timp ce țopăiau pe lângă stropitoare sau se dădeau pe toboganele cu apă.

Nu era o viață de lux. Era viața adevărată. O viață bună.

Cândva, în trecut, Lorna trebuie să fi fost și ea unul dintre acei copii fericiți la care se gândea acum, pentru că ideea că astfel trebuia să fie viața unui adult se înrădăcinase foarte adânc în mintea ei și nu putea scăpa de ea.

Pantofii – deodată mai importanți ca niciodată – costaseră inițial 380 $, dar acum erau doar 75 $. Pentru aceste superbe opere de artă portabile, care nu se vor demoda niciodată! Defineau un moment și un loc în istorie. Fără ei, se simțea ciudat de sigură că *va pierde* ceva. Să anuleze comanda era ca și cum ar fi renunțat la o investiție minunată. De parcă i-ar fi spus cineva lui Bill Gates în 1970 că ideile lui erau prea îndrăznețe.

Poate că trebuia să se mai gândească. Poate că nu era nevoie chiar să anuleze acele comenzi, având în vedere ce afacere bună erau. În schimb, poate c-ar trebui doar să își promită că nu va mai căuta alte perechi.

Lăsă cursorul să pâlpâie pe ecran, se ridică de la calculator și începu să se plimbe prin cameră, cântărind opțiunile. Nu era nici o îndoială că 75 $ vor fi bani investiți cu folos. De fapt, putea, teoretic, să păstreze pantofii în cutie și să îi vândă mai târziu, în stare aproape perfectă, ca vintage. Asta ar avea mult sens.

Se decise să-şi verifice corespondenţa, ca să vadă dacă era vreo factură urgentă ce o împiedica să se bucure de acest mic răsfăţ. Factura la curent era plătită. Era destul de sigură că şi cea de la gaze era plătită. Şi având în vedere că West Bethesda Credit Union acceptase mai devreme plata la curent, se presupunea că şi cardurile ei de credit – sau cel puţin acesta – erau active.

Se duse la teancul de scrisori şi începu să se uite prin ele.

O adresă de pe un plic îi atrase atenţia: ÎMPRUMUTURI AUTO CAPITAL.

Simţi un gol în stomac.

Trecuse o lună sau două de când îşi plătise rata la maşină. Auto Capital era întotdeauna atât de flexibil, încât era una dintre ratele pe care le mai amâna. La o dobândă de mai puţin de 6%, nu prea merita să plătească totul o dată.

Desfăcu plicul, pregătindu-se pentru restanţa de două luni. Socoti 278 ori 2 fac 556 de dolari. O să aibă banii ăştia... curând.

Dar când desfăcu scrisoarea, cuvintele îngroşate îi săriră în ochi, ca într-un film: DELICT GRAV. A TREIA ÎNŞTIINŢARE. CONFISCAREA MAŞINII.

22 IULIE.

Azi era 22 iulie.

Urma să-i fie confiscată maşina.

Lorna ghemotoci scrisoarea şi o aruncă în perete, strigând cuvinte care i-ar fi adus o pedeapsă de o lună la Şcoala Catolică.

Cum naiba se întâmplase asta? Cu inima bătându-i puternic, acum făcea paşii mai rapizi,

încercând să își dea seama de situația în care se afla. În cele din urmă, se prăbuși pe canapea – aceea care îi va fi confiscată luna viitoare, dacă nu chiar luna asta – și își puse mâinile în cap.

Ce să *facă*?

În nici un caz nu mai putea apela iar la mama ei vitregă. Lucille spusese foarte clar că împrumutul de 10 000 $, pe care i-l dăduse Lornei după moartea tatălui ei, era singurul. Și asta era tot ce Lorna avea să primească vreodată din moștenirea tatălui. Ceea ce fusese probabil drept, având în vedere că o parte din banii de pe asigurarea pe viață fuseseră folosiți pentru a plăti ipoteca pe casa tatălui ei.

Atunci, în urmă cu șapte ani, acei 10 000 $ fuseseră salvarea Lornei. Și, cum detestase să îi cheltuiască pe datoriile ei frivole, Lorna jurase atunci să nu mai folosească niciodată cardurile de credit.

Nu putea să spună cum reușise să o facă din nou, și din nou, și din nou. Dar fuseseră pe acolo și câteva motive serioase – o factură medicală ici, mâncare dincolo –, suficient ca să cadă iar în plasă. Suficient ca să se împotmolească iar în mentalitatea „câțiva dolari n-or să conteze".

Era moarte financiară cu fiecare dolar.

Lorna își agita nervos degetele în timp ce se gândea. Se tot gândea. Trebuia să găsească o soluție. Orice. Bijuterii pe care le-ar putea vinde, slujbe în plus, magazine pe care le-ar putea jefui...

Avea să-și *piardă mașina*!

Cum naiba o să se descurce?

Răspunsul îi veni așa de ușor și de clar, încât era înfricoșător: o să aibă nevoie de o pereche de pantofi al naibii de comozi.

Pentru un moment, după acel gând urmă tăcerea; apoi adevărul crud o lovi în față.

O încurcase.

Avea o problemă.

Fără să-și ofere luxul de a se mai gândi, intră pe site după site și anulă toate comenzile, plângând ca un copil care privea cum îi erau luate cadourile de Crăciun.

Când termină cu site-urile, scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Boomer mai devreme. Cea pe care nu credea că o va folosi cu adevărat.

Phil Carson, consultant de credite.

Cu grija pe care o avea în situațiile de zi cu zi, mai puțin în cumpărarea pantofilor, Lorna îi căută numele pe internet, ca să verifice dacă existau semne de credibilitate sau de fraudă.

Firma lui era membră a Biroului Pentru Afaceri Sigure. Asta era bine. Și mai bine, numele lui nu apărea pe nici un site cu plângeri, ca opinii.com, înșelăciuni.com, afaceriproaste.com și altele. Se părea că era în regulă. Avea de gând să îl sune la prima oră, a doua zi.

Bine, imediat după ce suna la Capital Auto, pentru împrumutul ei la mașină. Va plăti cu cardul de credit, prin telefon.

Apoi, în toiul nopții, simțindu-se mai deprimată ca oricând, deși nu murise nimeni, Lornei îi veni o idee.

Se înscrise pe site-ul local Gregslist.biz, unde se puneau anunţuri de la lucruri personale, la servicii de menaj şi vânzări de obiecte folosite. Aveau o gamă atât de largă de anunţuri, de la vânzări de artefacte, precum capete minuscule, la grupuri de întrajutorare pentru cei care aveau o obsesie legată de Twinkies. Nu Ho Hos. Nu Ding Dongs. În nici un caz Little Debbies. Nici cei înnebuniţi după nalbe nu prea aveau mult noroc. Doar Twinkies.

Lorna nu avea nici o îndoială că undeva pe acest site se afla probabil un grup pentru cei care mâncau doar partea portocalie dintr-o bomboană.

Ceea ce făcea Gregslist locul perfect unde Lorna îşi putea pune anunţul care, dacă era norocoasă, îi va readuce măcar o mică parte din viaţă pe drumul cel drept.

CLUBUL DEPENDENTELOR DE PANTOFI – Eşti şi tu ca mine? Îţi plac pantofii şi nu poţi să nu îi cumperi? Dacă porţi 38 şi eşti interesată să îţi schimbi perechea de Manolo cu una de Magli etc., vino marţi seara în zona Bethesda, e-mail: Shoegirl2205@aol.com sau sună la 301-555-5801. Poate reuşim să ne ajutăm una pe cealaltă.

Capitolul 5

Helene făcu duş aproape o oră când ajunse acasă în acea seară, încercând să şteargă amintirea – şi mirosul – acelei după-amiezi petrecute în biroul celor de la pază din spatele magazinului Ormond. Duhnea a cafea ieftină, Styrofoam fierbinte, glet şi un iz vag de urină.

Stătuse, împietrită, în timp ce tânărul gardian, plin de coşuri şi unsuros, scrisese un raport. Cuvintele „furt din magazin" şi „arest" îi săreau în ochi din monitorul calculatorului lui.

Ar fi putut spune multe. Că fusese tulburată de problema cu cardul de credit şi pusese la loc pantofii greşiţi; că se ducea la maşină să ia alt card şi nu se gândise să îşi dea mai întâi pantofii jos; putea să spună chiar că se simţise rău şi ieşise să ia puţin aer, dar că şi-a lăsat în mod intenţionat cealaltă pereche de pantofi, ca să arate că o să se întoarcă.

Dar Helene nu voia să-şi ofere scuze. Poate mai târziu avea să o facă, dar pentru moment stătea nemişcată şi nici nu accepta, nici nu nega acuzaţiile. Mai târziu avea să se întrebe de ce, dar acum se simţea atât de istovită, încât nu putea face altceva decât să aştepte.

Doar când a venit şeful magazinului şi a recunoscut-o s-a putut mişca. Ştiind cine era

soţul ei şi că risca un scandal public, atât pentru el, cât şi pentru magazin, o lăsă să plece, murmurând că era sigur că fusese un soi de neînţelegere.

Amândoi ştiau – deopotrivă cu agentul de pază, vânzătorul înfricoşător, alţi câţiva clienţi şi oricine altcineva ar fi auzit povestea spusă a doua sau a treia oară – că nu era deloc o neînţelegere.

Cu greu se putea spune că îşi găsise refugiul acasă. Jim nu sosise şi Teresa, menajera, se arătă politicos de rece, ca de obicei, când Helene intră pe uşă.

Se dusese sus, în dormitorul ei. Jim îl numea *boudoir*-ul ei, dar amândoi ştiau că era refugiul ei şi că avea şi el unul.

Îşi dădu hainele jos, le puse deoparte şi făcu un duş fierbinte, se spălă pe cap, se dădu cu balsam, se rase pe picioare şi la subraţ şi se clăti din abundenţă, oferindu-şi luxul de a lăsa apa caldă să îi curgă pe spate.

După aceea îşi luă halatul, îşi pieptănă şi îşi uscă părul, se schimbă într-o cămaşă de noapte, îşi perie şi îşi curăţă dinţii cu aţă dentară, îşi dădu cu nişte cremă de faţă La Mer şi puse totul în ordine, înainte de a se aşeza în sfârşit pe marginea patului.

Şi de a plânge.

Plânse din toată inima zece minute, ca să se descarce de toată supărarea, înainte de a pune iar frână sentimentelor ei. Când cele zece minute trecură, se ridică, se spălă pe faţă cu apă rece, se mai dădu o dată cu cremă şi îşi reluă vechile obiceiuri, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Poate că nu se răspândise vestea. Își aduse laptopul în pat, îl deschise și se așeză în fața lui. Intră pe toate site-urile locale de știri, Washingtonpost.com, Gazette.com, UptownCityPaper.net și așa mai departe, scriindu-și numele în fiecare motor de căutare și așteptând să vadă dacă era vreun articol recent.

Din fericire, nu era. În nici unul dintre ziarele de scandal pe care le știa, nici măcar în cele obscure.

Cu o mare ușurare, intră pe site-ul Gregslist.biz și se apucă de activitatea ei favorită: să caute apartamente în zonele sale preferate. Își imagina adesea că își ia un mic apartament, doar al ei, unde putea scăpa de Jim și de îndatoririle ei de „soție a cuiva". Și poate, cumva, cândva, se va întâmpla.

Poate dacă ar veni singură cu o idee extraordinară, ceva ce i-ar aduce niște bani fără a compromite poziția lui Jim în societate.

Tastă „Adams Morgan", unul dintre cartierele ei favorite din D.C., apoi Tenleytown, Woodley Park și, în cele din urmă, Bethesda.

Oferta de apartamente și case apărea peste tot și ea le văzuse pe multe dintre ele și înainte, dar, de data asta, când tastă Bethesda, apăru ceva ce nu mai văzuse până atunci.

Clubul dependentelor de pantofi.

Ironia acestei coincidențe o uimi și primul impuls a fost să verifice din nou știrile, ca să se asigure că nu aflaseră de povestea ei cu furtul din magazin. Dar asta era o prostie. Nu avea nici o legătură. Era doar o coincidență.

Helene era sceptică de fiecare dată când venea vorba de voodoo, ghicirea viitorului sau semne, dar de data asta era greu să nege: ăsta trebuia să fie un semn.

Şi faptul că acest anunţ o făcuse să râdă, pentru prima oară după nici nu mai ştia cât timp, o determină să-şi spună că ar trebui măcar să noteze informaţiile, până nu dispăreau pentru totdeauna în cotloanele întunecate ale arhivei Gregslist.

Nu avea de gând să se înscrie. Helene fusese dintotdeauna o singuratică. Dar avea să ţină informaţia la îndemână.

Pentru orice eventualitate.

*

Helene era frântă, dar întotdeauna fusese de părere că toate ceremoniile de la Casa Albă erau plictisitoare. Însă nici nu se comparau cu plictiseala de la petrecerile de după ceremoniile de la Casa Albă, la care ea şi cu Jim trebuiau să se prezinte mereu.

Erau în drum spre serata lui Mimi Lindhofer, în inima Georgetownului, când pantoful de cristal al Helenei zbură şi o lăsă cu fundul în baltă.

— Am primit un telefon interesant azi, zise Jim, de parcă avea să îi spună cum brokerul său îl sfătuise să investească în burţi de porc.

— Da? întrebă ea absentă, în timp ce privea peisajul învechit al Georgetownului cum fugea pe fereastră.

Se întreba adesea cum ar fi să locuiești într-una dintre casele acelea drăguțe, ca de turtă dulce, într-un astfel de oraș.

Dar se ivea aceeași problemă, nu puteai să locuiești într-una dintre casele alea fără să ai o groază de bani și, în ultimii zece ani, Helene învățase un lucru: că nu era așa de plăcut să locuiești cu oamenii cu mulți bani.

— Aveai de gând să îmi spui despre incidentul tău din magazin? întrebă Jim, atât de natural, încât Helene nu era sigură ce aflase.

Inima Helenei bătea repede, ca într-un cod Morse.

— O, Doamne, uitasem de asta! minți ea. Îți vine să crezi că oamenii ăia chiar s-au gândit că încercam *să fur* o pereche de pantofi?

El îi aruncă o privire piezișă, care-i îngheță sângele în vene.

— Asta a fost înainte sau după ce am vorbit despre cardurile tale de credit?

— O, a fost după, zise ea, răspunzându-i privirii lui reci cu un ton la fel de rece. De aceea mă duceam la mașină, ca să iau niște bani. Cred că eram atât de absorbită de jocul de putere al soțului meu, că am uitat pantofii în picioare.

Fața îi ardea la fel de tare ca atunci când începuse să sune alarma.

— Partea tâmpită a fost că lăsasem în loc o pereche de pantofi *mai scumpă*. Era *atât* de evident că urma să mă întorc!

Nu îi plăcea să spună că personalul magazinului fusese prost că o prinsese, dar, în viață, regula era vânează sau vei fi vânat.

— Idiot, bombăni ea cu dispreț.

— Știam eu că trebuie să existe o explicație logică, spuse Jim, părând ușurat. O să mă asigur că secretara mea de presă cunoaște toate detaliile, pentru orice eventualitate. Bătu în volan cu degetele. Dar trebuie să spun că, atunci când am auzit prima dată de asta, m-am temut că trecutul tău... În fine, știi tu...

Nenorocitul. Da, știa.

Se temuse că toată lumea va înțelege ceea ce el știa deja: că ea nu era îndeajuns de bună pentru el.

*

Helene observă că un fotograf – erau întotdeauna câțiva prin preajmă la astfel de evenimente – care fusese la petrecerea de la Rossi apăru, de asemenea, la Lindhofer. Asta era ciudat, pentru că astfel de petreceri reprezentau o știre doar dacă nu exista alt eveniment mai important. De obicei, una sau două poze erau înghesuite în secțiunea „Stil" din ziarul *Washington Post* și, din când în când, dacă petrecerea era suficient de bună sau dacă venea și vreun star de cinema ca să promoveze vreo cauză, pozele puteau apărea în *Vanity Fair*.

La fel, dacă vreo stagiară era găsită moartă într-un canal C&O sau i se depistau pe rochie urme de ADN de la un politician, erau folosite uneori arhivele fotografiilor acestor petreceri, dar în general urmau drumul tuturor pozelor cu celebrități din coada listei, adică ajungeau la gunoi.

Aşa că să vezi acelaşi fotograf la două evenimente din aceeaşi seară era destul de ciudat. Şi mai ciudat era faptul că tipul era destul de chipeş, delicat şi blond, ceea ce nu se putea spune despre mulţi din tagma lui.

Când o abordă pe Helene, după câteva ore de plictiseală şi după ceva mai multe pahare cu chardonnay, ea se simţi pe moment flatată.

— Doamnă Zaharis, zise el, înclinându-şi capul.

Ea ridică o sprânceană.

— Dumneavoastră sunteţi...?

— Gerald Parks.

— Domnule Parks, îi întinse mâna, ştiind că era cam beată, dar permiţându-şi să se bucure de un flirt uşor, sunteţi fotograf.

— Da, sunt.

Îşi ridică aparatul, apăsă pe buton şi trimise un fulger scurt spre ea.

Ea clipi şi silueta lui pluti ireal în faţa ochilor ei pentru o clipă. Voise să fie enervant sau curtenitor? Având în vedere săptămâna oribilă pe care o avusese, optă pentru a doua variantă.

— Nu puteţi găsi ceva mai interesant de fotografiat decât pe mine?

— Adevărul e, doamnă Zaharis, că vă găsesc *foarte* interesantă.

Ea luă un pahar de şampanie de pe tava unui chelner în trecere.

— Atunci poate că nu ieşiţi prea des.

Orice ar fi vrut să răspundă Gerald Parks, fu întrerupt de apariţia lui Jim, care îşi puse braţul în jurul Helenei, făcând-o să se gândească la o menghină.

— Iubito.

O sărută pe obraz, zgâriind-o cu un început de barbă. În public, erau acum imaginea fericirii casnice.

— Cine este prietenul tău?

Vru să-l întrebe dacă îi atrăsese atenţia faptul că ea vorbea cu un alt bărbat sau faptul că avea un aparat de fotografiat care putea înregistra ascensiunea lui Jim pe o poziţie mai înaltă. În schimb, îi adresă ceea ce numea ea Zâmbetul Soţiei de Politician şi îi spuse:

— Dânsul este Gerald Parks. Fotograf.

— Asta văd. Jim arătă spre aparat şi o strânse mai tare pe Helene. Faci poze cu brokeri de succes sau cu soţiile lor?

— Unii dintre brokerii de succes *sunt* soţii, sublinie Helene, dorindu-şi să fi avut un alt pahar de şampanie, de vreme ce, nu ştia cum, cel pe care de-abia îl luase era gol.

Jim râse.

— Ai dreptate, m-ai prins. Îşi înclină capul prietenește spre Gerald Parks şi adăugă: Sunt şi bărbaţi cu funcţii de soră medicală sau stewardesă.

— Stewarzi.

Zâmbetul lui Jim îngheţă.

— Poftim?

— Dacă bărbaţii ocupă poziţia unei stewardese, se numesc stewarzi, spuse Helene.

Îşi dădu seama că propoziţia suna ciudat, dar, odată rostită, nu prea ştia cum să o corecteze.

Era timpul să meargă acasă şi să se culce.

Jim râse cu poftă.

— *Touché*, dragă. Eşti în formă în seara asta. Poţi să-mi faci un favor, te rog? Vrei să-mi aduci un whisky?

Fusese concediată. Trecuse peste limita ruşinii cu vreo câteva pahare de vin şi Jim voia să o îndepărteze de oricine ar fi putut să o considere indecentă.

Din păcate, ea ştia că Jim avea dreptate. Trecuse cu două pahare peste ignorarea politicoasă a vânturilor şi nu mai avea mult până să ajungă la karaoke. Pentru că n-avea cum să îşi revină imediat, era şi ea de acord că trebuia să iasă din această situaţie.

— Bineînţeles, spuse ea, dându-i mâna la o parte de pe talia ei cu puţin mai multă forţă decât ar fi fost necesar.

Îi trimise un zâmbet lui Gerald şi privirile lor se încrucişară, simţindu-se de parcă ar fi luat parte la o întâlnire de amor de care nu voia ca soţul ei să afle.

— Mă scuzaţi, domnule Parks.

El îşi înclină capul şi Helene îi observă degetul pe declanşator, dar nu făcu poza.

Luă asta drept un cod secret între ei doi.

Se îndreptă spre bar şi ceru un pahar cu vin, ca să se dreagă după cel cu şampanie. Jim nu voia un whisky. La naiba, nici măcar nu bea când era la astfel de ceremonii. Îi plăcea doar să lase impresia că bea un pahar, ca nimeni să nu-l suspecteze că ar fi vreun alcoolic recuperat sau, mai rău, că n-ar fi suficient de bărbat. Rolul lui John Wayne funcţionase pentru Ronald Reagan şi avea să funcţioneze şi pentru Jim Zaharis.

Luă o înghiţitură din vinul ei şi căută cu privirea pe cineva suportabil cu care să vorbească. Dintr-o ochire văzu cam vreo zece oameni pe care dorea să-i evite, aşa că, atunci când tânăra secretară a lui Jim, Pam Corder, trecu pe lângă ea, Helene o interceptă.

— Pam!

Pam se opri, se întoarse spre Helene şi păru să pălească puţin.

— Doamnă Zaharis.

Helene o luă pe Pam de braţ şi spuse:

— *Trebuie* să mă scapi de oamenii ăştia. Vreau să zic, ştiu că lucrezi pentru soţul meu, dar dacă ai putea să mă salvezi dintr-o altă conversaţie cu Carter Tarleton despre pescuitul în Maine, ţi-aş fi pe veci recunoscătoare.

Pam se uită în jur, descumpănită.

— Ăăă... bine.

Fata era total lipsită de personalitate. Da, era drăguţă, dar părea să nu aibă prea multă inteligenţă. Helene se întrebase adesea de ce Jim o mai ţinea, în loc să angajeze pe cineva mai capabil, mai mult gen Betty Currie în loc de Betty Boop.

— Deci...

Helene mai luă o înghiţitură. De fapt, să stea de vorbă cu Pam s-ar putea dovedi mai dificil decât să asculte o poveste pescărească exagerată spusă de Carter.

— Cum merg lucrurile?

Pam făcu un pas aproape imperceptibil în spate. Aproape imperceptibil, dacă nu erai o soţie de politician care spera ca oamenii să nu observe că eşti beată. Primul gând al Helenei

a fost că Pam simţise respiraţia ei plină de alcool.

Acest gând a fost urmat însă repede de un al doilea, că Pam avea ceva între dinţi.

— Ai ceva între... Helene arătă spre dinţii ei.

— Poftim?

Pam se uita la ea fără să înţeleagă.

Helene îşi miji ochii, se aplecă spre Pam, uitându-se mai de aproape, şi spuse:

— Ai ceva între dinţi.

Exact în secunda în care pronunţa cuvântul dinţi, Helene îşi dădu seama ce avea Pam între dinţi.

Era un fir de păr negru şi creţ.

Şi, fără nici cea mai mică dovadă, Helene era deja sută la sută convinsă că îi aparţinea lui Jim.

— Am? întrebă Pam, neştiind că persoana din faţa sa îşi dăduse seama că ea avea un fir de păr pubian între dinţi.

— Este un...

Helene ezită. Nu ştia cum să spună asta. Şi cu aparenta siguranţă că firul de păr îi aparţinea soţului ei, nu era nici un *motiv* ca să o spună.

— Nu-i nimic, spuse ea. Bătea lumina.

— O, bine.

Pam zâmbi fals, expunând şi mai clar firul de păr dintre dinţi.

Da, nu avea nici un dubiu despre ce anume era. Chiar şi femeile de la DAR, ca Nancy Cabot, ar fi putut să-şi dea seama. Şi erau multe din ele în seara aceea, acolo.

Helene avea să se distreze.

— Ştiţi unde aş putea să îl găsesc pe Ji... senatorul Zaharis?

Pam îşi săpa singură groapa, şi pe a ei şi pe a lui Jim, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

Nu ştia dacă din cauza vinului sau a ultimilor zece ani, dar Helene răspunse:

— Ultima oară când l-am văzut era în hol, lângă intrare, vorbea cu cineva.

Ar fi trebuit să îi pese, dar nu îi păsa. În acel moment, nu prea îi mai păsa de nimic.

Furase din magazin.

Fusese prinsă.

Şi secretara soţului ei, care îi spunea lui pe numele mic – şi care, dacă stătea să se gândească bine, lipsise ceva timp, cum lipsise şi Jim, imediat după ce ajunseseră la această petrecere – avea un fir de păr pubian negru între dinţii din faţă.

Nu era o noapte prea grozavă pentru Helene.

— Doamnă Zaharis, ne întâlnim din nou!

Era fotograful, Gerald.

Poate că efectul băuturii începuse să dispară în lumina descoperirii pe care o făcuse despre secretară, dar deodată i se păru că Gerald nu mai e chiar aşa de chipeş şi e mult mai necioplit.

— Da, zise ea, obişnuită să răspundă la astfel de evenimente cât de fermecător putea.

În acel moment, asta însemna „da".

— Îmi pare rău că am fost întrerupţi mai devreme.

Ea începea să fie cinică. O neliniştea ceva în felul de a fi al tipului ăstuia, în insistenţa

lui şi în faptul că părea să fie pretutindeni în seara asta.

— De ce?

— Pentru că nu terminaserăm de vorbit.

— Nu terminaserăm?

O privi cu răceală.

— Nu. Voiam să vă povestesc de una dintre cele mai interesante sesiuni foto pe care le-am avut în ultima vreme. De fapt, a fost ieri. Ezită puţin mai mult decât ar fi făcut-o cineva amabil. Vi s-a *întâmplat* ceva interesant ieri?

Altceva decât să fie prinsă furând din magazin?

— Nu, din câte îmi pot aminti eu.

Ameţeala alcoolului începea să treacă.

— Ciudat, spuse Gerald. Pentru că aţi ocupat partea cea mai interesantă a zilei *mele*.

Helene se uită la el.

— Eu?

Avea o presimţire rea, foarte rea, că va primi un răspuns care n-o să-i placă.

Gerald încuviinţă.

— Eram la raionul de pantofi Ormond, ieri. Sunt reduceri, ştiţi?

— Da?

Amândoi ştiau că ea juca la cacealma.

El dădu din cap şi intră în joc.

— Am luat câteva instantanee acolo.

— Poze, vreţi să spuneţi, ridică o sprânceană, sau aţi băut tequila în toaleta bărbaţilor?

El chicoti.

— Ba bine că nu. Altfel aş fi pierdut o poveste al naibii de bună.

— Nu păreţi genul de persoană care ar găsi *ceva* interesant la Ormond, zise ea şi se uită la costumul lui, cumpărat din supermarket. Atunci eraţi în trecere spre parcare?

— De fapt, eram. Mă dusesem să cumpăr o baterie pentru aparatul foto, de la unul dintre acele magazine simandicoase de bijuterii. Întotdeauna m-a enervat faptul că trebuie să cumpăr o baterie mică şi pretenţioasă în locul celei obişnuite AA, dar s-a dovedit a fi unul dintre lucrurile cele mai norocoase care mi s-au întâmplat.

— Zău?

Aprobă entuziast din cap.

— Treceam prin Ormond, în drum spre maşina mea, şi umblam la aparat ca să văd dacă mergea bateria, când am dat peste o scenă incredibilă. Nu îmi imaginasem că o să dau chiar peste un subiect de senzaţie, dar s-a întâmplat.

Scoase un plic din buzunar.

— Uitaţi-vă. Sunt bune, nu?

Plănuise să o găsească în seara asta şi să o încolţească.

— Nu sunt foarte interesată de munca dumneavoastră, domnule Parks.

Nu voia să vadă ce e în plic.

— Hai, uitaţi-vă! şi i-l flutură prin faţă, ca un îmblânzitor de lei care agită o friptură pentru a atrage atenţia animalului. Cred că o să le găsiţi foarte interesante.

Se uită fix la el fără să spună nimic.

— Mai bine să le vedeţi de la mine, acum, decât mâine la ştiri.

Helene luă plicul, reticentă. În acest moment îşi juca rolul pe care nu avea altă soluţie decât să îl joace.

După ceva timp, care i se păru lung de vreo câteva ore, deschise plicul şi scoase un teanc frumos aranjat de poze cinci pe şapte, alb-negru.

Prima era cu ea, în plan îndepărtat, vorbind cu Luis în raionul de încălţăminte Ormond.

A doua îl arăta pe Luis întorcându-se cu cardul ei şi întinzându-i-l.

A treia îl arăta pe Luis întorcându-se *din nou* cu cardul ei şi întinzându-i-l.

A patra era într-adevăr un prim-plan foarte reuşit al chipului ei chinuit în timp ce vorbea cu compania de cărţi de credit la telefonul mobil.

A cincea... mă rog, cam pe aceeaşi temă.

A şasea era cea mai groaznică. O arăta pe ea uitându-se clar spre stânga, ca să vadă dacă „drumul este liber".

A şaptea o arăta punându-şi unul dintre pantofii noi în piciorul drept, pantofii vechi văzându-se clar în cutia de la picioarele ei.

A opta era o poză grozavă, care surprindea conflictul de pe chipul ei, în timp ce împingea, sub scaunul pe care stătea, cutia cu pantofii ei vechi.

Nouă, zece şi unsprezece o arătau pe Helene îndreptându-se cu paşi mari spre ieşire, cu un mers care părea încrezător, dar cu o expresie plină de îndoială.

În a douăsprezecea deschidea uşa.

În a treisprezecea – asta era o adevărată captură – se vedea agentul de securitate, cu un aer superior de poliţist de Maryland, alergând după ea.

Şi paisprezece... era deja istorie. Toate cele de la cincisprezece la douăzeci şi cinci erau o documentare fidelă a momentului în care Helene fusese prinsă şi arestată.

Se mai uită la poze o dată, apoi le aşeză într-un teanc ordonat şi i le întinse înapoi lui Gerald Parks.

— Nu sunt sigură că am înţeles de ce pozele astea ar interesa pe cineva, spuse ea, dar vocea îi tremură îndeajuns ca să-l convingă pe interlocutor că, da, *era* sigură.

Dureros de sigură.

— O, pentru că sunt o serie de poze care vă arată – sincer, nu pot să cred ce noroc am avut – furând o pereche de pantofi dintr-un magazin, apoi fiind prinsă şi chiar arestată pentru asta, explică el, cu o voce atât de prietenoasă, de parcă ar fi fost un pădurar care le povestea copiilor de şcoală primară cum a găsit un şarpe negru inofensiv în cadă.

Şi îi făcuse poze.

Era concursul „Momentele cele mai neobişnuite, stânjenitoare şi intime din America, surprinse în poze" şi Gerald Parks câştigase premiul cel mare.

— A fost o neînţelegere, spuse Helene cu răceală.

— Adică nu furaţi din magazin? Clătină din cap. Nu şi după sursa mea.

— Şi cine este sursa dumneavoastră?

Voia să fie calmă, dar era evident, doar uitându-te la poze, că era vinovată până în măduva oaselor. Şi oricine s-ar fi uitat la pozele alea nu ar fi crezut povestea pe care i-o spusese ea lui Jim.

— Ei, haide, doamnă Zaharis, dacă v-aş spune asta, aş putea pune în pericol acea persoană. Şi, mult mai important, ştirea. Plescăi. Cred că ziarele ar plăti mulţi bani pentru asta, chiar sunt convins.

— Ziarele nu sunt interesate de mine.

— Nu fiţi aşa de modestă.

Doamne, cum putea să sune aşa de drăguţ, de cordial în timp ce făcea astfel de ameninţări?

— Sunteţi căsătorită cu un om pe care mulţi îl consideră viitorul preşedinte al Americii. Poza dumneavoastră a fost peste tot la secţiunea „Stil", în revistele *Post* şi *Washington*. Sunteţi, ca să folosim o frază judiciară, *o persoană de interes public*.

Când termină, Helene se uită la el tăcută, uimită – şi aproape impresionată – de incredibila lui capacitate de a întruchipa răul. O persoană care nu înţelegea limba ar fi dedus din tonul lui că era un bărbat respectuos, care îşi exprima marea apreciere pentru frumuseţea şi realizările Helenei.

— Văd că v-am surprins, spuse Gerald. Îmi cer scuze pentru asta. Mă credeţi sau nu, m-am gândit mult înainte şi chiar nu există nici o altă modalitate mai graţioasă de a trece pe lângă un subiect ca acesta. Trebuie doar să... *bum*!

Helene tresări, speriată.

— ...trecem direct la subiect.

Din nou, tonul lui era atât de călduros şi de relaxat, încât nu îşi putea da seama unde bate. Voia să vândă pozele? Sau era posibil doar să o avertizeze să fie cuminte, pentru că erau şi oameni nu foarte drăguţi, care n-or să fie aşa de treabă ca el.

Helene trecuse prin multe ca să se îndoiască serios că ultima variantă ar fi valabilă. Aşa că îl întrebă direct:

— Ce aveţi de gând să faceţi cu pozele şi cu acuzaţiile dumneavoastră de furt?

Ochii lui străluciră, ca ai unui profesor mândru că elevul lui a venit cu o întrebare aşa de isteaţă.

— Asta depinde de dumneavoastră.

— De mine?

Dacă ar fi depins de ea, bărbatul din faţa ei s-ar fi topit şi s-ar fi evaporat imediat.

El încuviinţă cu un semn din cap.

— Sunt un om care-şi câştigă existenţa prin muncă, doamnă Zaharis. Trebuie să supravieţuiesc şi eu, ca toată lumea. Se opri şi o expresie care trăda dispreţul îi străluci în priviri. Bine, ca aproape toată lumea.

Era foarte tentată să îi spună că ştia al naibii de bine cum e să te zbaţi ca să îţi câştigi traiul, dar nu voia să lege nici un soi de prietenie cu el, nici măcar una foarte vagă ca aceasta.

Şi, în plus, nu era treaba lui.

Şi oricum ştia deja prea mult despre ea.

În schimb, îi spuse:

— Majoritatea oamenilor se străduiesc să-şi câştige existenţa cinstit.

— Într-adevăr, o aprobă el. Şi exact aşa îmi place şi mie să trăiesc. Şi trebuie să staţi liniştită, pentru că nu o să spun *nimănui* minciuni despre dumneavoastră. Făcu semn cu capul spre teancul de poze, pe care încă le mai ţinea ea în mână. Pozele acelea spun singure adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Nu e nevoie să mai adaug eu nimic.

Helene clătină din cap.

— Unde tragem linia, domnule Parks? Nu am nici timpul şi nici interesul să stau să descifrez ghicitorile dumneavoastră.

Aţinti un deget spre ea.

— Sunteţi o doamnă ageră, doamnă Zaharis. Îmi plăceţi. Ideea e să îmi plătiţi douăzeci şi cinci de mii de dolari cash.

Ea rămase cu gura căscată, apoi privi în jur, sperând să nu fi atras atenţia cuiva.

— *Douăzeci şi cinci de mii de dolari*? şopti ea cu asprime. Glumiţi!

— O, nu. Chiar deloc. Vedeţi, m-am gândit mult la asta. Nu vrem să fie scoşi din bancă mulţi bani ca să atragem atenţia asupra dumneavoastră. Puteţi să justificaţi uşor o retragere de douăzeci şi cinci de mii de dolari ca pe o donaţie politică sau caritabilă, dar pentru mai mult de atât şi bărbăţelul dumneavoastră s-ar putea să înceapă să ceară facturi.

Ea habar n-avea.

— Soţul meu este foarte atent cu finanţele lui, spuse.

— Finanţele *lui*? Asta e ciudat. Sunt şi finanţele dumneavoastră. Şi amândoi ştim că, de unde veniţi dumneavoastră, zece mii de

dolari sunt o nimica toată şi o plată de câteva mii de dolari pe lună este o nimica toată.

Câteva mii de dolari pe lună? Şi mai ales acum, când Jim îi pusese poprire pe cheltuieli?

— De unde vin eu, spuse ea cu o voce rece, oamenii nu s-ar gândi să şantajeze ca să îşi câştige existenţa.

— Nu îmi place termenul de *şantaj*.

— Dar este potrivit.

— Da, este. Totuşi prefer să privesc asta ca un fel de apărare a dumneavoastră de propriul adevăr. Râse. În orice caz, sunt propriul dumneavoastră serviciu secret de detalii. Oricum, aş prefera acei douăzeci şi cinci de mii sub forma unui cec în alb. Pregătiţi-l. O să vă contactez săptămâna asta.

— Unde? Când?

— Nu vă faceţi griji. O să vă găsesc eu.

În sufletul Helenei se aprinsese mânia. Muncise prea mult şi prea din greu pentru stilul acesta de viaţă ca să lase un mucos nenorocit ca acesta să îi ia totul, dar se pare că nu avea altă soluţie. Acum îi propunea să îi plătească douăzeci şi cinci de mii de dolari, şi probabil că urma să îi tot ceară, după cum avea nevoie.

Doar dacă nu voia *o mărire* pentru munca lui.

Asta ar fi putut să continue la nesfârşit, distrugându-i viaţa încetul cu încetul, dolar cu dolar, până când s-ar fi prăbuşit.

Nu avea de gând să facă asta.

— Nu-ţi dau un chior. Habar n-ai ce s-a întâmplat în ziua aia sau ce ai fotografiat.

Blițul. Și-l aminti deodată. Afară, când urla alarma, avusese impresia că fuseseră și lumini. Dar alarma nu avea lumini, ci fusese doar blițul aparatului lui Gerald Parks.

Ar fi trebuit să își dea seama de mult. Ar fi trebuit să se pregătească pentru acest moment și să se aștepte la el. Ar fi trebuit poate să stea de vorbă și cu un avocat înainte.

Doar că nu putea să stea de vorbă cu avocatul ei fără să afle Jim și *nu* voia ca Jim să afle. Mai ales acum când, colac peste pupăză, era amenințată cu șantajul.

Gerald Parks o avea la mână mai mult decât credea.

Nu conta. Știa destule. Chiar dacă voia să nu afle presa, el tot o avea la mână.

Și el știa asta.

— O să plătiți, spuse el, cu foarte mare încredere. Pregătiți cecul. O să mă revedeți curând.

Capitolul 6

Era din nou Steve.

Ciudat cum suna mereu în jur de trei şi jumătate, în zilele în care avea ea programare la patru. Aproape că se putea baza că avea să sune.

Se uita la ceas.

Vorbeau din nou despre nevoia lui de interacţiune socială. Şi din nou Sandra încasa o groază de bani, în timp ce pe Steve îl costa mult mai mult decât ar fi trebuit să plătească pentru a avea un prieten.

— N-am vorbit noi, data trecută, să te înscrii într-un grup sau un club? îl întrebă Sandra, luându-şi vocea de terapeut profesionist.

Nu era singurul client căruia îi plăcea vocea aceea. De fapt, poate că el avea mai puţină nevoie de ea decât alţii, dar asta era altă treabă.

— Ba da, răspunse Steve. Şi am încercat. Dar nu a mers.

— Ce ai făcut?

— Pentru început, am căutat pe Gregslist ca să găsesc un grup sau ceva la care să particip.

— Şi?...

— Şi grupul pentru transsexuali din D.C. era plin.

Sandra nu ştia ce să spună.

— Glumeam, zise Steve, care pentru prima dată îşi permisese să fie frivol. Am sunat la un club de gătit şi la unul de grădinărit, dar se pare că trebuie să aduci ceva la masă, ca să zic aşa. Nu poţi să te înscrii ca să înveţi.

— Ce păcat.

— Apoi am sunat la un număr Părinţi fără Parteneri, dar nu e suficient să îţi doreşti copii, trebuie să fii un părinte singur.

Sandra aşteptă să zică iar că glumeşte, dar de data asta nu a spus-o şi deodată se simţi mişcată de faptul că sărmanul bărbat singur voia copii.

— Şi *apoi* am dat peste anunţul acesta pentru oameni cărora le plac pantofii. M-am gândit, da, îmi plac pantofii. Râse înfundat. Îmi plac mai mult decât să merg desculţ.

Sandra era nedumerită.

— Întruniri pentru oameni cărora le plac pantofii? Trebuie să fi înţeles tu greşit.

— Las-o baltă. Au cerinţe stricte. Trebuie să fii femeie, în primul rând, sau în ultimul – te-ai prins – un travestit cu piciorul îngust. Nu sunt admise numerele mari.

— *Ce?* Steve, serios acum, despre ce vorbeşti? Un grup pentru oamenii cărora le plac pantofii, dar nu trebuie să porţi numere mari şi nici să fii un travestit?

Şi de ce totul se întorcea la transsexualitate? Nu voia să întrebe, dar îşi punea problema serios.

— Bine, uite, ăsta e. Îl auzi făcând clic la computer. Clubul dependentelor de pantofi...

Sandra se îndreptă în scaun.

Era adevărat? Pentru că acesta era exact motivul ei de vis pentru a ieşi din casă. Tot aşteptase un ghiont de la Dumnezeu sau de la cineva şi, în cele din urmă, se adeverise sub o formă foarte clară. Şi acum, că se simţea ceva mai în stare să iasă în public...

— ...se întrunesc în Bethesda, în fiecare marţi seară...

Ca să vezi, devenea din ce în ce mai ciudat. Sandra era liberă marţi seara.

Bineînţeles, era liberă în fiecare seară. Bine, să tăiem asta de pe lista cu ciudăţenii.

— Şi fac schimb de pantofi, cred. Zice ceva de schimbat Magli...

Pronunţase *mag*-li în loc de *mali*, dar ştia ce voia să spună. Avea o pereche care zăcea în faţa canapelei sale chiar acum.

— A! Şi trebuie să porţi 38. Să fii *femeie* care poartă 38. Nu 39, nu 40. Şi dacă eşti bărbat care porţi 38, las-o baltă! Făcu un zgomot în semn de dispreţ. Că tot ziceam că ţi se dă câte o palmă de către un club exclusivist, tocmai când încerci şi tu să te *integrezi*. Nenorociţii!

Între timp, Sandra se simţea de parcă auzise pentru prima dată în istoria lumii de un club unde ar fi putut fi admisă fără probleme. Suna atât de bine încât era suspicioasă.

Aflase el cumva unde locuia, intrase în apartamentul ei, se uitase prin dulap şi îşi dăduse seama de marca ei preferată de pantofi şi de mărime?

— Şi ai văzut asta pe Gregslist? spuse ea cu îndoială, în timp ce se întreba dacă ar

trebui să îşi ia telefonul mobil, să sune la poliţie şi să îi pună să urmărească telefonul lui Steve sau dacă ar trebui să îşi deschidă calculatorul şi să găsească grupul acesta înainte să dispară în lumea basmelor.

— Da, spuse Steve atât de inocent, încât nu putea crede că paranoia ei era justificată.

Steve nu avea cum să afle unde stătea ea. Compania se asigura că telefoanele clienţilor erau redirecţionate prin mai multe conexiuni până să ajungă la operatoare.

— Deci nu era grupul potrivit pentru tine, spuse ea, încă precaută, dar simţindu-se un pic mai bine decât mai devreme cu vreo câteva minute.

— Da. Asta păţeşti dacă te duci să cauţi acceptarea pe un forum online. Poate am nevoie de un psiholog adevărat.

Psiholog? La naiba! Se uită la ceas.

Patru fără cinci.

— Ai putea să iei şi asta în considerare, Steve, spuse ea, pe un ton de *concluzionare* de care avea foarte rar nevoie când era plătită la minut. Cel puţin o să te scoată din casă şi o să te obişnuiască să interacţionezi cu cineva faţă în faţă. Ar putea fi un prim pas foarte important.

— Chiar crezi asta?

Dădu din cap, deşi nu putea să o vadă.

— Da, chiar cred.

— Dar ce zici de pastile? Psihologii nu-ţi pot prescrie şi poate că eu am nevoie de pastile...

— Un psiholog va putea să-ţi spună dacă trebuie să vezi un psihiatru pentru medicamente psihotropice.

— Pentru ce?

— Antidepresive.

— O.

Tăcu din nou. Tăcerea asta îl costă probabil un dolar.

— Chiar crezi asta?

— Chiar cred. De fapt... se uită din nou la ceas şi văzu că mai avea doar două minute până la programarea de la ora patru... cred că ar trebui să suni pe cineva chiar acum. Nu e vorba că ar fi ceva în neregulă cu tine, Steve, se grăbi ea să adauge. Dar cred că o persoană atât de sensibilă ca tine, căreia îi este greu să înfrunte lumea asta nebună, ar putea găsi ajutor la un psiholog. Fă-o acum, până nu îţi pierzi avântul!

Avânt era cam mult spus, dar, din experienţa Sandrei, bărbaţilor le plăcea să exagerezi puţin.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el, cu o voce plină de speranţă pentru prima oară din câte îşi putea aminti ea. Cred că o să dau câteva telefoane.

— Grozav! Foarte rar convorbirile ei se terminau într-un astfel de crescendo pentru ea. Şi ţine minte, adăugă ea, dând sfaturi pe care ştia că trebuia să le urmeze şi ea, fă paşi mici! Nu încerca să faci totul dintr-odată.

— Penny, zise el, făcând o pauză, şi ea şi-l imagină dând din cap şi zâmbind. Eşti cea mai tare.

— Şi tu eşti, Steve. Se întrebă dacă vreunul dintre ei îşi folosea numele adevărat sau dacă prietenia asta era doar un miraj. Să îmi zici cum merg lucrurile, bine?

— Bineînţeles. Părea mai sigur pe el ca de obicei. O să te sun după aceea.

— Mulţumesc, Steve.

Apăsă butonul SFÂRŞIT de pe telefonul ei şi ezită, întrebându-se a mia oară dacă era greşit să îl lase pe amărâtul ăsta să sune şi să îl taxeze atâta pe minut pentru un prieten.

Ştia că nu era *bine*, dar era alegerea lui. El alegea să o tot sune. Deşi îl avertiza că îl costa foarte mult.

Cât de vinovată trebuia să se simtă pentru asta?

Nu era o întrebare la care putea răspunde, aşa că se hotărî să i-o pună şi doamnei doctor Ratner, programarea ei de la ora patru. Pentru care plătea 130 $ pe oră.

Faţă de cât plătea Steve, asta era o nimica toată.

Conversaţia ei cu doamna doctor decurse ca de obicei.

— Sunt îngrijorată că nu te simţi suficient de încrezătoare ca să vii la cabinetul meu, spuse dr. Ratner. E doar la şase străzi distanţă. Ai putea să mergi pe jos până aici, ajungi în zece sau cincisprezece minute, şi să te bucuri că ţi-ai învins una dintre dificultăţi.

Dificultăţi? Corect. Era o fobie. Nu aveai cum să o numeşti altfel. Sandrei nu îi plăcea să părăsească apartamentul. Ştia că se numeşte agorafobie, ştia că era foarte des întâlnită, ştia că *putea* fi vindecată cu puţin efort... pentru unii oameni. Ştia destul de multe chestii despre asta.

Ştia că trebuia să îşi înfrângă frica ieşind afară. Era Psihologia practică în 101 de trepte şi era timpul să o facă şi ea.

— Am fost doar ocupată, minţi ea, întrebându-se de ce plătea atât de mult pe oră ca să mintă un terapeut.

— Sandra... trebuie să te pui pe tine pe primul loc.

— Ştiu...

— Spui asta în fiecare săptămână de aproape un an, insistă dr. Ratner. Nu sunt sigură că înţelegi. Poţi să vorbeşti cu mine cât vrei, în fiecare săptămână, în fiecare zi, când vrei tu. Dar nu o să te simţi *mai bine*, până nu o să spargi zidul şi n-o să ieşi din turnul tău.

— De fiecare dată când spuneţi asta, mă faceţi să cred că lumea de afară nu este sigură.

— Poate pentru că tu crezi că nu este sigură. Poate că ăsta este un alt motiv bun pentru a ieşi şi a-ţi înfrunta demonii. Vocea doctoriţei Ratner era liniştitoare, dar ce spunea tot îi părea Sandrei greu de realizat. Până nu faci asta, nu cred că eu sau altcineva o să te poată ajuta.

— Deci ce vreţi să spuneţi?

Doamne Dumnezeule, terapeutul ei *îi dădea papucii*?

— Spun doar că ar trebui să ieşi o oră. O jumătate de oră. Oricât poţi. Uite, te duci la magazin, la bibliotecă şi vii din când în când la cabinetul meu. Ştii că poţi face asta fără să ţi se întâmple ceva rău. Tot ce spun e că trebuie să depui *puţin* efort pentru a învinge fobia asta.

Dr. Ratner ezită un moment, poate pentru că nu își dădu seama că Sandra plângea în tăcere, la celălalt capăt al firului.

— Ai înțeles?

Sandra dădu din cap, apoi spuse, cu o voce stinsă:

— Da.

— Grozav. Atunci, ce zici de o excursie până la cinema?

Sandra clătină capul, nevăzută.

— Prea aglomerat. Și filmele sunt prea lungi zilele astea.

Știa ce trebuia să încerce să facă și asta nu însemna să vadă un film plictisitor, într-o sală întunecată și înfiorătoare de cinema. Trebuia să cunoască oameni cu care se putea simți în siguranță, oameni cu care avea ceva în comun. Singurul mod în care se putea imagina ieșind și ducând o viață cât de cât normală era să fie cu prieteni, să vorbească despre ceva interesant – spre deosebire de o petrecere, unde toate fetele slăbănoage se cuplau cu toți tipii trăsnet și ea trebăluia în bucătărie.

— Atunci, *ce* te-ar interesa? o întrebă doctorița. Ce te atrage și ce te face să te simți în largul tău? Nu contează ce alegi – doar alege ceva ce crezi că poți face.

— Nu știu!

— Bine. Vocea doctoriței Ratner era blândă, dar avea și un ton ferm pe care nu îl mai auzise niciodată. E în regulă, Sandra. Dar să considerăm asta drept temă pentru săptămâna viitoare. Găsește un lucru – doar *un* lucru și asta e tema ta pentru întreaga săptămână –

pentru care să ieşi din casă şi pe care să îl faci, să zicem, cel puţin o oră. Şaizeci şi unu de minute ar fi bine. Trebuie să fie doar mai mult de o oră. Şi asta o să fie un progres. Eşti pregătită?

O oră.

Putea să facă asta.

Nu-i aşa?

Voia să facă asta. Voia să se facă mai bine. Aşa că întrebă:

— Vorbiţi de o excursie la magazin? Sau la Catedrala Naţională, sau la grădina zoologică?

— Nu, Sandra. Astea sunt lucruri pe care ţi le imaginezi că le faci singură...

Avea dreptate.

— Eu sugerez o oră de adevărată interacţiune socială. O întrunire orăşenească, o întrunire a proprietarilor, orice îţi vine prin minte. Nu contează *ce* este. Contează doar să ieşi şi să o faci. Se opri pentru un moment şi Sandra nu spuse nimic, aşa că vorbi mai departe. Chiar cred că o să îţi facă foarte bine.

— Bine, spuse Sandra ca un copil bosumflat. Bine, o s-o fac.

Dr. Ratner spuse:

— Grozav. Sandra, vorbesc foarte serios. Cred că o să vezi că nu este aşa de greu pe cât te temi că o să fie. O să-ţi schimbe viaţa.

O să-ţi schimbe viaţa.

Dacă Sandra avea nevoie de un lucru, acela era, cu siguranţă, o schimbare în viaţa ei.

Aproape că nu conta care era schimbarea, avea nevoie doar de o evadare din rutina în care era prinsă, înainte să o devoreze.

După ce termină discuţia cu doamna doctor, îşi deschise calculatorul şi căută Gregslist. Acolo, tot ce a trebuit să facă a fost să tasteze: „Clubul dependentelor de pantofi", Bethesda şi anunţul despre care îi vorbise Steve Fritz apăru imediat.

CLUBUL DEPENDENTELOR DE PANTOFI – Eşti şi tu ca mine? Îţi plac pantofii şi nu poţi să nu îi cumperi? Dacă porţi 38 şi eşti interesată să îţi schimbi perechea de Manolo cu una de Magli etc., vino marţi seara în zona Bethesda, e-mail: Shoegirl2205@aol.com sau sună la 301-555-5801. Poate reuşim să ne ajutăm una pe cealaltă.

Se uită mult timp la anunţ, încercând să se hotărască dacă să sune, dar i se părea un prim pas atât de mare. Să se arunce direct într-o întâlnire cu oameni care or să se aştepte, fără îndoială, ca ea să fie sociabilă... Chiar dacă acest grup părea perfect, Sandra simţea că are nevoie să o ia mai uşor.

Dar era interesată. Aşa că îşi stabili câteva mici puncte de atins.

Primul a fost o excursie până la un restaurant fast-food. Având în vedere că nu era nimic în meniu care să fie aprobat de Luptătorii cu greutatea, se dovedi o excursie rapidă. Intră, comandă o Cola dietetică, se aşeză la o masă de lângă fereastră şi o bău, străduindu-se să nu se grăbească şi să urmeze trucul

doctoriţei Ratner, „să plutească" peste sentimentul ei de disconfort.

Douăzeci de minute trecură ca o oră, dar când plecă, Sandra se simţea ca şi când ar fi realizat ceva.

Era un lucru mărunt, pe care, teoretic, toată lumea putea să-l facă zilnic, fără să se gândească, dar Sandra învăţa să nu se mai dojenească pentru fobia ei, aşa că, de îndată ce i se iveau acele gânduri neliniştitoare despre propria-i persoană, ea încerca să le oprească.

Dar nu funcţiona întotdeauna.

— Cu cât încerci mai mult şi îţi dai teama la o parte, cu atât o să se împotrivească, îi spuse dr. Ratner la telefon, când Sandra o sună mai târziu, în aceeaşi zi.

— Dar este aşa de stupid, spuse Sandra, amărâtă.

Voia îngheţată. Pizza. Tortul de îngheţată făcut din smântână şi faimoasele prăjiturele cu ciocolată Nabisco.

Voia *ceva* care să îi ofere plăcere, pentru că a bea o Cola dietetică într-o bodegă unsuroasă nu prea funcţiona.

— Este ce este, spuse dr. Ratner.

Venea uneori cu fraze dintr-astea „filosofice" înnebunitoare, care nu erau de nici un ajutor.

— Este *ridicol*, spuse Sandra. Toţi ceilalţi pot să meargă pe stradă fără să aibă palpitaţii. *Urăsc* asta.

Frate, chiar era un copil răzgâiat! Dar nu se putea abţine. Chiar *ura* asta. Ea doar

îşi exprima sentimentele. În mod normal, dr. Ratner ar fi aplaudat asta.

— Sandra, ai ieşit o jumătate de oră azi şi nu te-a omorât. Asta nu îţi spune nimic?

Îi stătea pe limbă Sandrei să îi răspundă, obraznic, că asta îi spunea că era o papă-lapte, pentru că venise fuga acasă numai să scape de străinii răi, dar decise că asta n-ar ajuta-o cu nimic.

— Îmi spune că trebuie să merg în altă excursie pe-afară, zise ea.

— Bravo!

Dr. Ratner părea într-adevăr încântată. Clar credea că ăsta era un progres.

Şi poate că era.

— Care e următoarea ta mişcare? o întrebă pe Sandra. Un muzeu? Poate o masă la restaurant?

— Mi-am făcut o programare la un specialist în hipnoză, spuse Sandra, pe jumătate convinsă că dr. Ratner îşi va exprima uimirea şi dezaprobarea. Ca să mă scape de fobie prin hipnoză. Credeţi că e o prostie?

— Deloc, răspunse dr. Ratner. Îmi pare rău doar că nu ţi-am sugerat eu asta mai devreme.

— Într-adevăr? Deci credeţi că există un dram de adevăr în asta?

— Ştiu doar că funcţionează de minune pentru unii oameni. Dacă te numeri printre ei, e grozav.

— Şi dacă nu mă număr?...

— Atunci n-o să-ţi fie mai rău decât îţi este acum. De fapt, cred că o să îţi fie mai bine, pentru că o să înveţi nişte trucuri de

relaxare ce te vor ajuta în situaţii stresante. Bravo, Sandra. Sunt mândră de tine.

Două zile mai târziu, când Sandra încerca să se convingă să îşi părăsească apartamentul, cu cinci minute înainte de programare, se gândi la ce îi spusese dr. Ratner.

O respecta foarte mult pe dr. Ratner. Prea mult ca să îi zică Jane, deşi ea îi ceruse să îi spună aşa de nenumărate ori. Pentru Sandra, apelativul „dr. Ratner" era mult mai confortabil când venea vorba să îşi destăinuie gândurile ei ruşinoase cele mai ascunse. Şi nu voia să o sune şi să îi spună că dăduse înapoi de la o întâlnire pentru care dr. Ratner o felicitase pe Sandra că o stabilise.

Trase aer adânc în piept şi ieşi pe uşă.

Când ajunse în faţa micii clădiri pătrate din cărămidă, unde îşi avea biroul hipnotizatorul, Sandra întârziase deja zece minute. În timp ce urca la etajul trei cu liftul, încerca să se gândească la ce scuze să îi servească secretarei serioase pe care se aştepta să o vadă. Dar când ajunse la cabinet, nu era nici o secretară. De fapt, nu era decât o cameră înghesuită, ticsită de cărţi şi broşuri, şi un bărbat atractiv, de vârstă mijlocie, care arăta exact ca genul de persoană pe care te-ai fi aşteptat să o găseşti într-un birou dezordonat şi plin de cărţi.

— Sandra? întrebă el, zâmbind cu căldură.

— Da. Îmi pare rău că am întârziat. Era aşa o aglomeraţie în trafic...

— Nu-ţi face griji, dădu el din mână. Mulţi oameni se răzgândesc în ultimul moment şi

nu mai vin deloc. E greu să-ţi înfrunţi direct temerile.

Şi era din ce în ce mai greu, cu fiecare minut.

— Mai este timp pentru...? Îmi pare rău, nu ştiu cum funcţionează. E o limită de timp?

— Depinde de tine.

Deschise o uşă din camera principală şi îi făcu semn să intre.

— Întotdeauna îmi fac programările în serii de câte o oră şi jumătate, pentru că nu vreau să-i dau clientului senzaţia că îl grăbesc.

Intră în cameră şi văzu că era o versiune mai mică a celei pe care tocmai o părăsiseră. Rafturi cu cărţi acopereau fiecare perete şi conţineau volume peste volume de psihologie şi hipnoză, dar şi o colecţie mare de alte volume, despre diverse probleme de sănătate şi – Sandra observă într-o parte, sus – o carte despre cum să îţi dresezi căţelul.

— Ia loc.

Arătă spre un fotoliu foarte mare, în timp ce el se aşeză la birou, puţin mai încolo.

Sandra se scufundă în fotoliu şi răsuflă uşurată. Nici nu îşi dăduse seama cât de tensionată era.

— Uau. Chiar e foarte confortabil.

— Nu-i aşa? Desfăcu o casetă şi se uită la ea. Are douăzeci de ani şi a fost peticit de nici nu mai ştiu câte ori. Dar nu pot găsi altul care să fie aproape la fel de confortabil.

Îl aprobă, dând din cap.

— Pentru ce este caseta?

— Ca să înregistrez şedinţa. Sper că nu te deranjează?

O deranja? Nu era sigură.

— De ce?

— De obicei, clienţii mei preferă să ia caseta acasă şi să o asculte în particular, ca să exerseze anumite tehnici de relaxare pe care le predau. Tu alegi. Depinde de tine.

— Deci o să iau caseta?

— Da. Este pentru tine. Un bonus, ai putea spune.

— O, bine, dădu ea din cap. Era logic. Şi dacă era hotărâtă să se facă bine – şi era – avea nevoie să folosească orice mijloc care i se punea la dispoziţie. Minunat.

Puse caseta într-un casetofon, apăsă pe buton şi se aprinse o lumină roşie.

— Acum, dacă eşti pregătită să începem, lasă-te pe spate şi închide-ţi ochii.

Făcu aşa.

— Ascultă-mi vocea. Lasă-mă să fiu ghidul tău în timp ce păşeşti într-o lume lipsită de griji, de temeri...

Avea o voce potrivită pentru asta. Nu foarte groasă, dar nici foarte subţire. Blândă. Calmă. Familiară.

Încerca să îl urmărească în timp ce îi îndrepta imaginaţia spre nişte trepte de marmură şi într-o sală mare de marmură, cu multe uşi, dar era atât de preocupată să-şi dea seama de unde îi cunoştea vocea, încât nu se putea concentra asupra exerciţiului.

— Când o să te uiţi la uşi, o să vezi că fiecare are câte un cuvânt scris pe ea. Denumiri ca: *iubire, ură, nervozitate, teamă*... orice vezi tu. Depinde doar de tine.

Gata. Găsise. Era unul dintre clienţii ei. Nu suna foarte des, ca Steve, dar vorbise cu el de mai multe ori. De fiecare dată când îl întreba ce prefera, el zicea: „Surprinde-mă. Depinde doar de tine".

— Intră pe uşa pe care scrie *relaxare*. Continua, fără să îşi dea seama de revelaţia pe care o avusese Sandra. Vezi ce e dincolo de uşă. Vezi ce te face să te simţi în largul tău.

Orice ar fi fost, clar nu se simţea în largul ei să stea întinsă, într-o cameră întunecoasă, cu un tip care, cu vreo câteva săptămâni mai înainte, îi spunea *mai loveşte-mă o dată, am fost un băiat rău* şi, care, acum, o conducea în colţurile întunecoase ale minţii ei.

— Ce vezi, Sandra?

— Văd...

Nu ştia ce să spună. Voia să plece. Era o pierdere de vreme. Nu era nici o şansă să se relaxeze şi să ia asta în serios.

Dar, pe de altă parte, nu putea să îi zică amărâtului că ştia cine este şi că îi plăcea să i se sugă testiculele după orgasm.

Aşa că făcu ceea ce făcea de obicei cu el. Se prefăcu, până când termină el.

— Văd o pajişte mare şi verde...

Capitolul 7

— Primul lucru pe care trebuie să îl faci este să îţi tai cardurile de credit şi să mi le dai mie.

Lorna se uită la Phil Carson – scund, cam de patruzeci de ani, chel – de parcă tocmai îi sugerase să pună o pisică într-un robot de bucătărie şi să apese pe buton.

— Cum? *În clipa asta?*

Râse. Era de treabă, dar părea să nu aprecieze cu adevărat cât de greu îi era ei.

— Nu, nu.

— O! răsuflă uşurată. Bine.

— Mai întâi trebuie să îmi citeşti seriile şi numele băncilor. Scoase o foarfecă din sertar şi i-o dădu ei. *Apoi* le tai şi mi le dai mie.

Se uită la el, sperând să găsească un semn că glumea, dar faţa lui mică şi rotundă era fermă şi buzele subţiri ca o linie.

Scoase un pix şi îl puse pe un carnet de piele neagră.

— După aceea, o să-ţi sun creditorii şi voi negocia o dobândă mai mică şi un plan de plată, continuă el, îndulcindu-şi tonul în timp ce îi explica procesul. O să economiseşti sute, poate mii de dolari, pe termen lung.

— Dar...

Ştia că este adevărat ce spune şi că nu ar trebui să obiecteze deloc. Totuşi, trebuia să întrebe:

— Ce se întâmplă dacă am o urgenţă? O să pot să folosesc cardurile atunci?

El se uită în jos, parcurgând lista de creditori şi de datorii pe care i-o dăduse ea.

— Urgenţă? Nu văd nimic aici care să arate a *urgenţă* adevărată.

Păi, firește că el nu înţelegea cum putea o scurtă terapie de cumpărături să o vindece de gravele probleme emoţionale. Uită-te la el! Purta un costum care era clar făcut prost – putea să-i vadă cusăturile. Şi pantofii! Doamne, Dumnezeule! Pantofii lui... erau probabil de la solduri sau de la magazinele cu produse de un dolar. Aveau o culoare puternică, nenaturală. Genul de culoare despre care tatăl ei spunea mereu că „se foloseşte multă piele artificială pentru a o obţine". (Nu ştia de ce, dar glumele despre pielea artificială erau foarte gustate în familia Rafferty.)

— Nu *plănuiesc* o urgenţă, spuse Lorna. Dar dacă e ceva de genul... eu ştiu – oare ce ar considera el o urgenţă adevărată? – că aş rămâne împotmolită în afara oraşului? Sau că trebuie să plătesc nişte facturi medicale? Sau dacă am probleme cu maşina – presupunând că putea să îşi mai păstreze maşina încă o lună – sau orice altceva?

Se întreba dacă ar trebui să păstreze în secret măcar *un* card de credit. Doar în caz de ceva. Dar pe care să îl aleagă? Visa, care avea o dobândă de 9,8%, dar o limită de 4 200 $, sau

American Express, cu dobândă de 16%, dar cu o limită de 10 000 $?

Era ca în *Alegerea lui Sophie.*

Phil Carson se uită la ea peste birou. Era un om scund, dar își ridicase scaunul ergonomic foarte mult, așa că arăta ca un copil care o privea de sus.

— Lorna, am mai văzut cazuri ca al tău. Ești obișnuită să duci un anumit stil de viață și nu ești sigură că vrei să îl schimbi.

Avea dreptate. Avea reținerile ei.

— Asta cu siguranță e adevărat. Nu există altă modalitate pentru a rezolva problema?

El clătină din cap.

— Nu în acest moment. Luă una dintre hârtiuțe. Plătești dobânzi de aproape 30 la sută. Ratele tale minime adunate îți ridică datoria totală la un nivel sufocant pentru veniturile tale. Nu sunt psiholog și, te rog, nu interpreta asta greșit, dar cred că e foarte greu să trăiești așa.

Nu știa de ce, dar ultima propoziție, sau felul în care o spusese, o făcu să simtă că îi cade cerul în cap. Lacrimile amenințau să o facă de râs. Își șterse ochii cu mâna, se uită în jos un moment, ca să se stăpânească, apoi spuse:

— Aveți dreptate. Trebuie să fac tot ce se poate ca să scap o dată pentru totdeauna de datoriile astea.

Phil zâmbi.

— Sunt aici ca să te ajut. Și am câteva idei și sugestii ca să scapi de datorii mai repede.

— Aveți? Asta îi dădea speranțe. Cum ar fi?

— Ai vândut vreodată ceva pe eBay?

Nici măcar nu intrase vreodată pe eBay. Întotdeauna considerase licitaţiile online drept un loc unde adulţii fără altă ocupaţie intrau şi cumpărau Beanie Babies, cutii de mâncare *Cine-i şeful*? şi figurine Hummel.

Dar poate se înşela.

Ideea de a vinde lucruri îi surâdea mai mult decât să îşi caute o slujbă în plus.

— Şi ce să vând? Ce vând sau ce cumpără oamenii acolo?

— *Orice*. Colecţii, veselă, filme, haine, chiar şi pantofi...

Pantofi!

O, nu. Nu putea. Era îndeajuns de rău că în seara asta aveau să vină oamenii ca să *schimbe* pantofi între ei. Nu avea de gând să îi vândă pentru bani unor străini fără chip. Bani care vor fi aruncaţi într-o prăpastie întunecată şi adâncă, plină cu datorii.

Avea să facă sacrificii. Să lucreze program prelungit. Să aibă grijă de copii în timpul liber, dacă era nevoie. Să tundă iarba, cum făcuse în liceu.

Dar nu avea de gând să scape de pantofii ei.

În nici un caz.

— Ştiţi, nu cred că mi se potriveşte, spuse ea, tăindu-i-o scurt.

El se opri.

— Bine. E în regulă. Era doar o sugestie.

— Apreciez asta, nu mă înţelegeţi greşit.

— O să-ţi vină idei, spuse el. Fiecare are propriile nivele de suportabilitate, în privinţa

asta. Şi ştiu că poate fi greu de realizat la început.

— Dar eu realizez asta, spuse Lorna, poate un pic cam ofensivă. Sunt foarte conştientă de asta. Privesc situaţia drept în faţă, fără ascunzişuri.

El se uită la ea.

— Asta e bine.

Ea se simţea oribil.

— Doar că...

Vorbele i se pierdură în gol. Spunea prea multe, fără să zică nimic cu adevărat. Aşa făcea ea când era emoţionată. Ar fi fost mai bine să tacă acum.

— Am câteva idei despre cum să îmi măresc veniturile, minţi ea.

Avea, cel puţin, o idee bună despre cum să obţină acum pantofii pe care nu îşi permitea să îi cumpere. Dar ceva îi spunea că Phil Carson nu va fi foarte impresionat de planul ei sau de faptul că se ocupase de asta înainte să se gândească la lucruri mai serioase privind veniturile ei.

— Excelent. Atunci... îşi drese vocea şi îşi întinse mâna. Dacă ai putea să îmi dai toate cardurile tale de credit, am putea începe...

*

— O să introduc o bară mică de metal în lobul urechii dumneavoastră, chiar aici.

Doctorul Kelvin Lee ciupi uşor un punct din lobul urechii Sandrei.

— O să doară? întrebă Sandra.

O întrebare prostească, având în vedere faptul că era întinsă pe patul acupuncturistului, cu aproape patruzeci de ace înfipte în ea, chiar în acel moment.

Dar Kelvin Lee avu tactul să *nu* spună asta.

— S-ar putea să doară puţin când o să introduc dispozitivul. Dar nu mai mult ca o înţepătură.

— Şi cât o să stea acolo? spuse ea, întrebându-se dacă trecuseră cele cincisprezece minute pentru ace.

— O lună.

— O *lună*?

— Terapia auriculară este diferită de acupunctură, explică el, răbdător. Continuă să funcţioneze cât timp laşi dispozitivul înăuntru.

Felul în care a spus-o, *cât timp laşi dispozitivul înăuntru*, o făcu să se gândească la femeile alea din triburi, care îşi vârau tuburi din ce în ce mai mari în urechi, până când lobii ajungeau să le atârne mai mult decât sânii lor lăsaţi.

— Nu prea ştiu ce să zic...

— Vă asigur că nu o să fie dureros.

Înghiţi în sec. Dacă o s-o ajute să iasă naibii din apartamentul ei, din când în când, nu ar trebui să îi pese dacă *era* dureros.

— Bine. Îşi închise strâns ochii. Daţi-i drumul!

Aşteptă un moment, până când el găsi punctul potrivit. Deschise ochii.

— E în regulă. Puteţi să îl puneţi.

— Tocmai l-am pus.

El zâmbi, afişând un soi de încredere liniştită, care o făcu să se întrebe cum de putuse să se îndoiască de el.

Îşi duse mâna la ureche şi, într-adevăr, simţi un mic dispozitiv din metal, cam ca un cercel, care îi străpungea lobul.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, încuviinţă el şi dădu din cap.

Stătu nemişcată pentru un moment, încercând să vadă dacă se simţea diferit. Dar nu se simţea.

— Când o să observ schimbările?

— Nu pot să spun sigur. Este diferit pentru fiecare. Mai degrabă o să vă daţi seama că *nu* o să vă mai simţiţi panicată şi stresată, decât că o să simţiţi ceva nou.

Trei ore mai târziu, Sandra, în ciuda unei doze sănătoase de scepticism, începu să creadă că, poate, el avusese dreptate.

Era greu să spună clar care era diferenţa. Nu era ca şi cum brusc ar fi fost gata să meargă cu un autobuz aglomerat, dar ideea de a ieşi să facă nişte cumpărături, de exemplu, nu i se mai părea atât de înfiorătoare cum i s-ar fi părut cu o zi înainte.

A doua zi dimineaţă, încă mai simţea ameliorarea. Într-un fel, Sandra avea impresia că putea înfrunta lumea, dar ştia că era şi un pic de autosugestie. Dacă ar fi ieşit din casă şi s-ar fi urcat într-un autobuz, probabil s-ar fi zbătut să coboare la prima staţie.

Deci autobuzul nu intra în discuţie. Dar să se ducă până la magazinul din colţ părea posibil. Merse să cumpere un sos de salată şi nişte

înghețată Skinny Cow. Și pentru că nu era chiar o petrecere, își dădu seama că nu se mai panica atât de mult ca de obicei.

Se întoarse în apartamentul ei uimită, întrebându-se dacă acel mic dispozitiv din urechea ei *chiar* avea puterea să o ajute să treacă peste agorafobia ei.

Era o singură modalitate certă de a afla.

A doua zi era marți. Ziua întâlnirii dependentelor de pantofi. Ar putea să se ducă doar o dată, își spuse. Dacă funcționa, minunat. Dacă nu funcționa, putea să zică măcar că o încercase și pe asta și să își continue terapia cu dr. Ratner.

O s-o facă.

Doar o dată.

Doar o dată.

Își tot repetă asta în minte, în timp ce se îndreptă spre telefon și ridică receptorul ca să dea telefon.

*

Oamenii trebuiau să sosească în cincisprezece minute și Lorna începea să aibă îndoieli. Dacă nu erau cine ziceau? Dacă nu erau nici măcar femei? Dacă era un nebun care voia să o sugrume cu chiloții lui și să îi fure tot, lăsând-o să putrezească în casă până când mirosul avea să atragă vecinii (ceea ce ar putea dura o vreme, având în vedere cât de oribil mirosea gunoiul de afară, uneori, când gunoierii erau iar în grevă).

Nu era imposibil. Dar tipul care sunase? Fusese aşa ciudat! Tot insista că „avea nevoie să iasă" şi că putea *să cumpere* nişte pantofi de damă mărimea 38 doar ca să participe şi el la schimb. De parcă erau cartonaşe cu fotbalişti sau abţibilduri cu Hello Kitty sau orice altceva, şi ei se întâlneau pe terenul de joacă să facă schimb. Chiar fusese greu să îl facă să înţeleagă că nu se poate. Sau poate era un disperat în călduri care se gândise că aşa o să cunoască femei, dar, pe de altă parte, poate că era un psihopat care sunase iar, după aceea, imitase foarte convingător vocea unei femei şi făcuse rost de adresa ei, ca să vină şi să facă probleme în seara asta.

Fusese precaută şi îşi pusese numărul de mobil în anunţ, ca să nu i se poată lua urma – şi Phil Carson, care zicea că mobilul nu este o cheltuială necesară! –, dar când Helene, Florence şi Sandra sunaseră, le dăduse imediat adresa, după o scurtă conversaţie.

Poate una dintre ele... Florence. *Chiar* exista cineva pe nume Florence sau Lorna înghiţise gluma unor fani *Brady Bunch*?

Cu un nod de teamă în stomac, Lorna se duse la uşă şi verifică dacă era pus lanţul. Putea să se uite pe vizor şi să se asigure că oricine ar fi venit... arăta normal.

Apoi aşteptă.

Prima bătaie în uşă veni la trei minute după ora şapte. Lorna dădu fuga şi se uită pe vizor. Era o femeie foarte înaltă, slabă, cu păr grizonant, ce îi amintea de Cruella de Vil. Avea trei pungi mari şi se încrunta.

Lorna deschise uşa.

— Bună, zise ea, dându-şi deodată seama că nu pregătise nici o formulă de salut. Bine ai venit la Clubul dependentelor de pantofi. Eu sunt Lorna.

— Florence Meyers, spuse femeia, dând buzna pe uşa deschisă şi lovind-o pe Lorna cu o sacoşă când trecu pe lângă ea. În primul rând, trebuie să schimbăm numele.

— Să schimbăm numele? repetă Lorna.

— Neapărat. Sună de parcă ar fi un program de reabilitare a alcoolicilor. Nu vrem asta.

De fapt, exact asta îi plăcea Lornei.

— Nu vrem?

— Nţţ. Ceilalţi ce zic de asta?

— Nu ştiu încă.

— Nu ai vorbit cu ei?

— Nu, nu despre asta.

Florence păru exasperată pentru un moment, apoi dădu din umeri.

— Unde să pun astea? ridică sacoşele.

— Ce sunt?

Florence arăta de parcă Lorna o întrebase ce urmează după trei.

— Pantofi, bineînţeles.

Erau mulţi pantofi.

— Toţi?

Florence începu să desfacă pungile, să scoată pantofii şi să îi pună pe podea. Unii dintre ei erau zgâriaţi, stare agravată, evident, de faptul că fuseseră aruncaţi toţi în aceeaşi pungă. Dar majoritatea erau... păi, erau urâţi. Şi cu un stil greu de recunoscut.

— Îi vezi pe ăştia? Florence ridică o pereche ce arăta a sandale din piele naturală, care i-ar fi plăcut mult Lornei când era mică. Erau culoarea pe care Lorna o numea, în prezent, „roz biologic". Sunt Jimmy Choo. Ediţie limitată.

— Jimmy Choo? repetă Lorna sceptică.

Florence dădu din cap şi zâmbi mândră.

— Aproape că nu mai face deloc încălţăminte fără toc.

— De fapt... mai face.

Nu avea nici un sens să o contrazică. Lorna luă un pantof şi îl studie. Eticheta părea autentică, dar era lipită puţin inegal.

— De unde i-ai luat?

— Din New York. Florence luă pantoful înapoi. Strada 48, colţ cu Bulevardul 5.

— Îmi pare rău. Nu ştiu New Yorkul chiar atât de bine. Ce magazin este?

— Nu era un magazin, zise Florence, de parcă Lorna tocmai spusese ceva incredibil de stupid. Era un tip care avea o grămadă de pantofi cu tocuri înalte şi genţi de vânzare. Am vândut multe pe internet. Am făcut o avere.

Aruncă o privire admirativă la pantofi.

— Sunt speciali. Cineva trebuie să îmi dea *două* perechi pentru ăştia.

— Deci i-ai cumpărat de la un vânzător ambulant?

Florence ridică din umeri.

— Ştiu că sunt probabil furaţi, dar asta nu îi face mai puţin valoroşi.

Îi stătea pe limbă Lornei să îi spună că, dacă erau chilipiruri, *asta* îi făcea mai puţin

valoroşi, dar îşi ţinu gura. Fusese învăţată să fie foarte politicoasă, pentru binele ei.

Din fericire, se auzi o bătaie în uşă şi Lorna trebui să se ridice şi să răspundă. Teama de bărbaţi periculoşi dispăruse şi fusese înlocuită de teama că va trebui să îşi petreacă seara cu nişte femei nebune în apartamentul ei şi va trebui să încerce să schimbe papuci portocalii, transformaţi în pantofi, cu nişte pantofi Étienne Aigner din piele fină.

Nici nu se mai uită pe vizor. Deschise direct uşa şi găsi o roşcată cu o siluetă divină, îmbrăcată cu o rochie ivorie, ce îi venea ca turnată, şi saboţi *minunaţi*, Emilio Pucci, din brocart. Avea o poşetă lungă într-o mână şi o pungă mică de la Nordstrom în cealaltă.

Era evident că avea o cutie de pantofi în punga aceea.

Lorna putea să observe asta de la o poştă.

Femeia zâmbi, dezvăluind nişte dinţi albi, ca de star de cinema, şi spuse:

— Am nimerit bine? Tu eşti Lorna?

Lorna fusese prea orbită de femeie – şi de pantofi! – ca să vorbească ea prima.

— Da, spuse, în cele din urmă. Îmi cer iertare, tu eşti...

— Helene Zaharis. Întinse o sticlă de vin, dezgolindu-şi un braţ subţire şi bronzat perfect. Îmi pare bine să te cunosc. Nu ştiam cum o să decurgă întâlnirea asta, dar întotdeauna am crezut că vinul e potrivit pentru orice situaţie.

— E foarte drăguţ din partea ta. Lorna îi strânse călduros mâna şi făcu un pas în spate,

ca să îi facă loc să intre. Îmi plac la nebunie saboţii tăi Emilio Pucci. Nu cred să fi văzut modelul acesta înainte.

— Nici eu nu l-am văzut pe aici. I-am luat din Londra. Helene zâmbi şi se uită la Florence. Bună!

— Florence Meyers, zise Florence, cu asprime. Nu crezi că ar trebui să schimbăm numele?

— A... poftim?

Helene părea nedumerită.

— Clubul dependentelor de pantofi. Florence clătină din cap. Sună aiurea.

Lorna rezistă dorinţei de a-şi da ochii peste cap în faţa musafirei sale.

— Nu mă deranjează să îl schimb. Era un fel de, nu ştiu, glumă.

— Este drăguţ, o linişti Helene. Îmi place. Şi eu *sunt* o dependentă de pantofi. Mi-ar fi ruşine să vă spun până unde aş merge pentru pantofi. Ezită şi apoi zâmbi.

Părea cunoscută, dar Lorna nu îşi putea da seama de unde.

— Eu pot şi cu ei şi fără ei, spuse Florence, cu vocea tot rece. Dar clientelor mele le plac.

Lorna se uită la ceasul de pe perete. Se anunţa o seară foarte lungă. Nu mai venea nimeni? Sandra?

— Ce pot să vă ofer de băut? întrebă Lorna. Avem bere, vin şi sucuri. Helene, putem să deschidem sticla pe care ai adus-o tu.

— Ce zici de un Dubonnet? întrebă Florence. Ai aşa ceva?

Dubonnet? Doamne! Lorna nu se mai gândise la asta de ani buni. Cam de prin anii

şaptezeci, când dădeau mereu reclama cu „Dubonnet pentru doi".

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am aşa ceva.

Ce era, de fapt, Dubonnetul? Vin? Coniac?

— Dar poate altceva?

— Zinfandel şi sifon, spuse Florence, continuând să scoată o pereche urâtă de pantofi după alta. Ca un şpriţ. Cred că şi asta ar merge.

Lorna îi prinse privirea Helenei, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, şi o întrebă:

— Vrei ceva?

Helene zâmbi, înţelegătoare.

— Nu acum, mulţumesc.

În bucătărie, Lorna îşi aruncă privirea pe geam şi observă că, exact sub fereastră, era un bărbat, care stătea sprijinit de o maşină – o maşină mică, economică, greu de descris – şi se uita în sus, în direcţia ferestrei de la apartamentul Lornei.

Se sperie. Era oare tipul care o sunase în legătură cu anunţul? Era atât de supărat că îl refuzase, încât venise să o urmărească?

Nu. Asta era o nebunie. Era un imobil mare de apartamente şi mulţi oameni veneau şi plecau în fiecare zi. Imaginaţia ei o luase razna. Totuşi, încercă să-i ţină minte semnalmentele, în caz că ar avea nevoie de ele, mai târziu: paşnic, blond, de înălţime medie. Putea fi oricine.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre ceea ce căuta în frigider: nişte sifon ca să îi prepare băutura lui Florence. Amestecă sifonul cu chardonnay pentru că nu avea Zinfandel şi,

oricum, se îndoia că Florence o să observe diferența.

Se auzi o bătaie la ușa de la intrare și Helene îi strigă:

— Vrei să deschid eu?

— Ai putea? întrebă Lorna, cu recunoștință.

Deja putea spune că Helene era formidabilă. Era genul de persoană care pășea într-un loc și se simțea imediat ca acasă, făcând tot ce putea ca să îi ușureze munca gazdei.

Acesta era genul de musafir care îi plăcea Lornei.

Florence, pe de altă parte...

Lorna luă o dușcă sănătoasă de vin, înainte să îl pună la loc în frigider. O putea auzi pe Helene vorbind cu o altă femeie în cealaltă cameră.

Bine. În mod cert era o femeie. Un bărbat nu putea imita vocea unei femei atât de bine. Se uită iar pe fereastră și observă că, deși mașina era încă acolo, bărbatul care stătuse sprijinit de ea părea să nu mai fie prin preajmă. Deci probabil doar vizita pe cineva.

Lorna nu avea de ce să își facă griji.

Cel puțin, nu de data asta. Avea destul timp să își facă griji mai târziu și avea toate motivele să o facă.

Capitolul 8

Lorna îi duse şpriţul lui Florence şi văzu noua musafiră: o femeie scundă, grasă, cu părul lung, şaten-deschis, ce îi cădea până la jumătatea spatelui. Purta ochelari ca de mămăiţă, sub nişte sprâncene groase şi negre.

Lorna încercă să îşi ascundă uimirea, dar femeia era atât de diferită de vocea ei, încât o luă pe nepregătite.

— Bună, spuse ea, compensând cu un zâmbet larg. Eu sunt Lorna. Tu trebuie să fii Sandra.

Sandra îşi atinse urechea cu o mână ce părea să tremure uşor.

— Da. Sandra Vanderslice. Sper că nu am întârziat. Sau am ajuns prea devreme? Se uită la expoziţia de pantofi cumpăraţi din târg pe care Florence tocmai o terminase de aranjat. Eu nu am adus atât de mulţi pantofi.

— Nici eu n-am adus decât o pereche, spuse Helene repede. Bine, două, dacă o pun la socoteală şi pe cea din picioare.

Inima Lornei începu să bată mai repede. Era Helene dispusă să schimbe acea pereche extraordinară Pucci?

— Vrei ceva de băut, Sandra? întrebă Lorna. Se hotărâse să bea şi ea nişte vin. Avea nevoie. Bere, vin, suc?

— Ăăă. Era clar un tremur în vocea ei. Din nu ştiu ce motiv, fata era fricoasă ca un iepure. Suc ar fi bine. Mulţumesc.

— Cola?

Sandra dădu din cap şi trase aer adânc în piept.

— Helene? Eşti sigură, nu îţi pot aduce nimic? Nişte vin?

— Ştii, dacă mă gândesc mai bine – spuse Helene cu o privire rapidă în jos, atât de rapidă încât Lorna abia o observă. Vin alb ar fi bine.

— O, o să vreau şi eu un pahar, ciripi Sandra şi adăugă: În loc de Cola. Dacă nu te deranjează.

Îşi ridică mâna şi îşi atinse din nou lobul urechii. Apoi, văzând că Lorna se uita la ea, se înroşi şi îşi împinse ochelarii pe nas.

— Imediat.

Lorna turnă băuturile şi le aduse.

Helene scosese între timp cutia din pungă şi Lorna văzu că pregătise o pereche de pantofi roz cu toc înalt.

— O, Doamne! exclamă Lorna.

Helene se uită speriată.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt Prada? întrebă Lorna, arătând spre pantofi.

— Da. Dar sunt demodaţi de vreo câţiva ani. Nu eram sigură de care să aduc.

Lorna era în al nouălea cer.

— Îmi plac *la nebunie*! Mi-i doream atât de mult când au apărut, dar îmi luxasem glezna – una dintre multele poveşti stânjenitoare despre

pantofi, pe care le putea spune mai târziu, dacă se lăsa tăcerea – şi asigurarea mea idioată nu mi-a acoperit costurile, aşa că nu am putut să îi cumpăr.

Se uită mai atent. Pantofii păreau să fie în stare foarte bună. De parcă nu ar fi fost purtaţi niciodată.

— Eu îi am pe negru, spuse Sandra. Şi mai am şi nişte pantofi Kate Spade, care arată cam la fel, doar că tocul nu prea mi se potriveşte.

O, asta era minunat.

Lorna avusese ceva probleme în a alege trei perechi de pantofi pentru schimb – ştia că, în calitate de gazdă, era oarecum obligată să schimbe cel puţin o pereche, de vreme ce totul fusese ideea ei – dar acum se gândea că ar trebui să mai aducă şi altele.

— Deci! Florence îşi lovi coapsele cu palmele. Cum facem? Ca la o licitaţie? Luă perechea roz de Choo falşi. Ăştia sunt foarte speciali, după cum îi spuneam şi Lanei, aici de faţă. Mă gândeam că îmi trebuie două perechi la schimb. Dar, cum toată lumea a adus doar o pereche sau două, mă mulţumesc şi cu una, de data asta. Îi ridică în aer. Cine se oferă?

Se lăsă o tăcere politicoasă.

Lorna se simţi stânjenită.

— Pot să îi văd? întrebă ea, deşi nu era deloc interesată să se uite la ei.

Odată ce-i avu în mână, lipsa de calitate era şi mai evidentă, dacă asta era posibil. Lipiciul se uscase pe marginea tocurilor şi cusăturile de pe imitaţia de piele erau inegale. Lorna nu ştia ce să spună, ca să nu pară că o insultă pe

musafira ei. Din fericire, pe talpă era imprimat un *40* – o portiţă de scăpare – şi era exact pretextul de care avea nevoie.

— Ăştia sunt mărimea 40, spuse ea. Apoi întrebă, deodată nesigură: Nu am spus în anunţ că trebuie să fie mărimea 38? O, Doamne! O dăduse în bară şi pierduse timpul tuturor?

— Ba da, îi confirmă Helene, repede. Aşa ai spus. Eu asta am adus.

— Şi eu, zise Sandra, terminându-şi vinul. Părea să fie mai în apele ei acum.

Bineînţeles, vinul avea calitatea asta.

— Hai, fiţi serioase! spuse Florence. La cât de bună e nutriţia în zilele noastre, 40 e noul 38.

Se uită în jos la propriile ei picioare de dinozaur, pentru care sigur trebuia să comande special nişte încălţări.

Lorna spuse, în timp ce se ridică şi se duse în bucătărie să aducă sticla:

— Îmi pare rău dacă nu a fost clar, Florence. Dacă toate purtăm *vechea* măsură 38, nu putem să schimbăm pantofi cu mărimea 40.

— Am mai multe numere aici, spuse Florence, puţin enervată. Începu să scotocească printre pantofi. Uite... un... 40. Ai spus clar că nu merge. Şi un 35. A, şi... 37. Puse perechea deoparte. Ăştia s-ar putea să fie buni. Nu se ştie niciodată, se mai lărgesc.

— Nu am auzit niciodată de Bagello, spuse Sandra, uitându-se la eticheta din pantofi.

— Este o marcă a supermarketului Super-Mart, zise Helene, fără să se gândească.

Florence îi aruncă o privire tăioasă.

— Este ceva în neregulă cu Super-Mart?

— Bineînţeles că nu, spuse Helene, în timp ce părea să îşi stăpânească un zâmbet. Dar nu cred că nişte pantofi mărimea 37 de la Super-Mart o să-i vină cuiva de aici.

Aşteptă o secundă şi adăugă:

— De obicei sunt mai mici mărimile lor.

Lorna mai turnă vin în paharul Helenei şi se întrebă cum de o femeie atât de elegantă şi, evident, foarte educată ştia ceva despre moda de la Super-Mart.

— Bine! exclamă Florence victorioasă, scoţând o pereche de pantofi fără toc şi din flanel. Ralph Loren ar trebui să vi se potrivească! Îi întinse Helenei şi zâmbi cu superioritate. Drăguţii ăştia costă o groază.

Helene întoarse pantofii şi se uită la ei.

— Într-adevăr, sunt Ralph Loren. Chiar vintage. Din 1993-1994, aş zice eu.

Florence părea foarte mândră de sine.

Lorna se uită la pantofi, în timp ce mai turnă vin în paharul Sandrei.

— Deci? Cine vrea să facă un târg? întrebă Florence.

Sandra, care îşi ridicase deja paharul şi luase o înghiţitură, spuse:

— Sunt prea scundă ca să port pantofi fără toc.

Lorna se uită cu dispreţ la pantofi. Erau foarte scâlciaţi. Totuşi, se temea că este datoria ei de gazdă să facă o ofertă.

Era pe cale să propună ceva, când Helene spuse:

— Bine.

Era clar că încerca doar să fie politicoasă. Amuzamentul încă strălucea pe chipul ei şi

nici măcar nu se mai uită o dată la pantofii Ralph Loren.

— Îţi schimb perechea asta Pucci pentru ei.

Lorna simţi o durere în piept.

— O, nu, nu Pucci! Stai... am... Se gândi cu disperare. Am nişte pantofi Angiolini, care s-ar putea să îţi placă mai mult.

Florence se uită de la o femeie la alta.

Helene îi aruncă doar o privire Lornei.

— O, nu, nu Angiolini. Sunt mult mai scumpi ca aceştia. Îi făcu discret cu ochiul.

Ştia.

Sandra, pe de altă parte, părea total confuză.

Lorna intră în jocul Helenei.

— S-ar putea să ai dreptate... Era *sigură* că Florence o să sară la oportunitatea de a obţine pantofi *mult mai scumpi.*

Aşa că a fost un şoc când Florence spuse:

— Îmi pare rău, doamnelor, aceşti pantofiori valorează *două* perechi. Două perechi *de marcă*, adăugă ea, de parcă toată lumea ar fi adus pantofi cumpăraţi de la magazinul din colţ.

Helene oftă mâhnită.

— Eşti prea scumpă pentru mine, spuse ea. Era într-adevăr o maestră în a manipula oamenii. Nu cred că pot să te ajut.

— Nici eu, interveni Sandra repede.

— Eu am doar câteva perechi, spuse Lorna, sperând să nu îi crească nasul sau să rămână cu vreun tic de pe urma minciunii. Credeam că doar o să stăm şi, ştii, o să vorbim despre pantofi.

Spera că Sandra şi Helene se prinseseră de joc, pentru că pe ele nu voia să le dezamăgească.

— Bine, spuse Sandra. Faţa ei era puţin îmbujorată, probabil de la vin şi se destinsese în mod vizibil. Ştiaţi că omul antic a inventat primele sandale din scoarţă de copac sau din piele de animal pe care şi-o lega de picioare cu intestinele prăzii?

Se lăsă tăcerea pentru un moment, în timp ce toată lumea se uita uimită la Sandra.

— Citesc mult, spuse ea, ridicând din umeri, şi faţa i se înroşi ca într-un desen animat.

Lorna zâmbi.

— Spune-ne mai multe.

— Păi, după asta au urmat pantofii, pentru oamenii din climate mai reci. Au luat doar sandalele şi au adăugat piei de animale ca să îmbrace piciorul. E cam ce purtăm noi astăzi, dacă te gândeşti.

— Aşadar, sociologic – improviză prost Lorna – nu suntem chiar aşa de evoluaţi pe cât am fi crezut.

— Exact! confirmă Sandra. Avem multe în comun cu strămoşii noştri preistorici.

— Fascinant. Deci...

— Ăăă, staţi puţin! Florence ridică o mână. Scuzaţi-mă. Ar cam trebui să plec. Începu să arunce perechile de pantofi la loc în pungi, fără să ia în seamă ordinea. Nu mi-am dat seama că ăsta o să fie ca un club de carte sau, mă rog. Nu-i pe gustul meu.

Primul impuls al Lornei a fost să mimeze dezamăgirea şi să protesteze, dar şi-l reprimă.

— Îmi pare rău că nu a mers, îi spuse lui Florence, în timp ce se ducea la uşă pentru a o împiedica pe femeie să se oprească şi să

încerce să se târguiască pentru perechea de Pucci a Helenei.

— Da, bine... dacă vreţi vreo pereche din pantofii mei, va trebui să intraţi pe eBay. Căutaţi Flors Fashions. O să vă fac o reducere la transport, pentru că ştiu că staţi în zonă. Ieşi repede din apartament. Nu uitaţi, Flors Fashions!

Lorna închise uşa după Florence şi trase aer în piept, înainte să se întoarcă spre celelalte două femei ca să le vadă reacţia.

Urmă un moment de tăcere adâncă, timp în care Lorna îşi imagină că era măsurată cu privirea de celelalte două.

În cele din urmă, Sandra, aflată la al patrulea pahar cu vin, spuse:

— Săracii pantofi!

— Nu apăra pantofii! spuse Lorna imediat, parodiind una dintre cele mai haioase replici ale lui Tim Gunn din *Project Runway*. Îşi aminti imediat că nu le cunoştea pe femeile astea şi ele credeau probabil că este nebună. Aşa că încercă să explice ceea ce i se păru deodată o glumă proastă. Este din emisiunea...

— *Project Runway*! spuse Sandra. O, Doamne, îmi place la nebunie emisiunea aia. Şi când Tim Gunn a spus asta despre Wendy...

— A fost grozavă! spuse şi Helene. Şi chiar o merita, pantofii ăia erau aşa de un prost gust...

Toată lumea râse şi o atmosferă destinsă umplu camera ca o adiere de primăvară.

În acel moment, în timpul unei discuţii cu un subiect atât de banal precum o emisiune TV,

Lorna îşi zise că ideea clubului ăstuia s-ar putea să meargă. Acesta era momentul în care se legau relaţiile. Atmosfera din cameră se destinsese complet şi toate râdeau şi trăncăneau acum despre creatorii de modă şi despre viitorii creatori de modă din emisiune, despre momentul în care şi-au dat ele seama că iubesc pantofii şi, în cele din urmă, despre Florence.

— Te-ai panicat când i-am oferit pantofii din brocart Pucci, nu-i aşa? îi spuse Helene Lornei. Am văzut în privirea ta. Îmi pare rău. Îşi scoase pantofii şi îi dădu Lornei. Ia-i. Îi meriţi, după tot ce ai făcut ca să ne aduci aici, în seara asta.

Din nou, Lorna preferă să fie *politicoasă* şi să nu spună ceea ce gândea cu adevărat.

— Nu. Mulţumesc. Dar nu pot să îi *iau* pur şi simplu. Nu acesta e scopul întâlnirii.

— Dar nu mă deranjează. Helene se uită la Sandra. Te deranjează?

Sandra clătină din cap.

— Deloc. Sunt gata să ţi-i dau şi pe ai mei. Cred că ai fost foarte mirată când ai văzut-o pe Florence intrând aici şi despachetând.

Lorna râse.

— M-am temut un pic că nu m-am exprimat bine în anunţ.

— Dragă, mereu o să fie oameni care nu o să înţeleagă, spuse Helene ca o persoană care o păţise pe pielea ei. Cred că te-ai descurcat destul de bine. Te ocupi cumva de vânzări?

Lorna îşi clătină energic capul.

— Sunt chelneriţă. La Jico, pe bulevardul Wisconsin.

Helene zâmbi.

— Aha, acolo ai învăţat să te descurci cu oamenii!

— Tu cu ce te ocupi? întrebă Lorna şi îşi îndreptă privirea spre Sandra. Cu ce vă ocupaţi amândouă, vreau să spun.

Helene tăcu pentru un moment. Aşa că se oferi Sandra să-i răspundă.

— Eu lucrez în telecomunicaţii.

— Telecomunicaţii?

Sandra dădu din cap, dar părea stânjenită.

— Nu e foarte interesant, dar îmi plăteşte chiria. Râse puţin. Şi facturile la pantofi.

Lorna dădu din cap. Se părea că toate erau în aceeaşi oală, de fapt.

— Dar tu, Helene?

Încă ezita.

— Am fost vânzătoare la Garfinkels. Înainte să dea faliment.

— Adevărat? La Garfinkels? Lorna îl considerase mereu un magazin pentru bătrâni, pentru prietenii părinţilor ei şi aşa mai departe. Şi asta înainte să se închidă, adică, acum vreo zece ani?

Helene dădu din cap.

— Am lucrat la costume bărbăteşti. În raion, nu la croitorie. Zâmbi şi ridică din umeri. Acolo l-am cunoscut pe soţul meu, deci cred că a ieşit bine, până la urmă.

— Demetrius Zaharis, nu? întrebă Sandra.

Helene păru speriată.

— Da. De unde ştii?

Sandra ridică din umeri.

— Citesc mult. Foarte mult.

— Mi se părea mie că te cunosc de undeva, spuse Lorna. Poza ta apare uneori în secţiunea „Stil".

Poate că apărea şi în alte secţiuni, dar Lorna n-o citea decât pe aceea.

Helene se uită în jos pentru un moment, apoi adăugă, cu o voce mult mai relaxată decât expresia de pe chipul ei:

— Pozele alea sunt de obicei oribile, încât sper să nu mă recunoască nimeni în ele.

Râse uşor, dar era ceva rece în tonul ei.

Lorna se îndoia că este posibil să faci o poză proastă cu Helene, dar îşi putea da seama că ei nu îi era pe plac subiectul, aşa că îl schimbă.

— Atunci, mă duc să aduc acea pereche de Angiolini. Şi o oglindă. Şi să înceapă schimbul!

Schimbul dură doar câteva minute, dar conversaţia mai continuă o oră şi toate trei deveniră mai destinse odată cu scurgerea timpului şi a vinului.

Când discuţia păru să se stingă, Lorna întrebă:

— Deci, spuneţi-mi, mai aveţi şi alte perechi pe care vreţi să le schimbaţi? Vreau să spun, o să mai veniţi? Nu prea ştiu cum să organizez asta.

— Eu am o groază de perechi, se oferi Helene. Şi, ca să fiu sinceră, e plăcut să am o întâlnire care nu presupune cauze politice plicticoase şi publicitate.

— Minunat.

Lorna era sincer încântată. Era mereu cea care se temea că lumea nu va veni la petrecerile ei şi întrunirea acestui grup însemnase o mare încercare pentru ea. Se părea că îi reuşise. Se întoarse spre Sandra.

— Dar tu?

Sandra se înroşi puţin.

— Eu nu prea ies, spuse ea, apoi ridică din umeri. Dar am mulţi pantofi. Trase aer adânc în piept şi dădu din cap. Sigur. Vin şi eu.

— Fantastic. Mai am anunţul pe Gregslist, aşa că o să îl mai ţin puţin, în caz că mai sunt şi altele ca noi.

Helene zâmbi.

— O, da. Sunt o mulţime. Întrebarea este câte sunt dornice să iasă din dulapurile lor ticsite ca să fie numărate.

Din acel moment, conversaţia merse ca unsă şi, la sfârşitul serii, căzură de acord să se întâlnească şi săptămâna următoare şi să aducă mai multe perechi de pantofi.

Când Sandra şi Helene plecară, în cele din urmă, Lorna era optimistă cu privire la Clubul dependentelor de pantofi. Lucrurile merseseră foarte bine. Duse paharele de vin în bucătărie cu vioiciune în paşi – probabil din cauza noilor ei pantofi Pucci – şi se opri ca să se uite pe fereastră la Sandra şi Helene, care îşi luau la revedere sub felinarul din parcare.

Lorna era gata să se îndepărteze, când observă că luminile de poziţie ale maşinii de care se sprijinise bărbatul mai devreme se aprinseseră.

Interesantă coincidenţă.

Un BMW ieşea uşor din parcare. Maşina Helenei, presupuse Lorna. Dar după o clipă, maşina pe care o iscodise dădu cu spatele şi o urmă.

Lorna mai stătu puţin, aşteptându-se să vadă şi maşina Sandrei trecând, dar nu apăru. Tocmai se întreba dacă bărbatul acela o adusese cu maşina pe Sandra şi o aşteptase în parcare tot acel timp, când auzi o bătaie în uşă.

Se grăbi să vadă cine este. Puse lanţul şi crăpă puţin uşa, suficient ca să o recunoască pe Sandra.

— Mi-am uitat poşeta, spuse ea.

— O, stai un pic! Lorna închise uşa, dădu jos lanţul, apoi deschise iar. Nici nu am observat. Intră!

Sandra intră.

— Îmi pare rău că m-am întors aşa de târziu.

— Nu-ţi face griji. De fapt, am o întrebare. Ai observat un tip într-o maşină mică, albastră, când erai în parcare?

Sandra se gândi.

— Nu cred. De ce?

— Păi, de fapt, nu-i mare lucru, ezită Lorna.

Orice ar fi spus, ar fi părut paranoică, ar fi neliniştit-o pe Sandra şi... cu ce scop? Tipul plecase. Îl văzuse ieşind din parcare.

— Am crezut că am văzut un fost iubit, dar cred că era doar imaginaţia mea. Râse. Nu era genul care să urmărească oamenii.

Sandra o privi iscoditoare.

— Eşti sigură?

— O, da. Nu-i mare lucru.

— Nu-i de glumă cu urmăritorii, continuă Sandra, foarte serioasă. Dacă tu crezi că tipul acesta ar putea fi periculos, cred că ar trebui să suni la poliţie.

Lorna era impresionată. Nu avusese niciodată o prietenă apropiată cu adevărat de când era în liceu. Şi cu toate că încă nu le putea numi „apropiate" sau măcar adevărate „prietene", le plăcea pe Sandra şi pe Helene şi era bucuroasă că veneau şi săptămâna următoare.

— Sincer, nu-i mare lucru, o asigură Lorna. Şi ca lucrurile să pară şi mai neînsemnate, adăugă: Cred că doar îmi doream să fie el.

— O. Sandra dădu din cap, cu o privire înţelegătoare. Păi... îmi pare rău, dar dacă v-aţi despărţit, atunci e mai bine dacă n-a fost el.

— Probabil, zâmbi Lorna cu tristeţe.

Sandra îşi luă poşeta şi spuse:

— Deci cred că ne vedem săptămâna viitoare.

— De abia aştept.

Sandra ezită lângă uşă, apoi se întoarse.

— Vreau să-ţi mulţumesc că faci asta. Zâmbi timid. Nu eram sigură dacă o să vin aici şi a doua oară. După cum am zis, eu nu prea ies. Asta... ei, bine, chiar mi-a plăcut.

Lorna se simţea bine.

— Mă bucur sincer.

Sandra plecă şi Lorna se întoarse pe canapea, gândindu-se la ce îi spusese Sandra. Mai mult, se gândi la cum arăta Sandra. De parcă vorbea din inimă.

Lorna născocise clubul ca să își rezolve propriile probleme, ca să se simtă ea mai bine. Nu-și imaginase că schimbul ei prostuț de pantofi ar putea însemna atât de mult și pentru alții.

Capitolul 9

— *Bart! Bart!* Nu băga aia în gură!

Jocelyn Bowner ţinea unul dintre copiii lăsaţi în grijă – Colin Oliver, doisprezece ani – cu o mână şi o întinse pe a doua după celălalt copil – Bart Oliver, zece ani.

Mama lor dădea o petrecere, aşa că evident că Bart şi Colin s-au decis să se furişeze din paturi şi să îşi facă prezenţa remarcată.

Colin arunca ghemotoace de şerveţel în musafiri, printr-un pai lung, argintiu, iar Bart lingea umplutura cu brânză din prăjituri, una câte una, şi apoi le punea la loc pe tavă.

— Scuzaţi-mă un moment. Mama lor, Deena Oliver, şefa nevestelor parvenite neotradiţionale din Chevy Chase, veni valvârtej spre copii şi spre Joss, chinuindu-se să îşi facă sentimentele cunoscute pe faţa ei întinsă cu Botox.

— Ce caută aici, jos? o întrebă pe Joss, printre dinţi.

— I-am pus în pat, dar au ţinut morţiş să coboare şi să vadă cine e aici.

— Aşa că i-ai lăsat!

Joss vru să sublinieze că ea era doar dădaca lor şi că, teoretic, de vreme ce era 8:30 seara, îşi terminase programul, dar nu era o persoană căreia să-i placă să se certe.

— Am încercat să îi opresc, dar de îndată ce m-am dus în camera mea, ei au ţâşnit glonţ dintr-a lor.

Îi dădu drumul lui Colin, pentru că se zbătea din ce în ce mai tare.

— De ce nu îi spuneţi mămicii voastre de ce aţi vrut să coborâţi?

— Am vrut să îţi zic noapte bună.

— Ne-am spus deja noapte bună, Colin, zise Deena, cu o expresie îngheţată, dar cu o limpede enervare în ochi. După cină, v-am anunţat că o să am invitaţi şi că o să am multă treabă.

Una dintre chelneriţe trecu pe acolo chiar în clipa aceea şi se opri să îi ofere Deenei un pahar cu vin de pe o tavă. Ea luă unul, şi chelneriţa îşi întoarse privirea spre Joss.

Până să refuze Joss, Deena se răţoi:

— Ea lucrează aici, nu e musafiră.

Chelneriţa se înroşi şi se îndepărtă repede.

— *Te rog*, du *copiii de aici*, şuieră Deena la Joss. Şi apoi vino înapoi. Trebuie să te duci la Talbot şi să mai iei vin. Nu prea mai avem.

— Vrem să spunem *noapte bună*, se smiorcăi Bart.

Deena se abţinu să-şi dea ochii peste cap şi îi mângâie dulce pe creştete, întâi pe Colin, apoi pe Bart:

— Noapte bună, băieţi. Nu uitaţi că mâine vă duceţi cu Jocelyn la bibliotecă.

Asta era o noutate pentru Joss, ca şi cumpărarea vinului.

— Îmi pare rău, doamnă Oliver, dar mâine este ziua mea liberă.

— O, zău?

Deena părea surprinsă, de parcă nici nu şi-ar fi dat seama că Joss avea dreptul la o zi liberă. Şi se pare că *nu* realiza asta, de fapt, având în vedere felul în care o trata şi cum îi cerea să îşi depăşească atribuţiile ei contractuale, fără să ţină seama de zi sau oră.

— Da, spuse Joss, muşcându-şi limba, ca să se abţină să nu vină cu o scuză exagerată.

Deena o privi sceptică.

— Ai planuri?

Ah. Joss mai căzuse de multe ori în capcana asta. Pentru că voia să stea în cameră în ziua ei liberă sau pentru că dezvăluise că nu avea planuri sigure pentru acea zi, se trezise cu ore în plus (neplătite), şi nu doar o dată. Era greu, dar încerca să nu se mai lase prinsă în acea capcană, chiar dacă însemna că uneori trebuia să se ducă să citească la bibliotecă sau să se plimbe fără scop prin mall.

Şi nu pentru că nu-i plăcea să aibă grijă de copii. Nu erau chiar nişte îngeraşi, Dumnezeu îi era martor, dar să aibă grijă de ei era mai uşor decât să-şi omoare câteva ore prin mall.

De curând se apucase să îşi caute un grup care să se întrunească în ziua ei liberă. Felling, orăşelul din Virginia, de unde venea ea, avea un club de Kiwanis şi asta era tot. Aici, în D.C., erau grupuri pentru orice – volei, fotbal, biciclişti, scriitori, păpuşari, orice îţi doreai. Din păcate, Joss nu era foarte atletică, iar grupurile de suport erau prea deprimante. Totuşi, trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din casă când avea ocazia, altfel avea să

îşi petreacă tot restul zilelor ocupându-se de comisioanele Deenei după bunul ei plac.

Era o chestiune de principiu. Nu era plătită pentru ore în plus, nici pentru că gătea sau pentru că spăla sticlele. Deci nu trebuia să facă toate astea.

Nu ar fi trebuit nici să spele hainele, să frece podelele, să ia hainele de la curăţătorie, să se ocupe de cumpărături, să vopsească bucătăria şi să plivească grădina, dar, în ciuda hotărârii ei de a spune nu, întotdeauna sfârşea prin a se învoi.

— Chiar am planuri, se strădui Joss să spună.

Şi avea să îşi facă nişte planuri pentru toate zilele astea, ca să aibă unde să se ducă. Poate la clubul de karaoke, deşi, singura dată când s-a dus acolo, fusese şi un tip înfricoşător care îi cântase toată seara cântecele unui grup vechi, numit Air Supply.

— Mă duc la o întrunire... îmi pare rău.

Înainte ca Deena să obiecteze sau, mai rău, să ceară detalii, Joss începu să îi mâne pe copii sus, pe scări.

— Hai să mergem, copii! E timpul să facem nani.

Ştia că acele cuvinte erau o muzică plăcută pentru urechile Deenei şi, într-adevăr, Deena se întoarse la petrecerea ei.

De îndată ce ea şi copiii nu se mai văzură, Joss se mai relaxă un pic.

— N-ar fi trebuit să mergeţi acolo, jos, le spuse celor doi roşcovani, îmbrăcaţi în pijamale, care se târau pe scări, în faţa ei. V-a zis că are o petrecere şi că nu vrea să fie deranjată.

— Şi ce dacă? Mereu e ocupată cu ceva.

Acesta era Colin, cel mai mare, care începea deja să îi semene mamei.

— Cineva fuma iarbă în bucătărie, zise Bart, punându-şi mâinile cruciş.

Joss se opri la jumătatea treptei.

— Poftim?

Bart dădu din cap, zâmbind ca un vulpoi.

— Doamna Pryor fuma iarbă. Mereu fumează iarbă. Este aşa de proastă.

Joss se gândi un pic şi îşi aminti cine era doamna Pryor. Una dintre vecinele bogate, mai în vârstă. O femeie cu părul albastru şi cu tenul atât de întins, că putea fi confundat cu o trambulină.

— Nu, Bart, dragă. Fuma o ţigară.

— Care e diferenţa?

— Este...

Cum naiba ştia despre iarbă şi nu ştia despre ţigări? Clar copilul amestecase lucrurile. Joss trebuia să îi dea doar atâta informaţie cât să îl corecteze, fără să îl instruiască prea mult.

— E tutun. Oamenii îl fumează, dar nu este ilegal, ca iarba.

— Ce înseamnă *ilegal*?

— Înseamnă... începu Joss.

— Înseamnă că poliţia o să te bage la puşcărie, prostule! zise Colin, imitând-o perfect, dacă nu în atitudine, măcar în ton, pe mama lui.

— Dacă un lucru este ilegal, spuse ea, aruncându-i lui Colin o privire menită să îl reducă la tăcere, înainte să se uite iar la Bart, asta înseamnă că este împotriva legii. Şi da, când

oamenii fac lucruri care sunt împotriva legii, poliţia poate să îi aresteze şi să îi bage la puşcărie.

— Să omori pe cineva e ilegal?

— Da, evident.

— Dar să furi?

— Da, şi furtul este ilegal.

— Atunci, de asta este unchiul meu Billy în puşcărie.

— Taci, prostule! exclamă Colin. Nu este de-asta!

— Ba da. Am auzit-o pe mama când îi spunea lui tata că unchiul fura Coca. Bart făcu o mutră foarte nedumerită. De ce ar fura cineva Coca?

Oh, *ăsta* era un amănunt pe care familia Oliver probabil n-ar fi vrut să îl împrăştie prin tot târgul.

— Hai să mergem la culcare, băieţi, zise Joss, înainte ca ei să repete cele spuse şi să îi facă de ruşine pe Deena şi pe Kurt.

Amândoi se mândreau cu poziţia lor în înalta societate din D.C. – poziţie asigurată şi menţinută de tunul pe care îl dăduse Kurt cu importul de maşini germane, la firma Oliver's Motocars – şi Joss se cutremură la ce ar putea ei să facă să le astupe copiilor gura, dacă i-ar auzi că vorbesc despre boacăna unchiului aflat în puşcărie.

Joss duse copiii sus şi le spuse că nu mai pot juca jocuri pe calculator, apoi le supraveghe spălatul pe dinţi şi spălatul pe faţă, le spuse iar că nu se pot juca pe calculator, îi băgă în paturi, îi înveli bine, apoi stătu afară,

lângă uşa lor, şi spuse o rugăciune ca băieţii să stea în pat şi să ia şi ea o pauză.

Ştia că ar trebui să fie mai fermă cu Deena în privinţa programului ei de muncă. Nu conta sau, cel puţin, nu ar fi trebuit să conteze faptul că era oricum în casă. Trebuia să aibă serile libere, începând cu ora 8, şi toată ziua şi noaptea de marţi şi de duminică. Dar, dacă rămânea în casă, era în mod inevitabil la cheremul Deenei.

Joss stătu în faţa camerei băieţilor zece minute, privind cum ceasul din hol măsura trecerea timpului care ar fi trebuit să fie liber. Când se convinse în sfârşit că băieţii or să fie cuminţi, se duse în cămăruţa ei şi se apucă să citească din *City Paper* despre ce făceau alţi tineri de douăzeci şi ceva de ani cu vieţile lor.

Era mai mult ca sigur că mare parte din ei nu erau ţinuţi prizonieri în casele din Chevy Chase.

Cam pe la zece şi jumătate, stomacul lui Joss începu să ghiorăie şi îşi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la sendvişurile cu jeleu şi unt de arahide, pe care le făcuse la prânz pentru băieţi. Petrecerea era încă destul de însufleţită jos, aşa că se gândi că ar putea să se strecoare în bucătărie pe uşa din dos şi să ia nişte aperitive calde, fără ca Deena să o detecteze şi să îi ceară – Dumnezeu ştie ce – să tundă gazonul sau altceva.

— Ce *nenorocită* – îi spunea una dintre chelneriţe, o femeie brunetă, între două vârste, care părea să fi văzut multe la viaţa ei, altei chelneriţe atunci când intră Joss în bucătărie.

Este una dintre acele obsedate căreia îi place să țipe *la angajați* în fața invitaților, ca să pară ea interesantă.

— Trebuia să fi făcut sendvișuri cu spanac, ca să îi rămână între dinți, zise cealaltă femeie, mai tânără, mai blondă, dar cu aceleași trăsături. Și ce zici de frunte? Ai observat? Și-a pompat așa mult colagen, că îi iese în afară, de parcă ar fi Cro-Magnon!

Bruneta râse.

— Prin urmare, în loc să arate cu zece ani mai tânără, arată cu două milioane de ani mai tânără!

Râseră amândouă.

— Chestia e, zise cea mai tânără, că părea atât de drăguță la telefon, atunci când ne-a angajat.

— Nu așa par toate?

— Mda, așa e. Dar ne trebuie și nouă niște recomandări. Chiar dacă asta înseamnă să avem de-a face și cu porcării dintr-astea, câteodată.

Bruneta îi dădu un ghiont blondei și îi spuse să tacă, atunci când o văzu pe Joss intrând.

— Îmi pare rău că vă întrerup, zise Joss. Speram doar să iau ceva de mâncare.

— O, sigur, dragă. Bruneta se duse la cuptor și începu să pună pe o farfurie tot felul de sendvișuri și sosuri. Am observat că nu mâncai mai devreme, când erai jos, cu copiii.

Joss zâmbi.

— Dacă nu sunt unt de arahide, pizza sau spaghete, nu prea am șanse să mănânc.

— Doamna casei te ține din scurt, nu? întrebă blonda.

— Carrie! exclamă bruneta, alarmată de indiscreţia colegei sale. Îmi cer scuze. Carrie vorbeşte uneori – îi aruncă lui Carrie o altă privire de avertizare – fără să se gândească. Apropo, eu sunt Stella.

— A, deci firma e a ta, spuse Joss, gândindu-se la furgoneta pe care scria Pentru Ocaziile Tale, STELLA ENGLISH şi un număr de telefon dedesubt.

— E a amândurora, zise Carrie, aruncându-i Stellei o privire plină de afecţiune. E un fel de afacere de familie.

Nu *păreau* să fie rude, dar Joss nu puse întrebări. Mâncarea era delicioasă şi asta era tot ce o interesa acum. Mânca feluri de brânză pe care nu le mai gustase înainte, carne tăiată subţire care avea gust de şuncă, tot soiul de pateuri care arătau ca nişte dulciuri, dar aveau gust de cimbru. În Felling nici nu se servea astfel de mâncare. Dacă o poză cu ele nu era pusă în vitrina restaurantelor, atunci Joss nu le-a mâncat.

Uşa dinspre ceea ce Deena numea camera mare se deschise şi una dintre invitate îşi făcu apariţia. O femeie scundă, cu părul negru lucios şi cu o rochie verde, strâmtă, ce îmbrăca un corp sfrijit.

— Bună, doamnelor, spuse ea cu un puternic accent sudist, iar privirea îi întârzie puţin mai mult asupra lui Joss, decât asupra celorlalte două. Aţi făcut o treabă minunată, cu adevărat minunată, cu mâncarea. Fantastică. Îmi plac la nebunie plăcinţelele astea cu brânză. Cum le zice?

— Quiche Lorraine? sugeră Stella.

— *Asta* erau? Am mâncat din astea doar tăiate în felii mari. Oricum, credeţi-mă pe cuvânt, au fost fabuloase. Se uită iar la Joss, fix în ochii ei. Şi tu ai fost minunată.

Joss se simţi stânjenită.

— Cu băieţii, vreau să zic. Bart ăla poate să fie o adevărată pacoste, ştiu eu. Este în clasă cu Katie a mea şi, Dumnezeule, domnul Hudson trebuie să îl pedepsească, uneori, toată dimineaţa.

Joss nu se îndoia. Bart era pe cale de a deveni un adevărat drăcuşor împieliţat. Joss reuşea uneori să îl ţină sub control, dar Deena strica tot ce construia ea, pentru că ignora toate răutăţile pe care le făcea el când era ea prin preajmă. Dacă Joss ar fi încercat să îl pună la punct într-un astfel de moment, Deena ar fi obiectat, preferând liniştea şi nu crizele, cu orice preţ.

— Dar unde îmi sunt manierele? continuă femeia. Eu sunt Lois Bradley.

Joss îl auzise de mai multe ori pe Kurt Oliver vorbind despre afacerile cu piscine şi terase ale lui Porter Bradley, aşa că îşi imagină că Lois trebuie să fie soţia lui.

— Joss Bowen, zise ea. Încântată de cunoştinţă.

Lois puse o mână pe spatele mic al lui Joss şi o conduse puţin mai departe de Carrie şi Stella, într-un colţ mai întunecat al bucătăriei.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Joss, stânjenită.

Nu ştia ce voia Lois Bradley, dar în Felling oamenii nu atingeau alţi oameni pe care nu îi cunoşteau.

Totul era diferit, aici, în nord.

— De fapt, ar fi ceva, spuse Lois în şoaptă. Şi cred că şi eu aş putea să fac ceva pentru tine.

Din instinct, Joss căută în jur o scăpare sau poate o intervenţie salvatoare din partea lui Carrie şi a lui Stella. Dar cele două îşi făceau de lucru cu nişte farfurii şi nu erau atente la Joss şi Lois.

— Nu înţeleg, spuse Joss, uitându-se în jos, la Lois, care se apropiase în mod alarmant.

— Dacă vii să lucrezi pentru mine, îţi dau o mărire de douăzeci la sută, şopti Lois, uitându-se în jur, aşa cum făcuse Joss cu un minut înainte. Şi îţi *garantez* că este mult mai uşor să ai grijă de Katie a mea, decât de Bart şi de Colin Oliver.

Aproape că scuipă numele băieţilor.

Asta o luă pe Joss pe nepregătite.

— O, doamnă Bradley, mă flataţi, dar cu tot ce fac aici, mi-ar fi imposibil să îmi mai iau o slujbă.

— Nu o să mai lucrezi *aici*. Vorbele îi erau ca nişte cântece de îngeri. O să lucrezi doar pentru noi. Poţi să ai orice zi liberă vrei, în fiecare săptămână, deşi aş prefera să îţi iei weekendurile libere.

Weekendurile libere! Joss ar putea chiar să aibă o viaţă socială!

— În plus, ai avea propria ta maşină şi apartamentul tău, în casă.

Apartament!

— Are o intrare separată şi o baie cu toate utilităţile.

Se opri şi se uită la Joss, cu speranţă. Parcă era pauza dintre *Unu!* şi *Un An Nou fericit!*

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ofertă, doamnă Bradley. Era dureros. Dar nu pot să părăsesc familia Oliver. Contractul meu este pentru un an şi o să se încheie abia în iunie.

Lois se uită la ea de parcă tocmai spusese că preferă veveriţa în locul somonului.

— Adică preferi să lucrezi pentru familia Oliver?

Doamne, nu, vru Joss să spună, dar ştia că nu putea să fie chiar atât de sinceră cu privire la angajatorii ei.

— Păi, am un contract, zise ea, evaziv. Sunt angajată până în iunie.

— Şi nu am cum să te conving să renunţi la el?

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Nu era prima dată când Joss îşi dorea să nu fi semnat niciodată acel contract, dar era foarte riguros şi includea o clauză care nu putea fi încălcată, adică nu putea lucra timp de un an la altcineva pe o rază de 100 de km de Chevy Chase.

Pe chipul lui Lois se putea citi un amestec de dezamăgire şi iritare, dar era şi o licărire slabă de admiraţie în privirea ei.

— Îmi doresc să fi pus eu mâna pe tine mai întâi, zise ea, cu regret. Măcar mai *gândeşte-te*, bine?

Îi era străină lui Joss această dorinţă aparentă. Nici măcar Joey McAllister nu s-a uitat

la ea cu atâta dorinţă şi fusese cu el *doi ani*. Nu auzise niciodată de „bile albastre" şi de efectele dăunătoare pentru sănătate ale unei astfel de stări, până când Joey n-a rugat-o să facă sex pe bancheta din spate a maşinii lui, Chevy Impala din 1985, şi nici măcar atunci el nu se uitase la ea cu atâta interes.

Era doar trist.

— Chiar îmi pare rău, doamnă Bradley.

Lois Bradley scotoci prin poşeta pe care o avea atârnată pe umăr şi îi întinse o carte de vizită.

— Aici ai numărul meu de acasă şi adresa de e-mail, spuse ea. Dacă te răzgândeşti sau dacă doar vrei să discuţi despre disponibilităţi, *te rog*, ia legătura cu mine. O să fiu foarte discretă.

— Nu cred că ar trebui... Joss încercă să îi dea cartea de vizită înapoi, dar Lois o refuză.

— Ssst! Ţine-o. Pentru orice eventualitate.

Decât s-o contrazică, Joss se gândi că era mai bine să păstreze cartea de vizită şi să scape de ea mai târziu, ca să nu facă pe nimeni să se simtă prost.

— Apreciez interesul dumneavoastră, doamnă Bradley, spuse ea, de parcă era o operatoare care încerca să vândă un abonament la o revistă. Mulţumesc.

Lois plecă, la fel de pe furiş ca atunci când intrase, şi îi făcu semn lui Joss să-şi vâre cartea ei de vizită în buzunar.

După ce plecă, Joss încă se mai holba la uşă, când Carrie veni la ea.

— Încerca să te îmbrobodească?

Joss se întoarse spre ea.

— Poftim?

— Femeia aia. Voia să te fure şi să te convingă să lucrezi pentru ea, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— O, draga mea, spuse şi Stella, apropiindu-se de ele cu trei pahare de şampanie. Vedem aşa ceva foarte des. Nici nu îţi poţi imagina câte afaceri se leagă la astfel de întruniri ale bogătaşilor.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Carrie.

— I-am spus că am un contract cu familia Oliver, oftă Joss, luând paharul pe care i-l oferise Stella. Nu mai băuse niciodată şampanie, dar întotdeauna îşi dorise să guste. Păcat. Părea drăguţă.

— *Toate* par drăguţe, când te vor, spuse Carrie şi Stella o aprobă, dând din cap. Se schimbă însă radical, atunci când începi să lucrezi pentru ele. Dădacele vecinilor sunt întotdeauna mai bune.

Din depărtare, dar destul de tare, de parcă ar fi fost în camera alăturată, Joss auzi hohote de râs.

Colin!

Ştia ea – fusese sigură – şi Deena îl auzise, iar acum probabil urca deja scările, cu gândul de a o certa pe Joss pentru că îi lăsase pe băieţi să facă gălăgie.

— Trebuie să fug, spuse Joss, punând paharul neatins pe masă. Acum nu mai avea timp să regrete că pierduse oportunitatea de a gusta

alcool. Mulţumesc, doamnelor, aţi fost foarte drăguţe.

— Succes, dragă! îi strigă Stella, în timp ce Joss ieşi în goană din bucătărie.

*

— Ce *faceţi*? vru Joss să ştie, când îi găsi pe băieţi în faţa calculatorului din camera ei.

Două feţişoare, pe care se reflecta lumina verzuie a monitorului, se întoarseră spre ea, uimite.

— Nimic, spuse Colin imediat, apărându-se.

— Da, nimic, spuse Bart, dar nu prea îi era de ajutor fratelui său.

— Bine, haide, daţi-vă la o parte.

Joss nu aşteptă un răspuns, ci îşi făcu loc între ei, ca să ajungă la calculator, înainte ca ei să iasă de pe Dumnezeu ştie ce site accesaseră.

— Ce naiba este Gregslist? întrebă Joss, mai mult pentru sine, decât pentru băieţi, fiindcă, evident, ei nu aveau de gând să-i dea un răspuns clar.

— A... doar căutam nişte biciclete vechi de vânzare, bolborosi Colin. Mama crede că eşti proastă, ştii?

— Probabil şi tu crezi la fel, spuse Joss, uitându-se mai atentă la ecranul calculatorului. Cel puţin dacă bicicleta veche pe care o voiai nu e cumva o blondă cu ochii albaştri – se aplecă mai aproape – şi cu o pasiune pentru stele.

Colin se uită la ea cu gura căscată.

— Hă?

Joss se întoarse spre Bart.

— Cine i-a scris, tu sau Bart, acestei biciclete vechi? Joss citi: *Îmi plac ţâţele tale. Ne întâlnim la Vinerea Păpuşilor, la ora 7.* Joss îşi îndreptă atenţia din nou spre Colin. Asta pare o bicicletă veche foarte interesantă.

— Nu ne spune mamei, zise Bart imediat.

El era întotdeauna primul care ceda, în astfel de situaţii.

Colin îi aruncă lui Bart o privire menită să-l facă să tacă şi apoi îi spuse lui Joss:

— Da, o să fie foarte supărată când o să afle că ne-ai lăsat la calculatorul tău, aşa că ai face bine să nu îi spui.

— Ştiţi al naibii de bine că nu *v-am lăsat* la calculatorul ăsta, spuse Joss. Trebuia să fiţi în pat. Şi dacă nu mă înşel, mama voastră e deja în drum spre camera asta, ca să vadă de ce făceaţi atâta gălăgie. Se opri ca să asculte ceea ce credea sincer că ar trebui să fie paşi pe scări. Dar nu auzi nimic. Totuşi spuse: Mi se pare că o aud chiar acum.

Colin arăta de parcă văzuse o stafie.

— Eu am plecat de aici!

Îl lăsă pe fratele lui în urmă şi o zbughi înapoi în camera lui.

Bart rămase nemişcat, parcă îngheţat de teamă.

— N-o să-i spui, nu?

Furia lui Joss se mai calmă un pic. Sărmanul Bart, era mai mult o victimă a purtărilor rele ale fratelui său. Bart era *întotdeauna* cel care era prins în timpul retragerii de la locul faptei.

— Nu, de data asta, spuse Joss mai cu blândeţe. Dar trebuie să te duci la culcare.

— Îmi citeşti?

Se uită spre uşă gânditor, sperând că fratele lui nu era acolo ca să îl necăjească pentru rugămintea lui.

— Sigur, zâmbi Joss.

Copiii ăştia aveau nevoie de atât de multe – dacă putea să îi ajute măcar puţin, şi tot merita efortul. De când găsise un şarpe negru legat cu sfoară de tăblia patului ei, fusese sigură că nu prea mai era speranţă pentru Colin, dar credea că Bart încă mai are o şansă.

— Hai să mergem!

Îl duse în dormitorul lui, unde el luă de pe raft o carte cu poze, numită *O zi cu Wilbur Robinson*. Era o carte pentru copii mai mici decât el, probabil, dar Joss se gândi că importanţa alegerii lui nu ar trebui ignorată.

Aşa că îi citi.

Bart adormi înainte ca ea să termine de citit cartea a doua oară. Joss îi trase cearşaful peste umeri, aşa cum îi plăcea lui, şi puse cartea la loc, înainte de a stinge lumina şi de a pleca din cameră simţindu-se cu adevărat liberă pentru prima oară în acea zi.

Se întoarse la calculator şi îşi verifică e-mailul. Era unul de la mama ei, care îi povestea despre ultimul proiect al tatălui ei: un Mustang din 1965, pe care îl repara ca să cutreiere ţara cu el.

Era un e-mail şi de la Robbie Blair, tipul cu care se vedea încă din ultimul an de liceu. Joss se despărţise de el, anul trecut, de Crăciun, dar el tot mai voia să se împace cu ea.

Citi mailul său cu un amestec de teamă şi melancolie.

joss, mama ta mi-a zis că nu prea te simti bine acolo. imi pare rau sa aud asta. poate o sa te intorci in curand acasa. eu si cu fratele meu ne facem propria firma de instalatii, asa ca as putea sa intretin o sotie ha ha. serios, iubito, intoarce-te, stii ca înca te mai iubesc. robbie

Joss suspină. Robbie era un tip de treabă, iar sentimentul ei copleşitor de groază, de a se întoarce în Felling şi de a deveni doamna Blair, i se părea cam răutăcios. Dar Robbie nu îşi dorea altceva decât să fie instalator în Felling, să aibă o soţie drăguţă şi câţiva copii şi să se uite la televizor, cu o bere în mână, în fiecare seară şi tot sfârşitul de săptămână. Nu era nimic în neregulă cu acel plan, doar că nu asta îşi dorea Joss.

Joss voia să cutreiere lumea, să vadă lucruri pe care le văzuse doar în cărţile vechi din biblioteca din Felling. Îşi dorea să aibă propria afacere şi să se facă remarcată în lumea pe care avea s-o exploreze.

Să fie doamna Blair semăna aşa de mult cu moartea, încât i se strângea inima numai când se gândea la posibilitatea asta. Închise e-mailul şi era gata să închidă şi calculatorul, când observă că pagina de la Gregslist era încă deschisă, de la mica aventură a băieţilor. Părea să fie un site cu toate evenimentele locale din D.C.

Asta s-ar putea să fie ceva bun, până la urmă.

Se duse la bara de căutare şi tastă „întâlniri grupuri duminică seara" şi imediat apăru o listă lungă de nume.

Asta era *minunat*!

Dar când se uită pe listă, observă că majoritatea erau fie grupuri religioase, fie grupuri pentru dependenţii de diferite substanţe. Joss nu era nici evlavioasă şi nici dependentă de vreo substanţă – la naiba, nici măcar nu putuse să guste pentru prima dată şampanie în acea seară! – şi era aproape sigură că ar fi fost o catastrofă dacă s-ar fi înscris la unul dintre aceste grupuri.

Era, totuşi, un club de schiori care se întâlneau în Dupont Circle, la ora 3, duminica. Doar drumul cu metroul, dus şi întors, o să îi omoare lui Joss câteva ore. Şi nu erau şanse prea mari ca grupul să schieze prea curând. La urma urmelor, era încă vară şi cald de mureai.

Dădu clic pe link şi îşi lăsă adresa de e-mail pentru mai multe informaţii.

Apoi căută aceeaşi informaţie pentru marţi seara. Erau grupurile obişnuite de volei, badminton, fotbal şi popice. Era, de asemenea, şi un grup de consolare la Biserica Episcopală, chiar peste drum, dar Joss încercase deja un astfel de grup şi era mult mai deprimant decât să ai de-a face cu Deena Oliver.

Apoi continuă să citească, până dădu peste cel mai ciudat şi mai trăsnit anunţ pe care îl văzuse vreodată.

Clubul dependentelor de pantofi.

Citi anunțul cu interes. Faptul că purta 37 putea să fie o problemă, dar faptul că niște femei se adunau și vorbeau despre altceva decât despre chestii deprimante era grozav.

Așa că Joss avea să se asigure că numărul de la pantofi nu era o problemă. Erau magazine cu pantofi vintage peste tot și acolo putea să găsească pantofi buni, de mărimea potrivită, la prețuri rezonabile. Era nevoie doar de puțină căutare și de câteva drumuri.

Din fericire, ambele însemnau că o să petreacă un timp departe de familia Oliver; doar pentru asta și tot era o alegere perfectă.

Capitolul 10

— Domnişoară Rafferty, sunt Holden Bennington de la Montgomery Federal Economii şi Împrumuturi. Din nou. Am ceva confidenţial de discutat cu dumneavoastră, urgent. Dacă aţi putea să mă sunaţi la 202-555-2056, cât mai repede posibil, v-aş fi recunoscător.

— Nu prea cred, spuse Lorna nepăsătoare, în timp ce apăsa butonul ştergere al robotului telefonic.

Holden Bennington o suna *mereu* când erau probleme cu banii ei şi credea el că poate ar avea cecuri sau încasări care să rezolve problemele. Desigur, *părea* foarte drăguţ din partea asistentului manager al băncii să-şi facă timp şi să le rezolve, dar Lorna era convinsă că el era doar dornic să obţină o mărire dacă se ocupa de Fata cu Datorii Mari.

Îl întâlnise de vreo câteva ori la bancă şi i se păruse teribil de înfumurat. Avea probabil cam 30 de ani, dar avea un aer sobru care îl îmbătrânea. Deşi... avea o faţă oarecum drăguţă şi părea că era bine clădit, pe sub costumele impecabile Brooks Brothers, dar cine putea spune cu siguranţă?

Lorna şi-l putea imagina, peste patruzeci de ani, arătând şi vorbind la fel, avertizându-l

cu degetul pe fiecare client care avea ghinionul de a intra prea mult în conturile sale.

De parcă ar fi costat-o pe bancă vreun sfanţ, când un client nu putea plăti un cec.

Sună telefonul.

Lorna, care avusese mereu o slăbiciune pentru telefoanele care sună, răspunse imediat, spre ghinionul ei.

— Domnişoară Rafferty. Mă bucur că v-am prins.

Era, bineînţeles, Holden Bennington de la Montgomery Federal Economii şi Împrumuturi.

Chiar că o prinsese.

— Poftim? întrebă Lorna, încă şovăind dacă să-l mintă că greşise numărul sau că era o prietenă care răspunsese la telefon fiindcă Lorna era plecată – sau dacă să îşi asume responsabilitatea şi să spună că era ea.

— Sunt Holden Bennington de la Montgomery Federal Economii şi Împrumuturi din Bethesda.

În urma celui mai tâmpit impuls, pe care îl avea încă din clasa a şaptea, se hotărî să joace rolul prietenei.

— Îmi pare rău. Cred că vreţi să vorbiţi cu Lorna.

În încercarea ei de a-şi găsi o voce falsă, ajunse să aibă o combinaţie de accent britanic cu accent de New Jersey.

Se aşternu o tăcere lungă.

— Doar nu încercaţi să mă păcăliţi cu un accent prost, nu? întrebă Holden.

Faţa Lornei se îmbujoră, dar stărui.

— Poftim?

Cu cât vorbea mai puţin, cu atât era mai bine. Îşi trase tricoul peste receptor, aşa cum văzuse că fac oamenii în filme când vor să îşi schimbe vocea.

Apoi nu mai zise nimic. Doar stătea acolo, cu tricoul ridicat peste telefon, ca o idioată, aşteptând ca Holden să facă următoarea mutare.

— Haideţi, domnişoară Rafferty. V-am auzit robotul telefonic de atâtea ori, încât vă cunosc fiecare inflexiune a vocii. Tăcere. Nu mă păcăliţi.

— Nu este aici, spuse Lorna prin bluza ei. Să îi transmit vreun mesaj?

O altă tăcere lungă.

— Dacă puteţi, spuneţi-i *domnişoarei Rafferty* că a sunat managerul băncii ei – Lorna rezistă dorinţei de a-i aminti că era *asistent manager* – şi spuneţi-i să mă sune cât mai repede, fiindcă s-ar putea să o ajut să economisească o sumă importantă de bani de pe urma unor cecuri returnate.

— Serios?

— Da. Deci, puteţi să... îi spuneţi *prietenei* dumneavoastră că, dacă nu vine să lămurească asta, o să returnez cecurile şi o să încasez taxa de 34 de dolari, pe care o plătesc toţi ceilalţi în astfel de cazuri.

Lorna ştia că ar trebui să-şi mai taie din pierderi şi să închidă telefonul, dar nu se putu abţine:

— Asta nu e confidenţial? Nu ar trebui să îi spuneţi altcuiva, decât persoanei care deţine contul.

— În oricare alte circumstanţe, nu aş face-o, o asigură el şi îi închise, fără să îi zică nici măcar la revedere.

Nenorocitul.

Îşi închise strâns ochii şi se gândi. O dibuise. Bineînţeles. Ar trebui să fie un prost ca să nu o dibuiască. Şi ea, cât de proastă putea să fie, să îşi ia un accent fals ca o pereche veche de pantofi Ugg mărimea 40 şi să spere că el nu o să observe? Doamne, *merita* să-i fie refuzate cecurile.

Doar că într-adevăr nu şi le putea permite.

— O să îi transmit mesajul, îşi spuse Lorna cu sarcasm, cu o voce care îi părea şi ei că seamănă cu a lui Dick Van Dyke din *Mary Poppins*. Ce bine că nu mai era pe fir.

Închise telefonul, se gândi o secundă şi făcu ceea ce trebuia făcut.

Dădu fuga la bancă.

Peste şapte minute, se opri în faţa uşii de la Montgomery Federal şi îşi trase sufletul puţin, înainte să intre ca şi cum ar fi venit, calmă, să vadă ce voia Holden Bennington.

Se aştepta să îl vadă imediat, la intrare, dar, când nu îl văzu, se simţi puţin descumpănită. A fost şi mai surprinsă când cineva o bătu uşor pe umăr.

— Domnişoară Rafferty?

Se răsuci şi dădu cu ochii de el.

— Domnule Bennington.

— A fost rapid.

Sângele i se ridică în obraji.

— Ce a fost rapid?

El o privi atent, pentru un moment, înainte de a vorbi:

— Puteţi veni în biroul meu, ca să vorbim?

Îl urmă prin holul ce mirosea a cerneală şi a hârtie. Nici un alt loc nu îi provoca atât de multă anxietate, de când păşise pe holurile liceului Cabin John, cu cincisprezece ani în urmă. Pentru că nu voia să lase la lumină acea teamă, spuse, degajat:

— Când mi-am verificat mesajele, acum câteva minute, am aflat că aţi sunat, aşa că m-am gândit să trec pe aici, pentru că tot eram prin zonă.

— Locuiţi în zonă, nu?

Ridică din umeri.

— Merg cam ze... cincisprezece minute pe jos. Cam aşa.

— Pun pariu că dacă alergaţi ajungeţi şi mai repede.

Părea că se străduia să nu zâmbească.

Acum, dacă nu ar fi vorbit deja cu el, l-ar fi întrebat, probabil, unde naiba bate. Dar, dacă nu vorbise cu el şi nu ştia clar unde bătea, nu ar fi înţeles deloc despre ce vorbea. S-ar fi gândit că făcea doar conversaţie.

Se hotărî să o ia pe această cale.

— Nu prea sunt genul care aleargă, spuse ea, arătând vag spre şoldurile care erau puţin prea voluptuoase pentru cineva care făcea exerciţii des.

Desigur, sentimentul uşor că nu mai avea aer, pentru că alergase patru străzi până la bancă, era o dovadă puternică în acest sens.

— Nu ştiu, arătaţi de parcă aţi putea ajunge repede într-un loc, dacă aţi vrea, spuse Holden, încă ascunzându-şi parcă un zâmbet.

Asta o enervă pe Lorna.

— Nu am prea mult timp, domnule Bennington, aşa că dacă aţi putea să îmi spuneţi de ce aţi sunat...

— Să mergem în biroul meu, spuse el din nou. Asta e ceva confidenţial.

Îl urmă într-un birou atât de strâmt că, atunci când deschise uşa, aceasta ocupă jumătate din cameră. Lorna se strădui să o ocolească şi să se aşeze în scaunul cu tapiţerie argintie şi maronie din faţa biroului, în timp ce Holden, mai suplu ca ea, se instală în scaunul său dintr-o singură mişcare.

— Despre ce este vorba? întrebă Lorna.

— Să vă arăt contul dumneavoastră. Începu să tasteze, uitându-se fix la monitor.

Lorna îl aşteptă, în linişte, ca un adolescent pe directorul care trebuia să scoată dosarele despre purtarea ei proastă.

— Iată. Cecul cu numărul 8912 a sosit ieri şi e în valoare de 376 de dolari şi 95 de cenţi.

— Da, bine. Dar am mai depus şi unul de vreo 450 şi ceva de dolari.

— Nu la banca noastră.

Lorna se uită la el surprinsă.

— Şi ce contează?

— O să dureze două zile ca să ajungă.

— Banii de la altă bancă nu sunt buni pentru voi?

— Pentru că nu putem verifica sumele pe loc, trebuie să aşteptăm avizul celeilalte bănci.

Se lăsă pe spate şi se uită la Lorna, ca la o pictură pe care se hotărâse să nu o cumpere. Cu siguranţă, aceste lucruri nu sunt noi pentru dumneavoastră.

— Ştiu că trebuie să aştepţi pentru cecurile din provincie, spuse Lorna. Dar banca aceea e la nici o stradă distanţă. Nici nu puteţi să vă parcaţi maşina mai aproape de locul unde se află banca. De fapt, cred că *treceţi* mereu pe lângă ea, în drum spre locul de parcare.

— Nu asta e ideea, spuse Holden.

De fapt, *spuse Holden Bennington III,* pentru că privirea Lornei căzu pe tăbliţa cu numele lui, aşezată pe birou, şi îşi dădu seama într-o secundă că el nu va putea niciodată înţelege cum e să nu ai bani.

— Dar *ştiţi* că banca e imediat alături. *Ştiţi* că puteţi verifica conturile sau mă rog, pe loc. Chiar am auzit că, acum, conturile se verifică imediat pentru că totul se face electronic. Încerca să iasă la lumină. De fapt, conceptul acesta de a aştepta câteva zile după un cec e cam din epoca de piatră.

— Dar astea sunt regulile, spuse Holden, părând pentru o secundă că ar putea fi de acord cu ce spusese Lorna. Aţi semnat că sunteţi de acord cu ele, când v-aţi deschis contul.

— Adică acum cincisprezece ani.

Holden îşi înclină capul în semn de încuviinţare.

— Sunteţi un client fidel. De aceea încercăm să ne ocupăm în mod special de dumneavoastră.

— Poftim? zise Lorna, uitându-se în niște ochi albaștri, care nu erau deloc urâți.

Dacă ar fi fost mai tânără...

Și dacă el ar fi fost mai puțin nenorocit în privința banilor *ei*.

— Dar nu putem garanta în continuare pentru dumneavoastră, când nici dumneavoastră nu ne ajutați, continuă el.

— Când nu vă ajut? repetă ea, neîncrezătoare.

Tipul era cu șapte, opt, poate nouă ani mai tânăr ca ea, dar o acuza că *nu îi ajută*, de parcă era un profesor de biologie care o certa că îl lasă pe Kevin Singer să facă toată disecția broaștei.

— Exact, zâmbi Holden neconvingător, dezvelind două rânduri de dinți perfect albi și niște gropițe – *aproape* niște gropițe, dar nu atât de adânci – pe care Lorna nu le observase mai devreme.

Deodată, Lorna știu că nu poate să se împotrivească. Tipul era prea bun la mustrări părintești. Nu avea cum să îl farmece să încalce regulile băncii.

— Bine, bine, înțeleg ce vreți să spuneți, acceptă Lorna. Chiar înțeleg. Dar măcar de data asta, puteți să lichidați cecul? Haideți! Își însoți rugămintea cu un râs care suna foarte dezinvolt, credea ea. Cecul în chestiune este de la Jico. Au o reputație în orașul acesta. Doar nu credeți că va fi returnat.

— Nu am de unde să știu.

Mințea. Sigur mințea.

Lorna suspină.

— Atunci puteţi măcar să îl amânaţi o zi? Doar *o zi*. Sunt sigură că până atunci or să sosească banii.

Holden dădu din cap rezervat, apoi spuse:

— Dar problema este că mai sunt şi alte trei cecuri.

Din nouă tastă ceva. Într-o cameră atât de mică cum era aceea, sunetul tastaturii era prea puternic.

Lorna simţi că se prăbuşeşte. Alte trei cecuri? Pentru ce? Îşi scormoni creierii. De obicei folosea un card de credit – ştia, pentru că se simţea al naibii de vinovată, de fiecare dată când o făcea –, deci unde putuse ea să scrie încă trei cecuri, în ultima săptămână?

La Macy. Unul. Dar asta pentru că trebuia să plătească restul facturii de 40 de dolari. Asta era sigur... bine, nu... *nobil*, dar *meritase*.

Şi mai unde? O, da, la magazinul alimentar. Fix doi dolari şi zece cenţi. Fix. Cumpărase o cutie cu lapte şi un pachet de gumă.

Dar nu îşi putea aminti de cel de-al treilea cec.

— Acesta, de doi dolari şi zece cenţi, o să ajungă să vă coste 37 de dolari, spunea Holden. Apoi îşi întoarse iar ochii albaştri spre ea. Nu vedeţi cât de ridicol este?

— Nu văd eu că e ridicol?

Glumeşte?

— Da, pot să văd. Bineînţeles că pot. Şi un copil de trei ani ar putea să vadă că e ridicol. Întrebarea e de ce ne faceţi asta?

— Acestea sunt condiţiile...

— Nu mai daţi vina mereu pe nişte condiţii tâmpite, cu care am fost de acord acum o sută de ani. Se auzi, se simţi ruşinată şi alungă puţin din isteria tonului ei. Ştiţi al naibii de bine că acele hârtii conţin un milion de cuvinte pe pagină, scrise minuscul.

El dădu iar repede din cap, un gest pe care îl cunoştea de-acum ca fiind acceptarea lui că banca îşi înşela clienţii.

— Nu pot schimba regulile.

— Şi eu nu pot schimba faptele, spuse ea, făcând semn spre calculatorul lui. Puteţi vedea situaţia mea. Nu vreau să plătesc o groază de comisioane şi nu vreau să îmi refuzaţi cecurile, deci ce pot face? M-aţi chemat aici doar ca să mă înjosiţi?

Holden Bennington III păru sincer uimit, apoi jignit de această acuzaţie.

— Încerc să vă *ajut*.

— Apreciez asta, spuse ea, şi o spunea din inimă, chiar dacă îi suna sarcastic până şi ei. Chiar apreciez.

— Puteţi măcar să îmi promiteţi că, pe viitor, o să vă asiguraţi că aveţi fondurile necesare în cont, *înainte* să semnaţi cecuri? o rugă el.

Dintr-odată, arăta ca un băiat de clasa a zecea care se joacă în curtea şcolii de-a tatăl îngrijorat.

Dar tot o mişcă. Îi păsa. Chiar încerca să o ajute. Şi ea fusese ţâfnoasă cu el.

— Aşa o să fac, promise ea. Promit. Îi stătea pe limbă, să îi spună de Phil Carson, dar ar fi mers prea departe. Nu avea nevoie să facă paradă cu problemele ei, ca la o prezentare

de modă, mai ales că nu avusese suficient timp ca să demonstreze că se putea ţine de program. Nu, era mai bine să o lase baltă aşa cum era şi să fie recunoscătoare că avea să renunţe la comisioanele bancare pentru cecuri, de data asta.

— Bine, spuse el, şi mai tastă ceva. Am reuşit să amân cele două comisioane, adăugă el, triumfător.

Triumful lui, cel puţin, în ceea ce o privea pe Lorna, era prematur.

— Două? Asta înseamnă că trebuie să mai plătesc două?

— Mă tem că da.

— *Şaptezeci* de dolari?

El dădu din cap.

— Nu pot să le amân pe toate.

Voia să plângă, *de ce nu*? Dar nu conta dacă el chiar nu putea sau nu putea pentru că nu voia; era clar că nu avea să se răzgândească.

Şi era convins, la fel de clar, că ea nu merita să scape basma curată din asta.

Trebuia să fie amabilă. Altceva ar fi fost copilăresc.

— Mulţumesc foarte mult pentru ajutorul acordat, spuse ea, ridicându-se şi întinzându-i mâna.

El se uită la ea un moment, apoi i-o strânse straniu.

— Cu plăcere, domnişoară Rafferty. Mă bucur că v-am putut ajuta, măcar de data asta.

Dacă vrei să mă ajuţi, ai putea să transferi un milion sau două în contul meu şi să nu mă

mai taxezi cu şapte dolari pe lună pentru privilegiul de a avea un cont fără dobândă la banca asta, gândi ea. Dar spuse:

— Păi, dacă lucrez două, trei ture la rând, e greu să mă ocup de toate. Din când în când, mai dau peste vreun cec încasat pe care am uitat să-l depun.

Era o minciună stupidă. Putea să se uite să vadă că singurul lucru pe care îl făcea negreşit era să depună cecul de la Jico, în fiecare vineri.

— Înţeleg.

Era sigură că înţelegea.

— Dar de acum încolo o să mă străduiesc mai mult.

Se strecură printre birou şi scaunul ei şi ajunse la uşa deschisă.

— Vă mulţumesc din nou, domnule Bennington, spuse mai încet, pentru că erau deja pe holul băncii şi nu voia ca toţi de acolo să ştie că are probleme cu banca, în loc să-şi închipuie, să zicem, că avea atâţia bani, încât venise să îşi deschidă un cont nou, ca să fie în întregime asigurată FDIC[1].

Dădu din cap, serios.

— Domnişoară Rafferty, sper să ne vedem curând. Sau, de fapt, sper să *nu* ne mai vedem prea curând.

Gluma avea dublul dezavantaj de a fi şi stânjenitoare şi evidentă.

Lorna ar fi putut să îl strângă de gât pentru asta. Dar, să fim sinceri, nu se afla în

1. Abreviere pentru Federal Deposit Insurance Corporation.

poziția de a strânge de gât pe cineva pentru că îi arătase datoriile ei.

Cu cât își asuma mai repede responsabilitatea pentru ele, cu atât putea să le dea mai ușor uitării.

Lumea după Phil Carson.

*

Multe reclame la detergenți vorbeau despre îndepărtarea petelor de sânge, ciocolată și vin, dar nici una nu spunea nimic de vomă.

Joss își scoase cu grijă cămașa plină cu vomă și o împături astfel încât murdăria să fie la interior. Apoi își puse un tricou, apucă un coș de gunoi și alergă înapoi, în camera lui Bart, unde copilul zăcea în pat cu indigestie.

— Cum te mai simți, amice? întrebă ea cu blândețe și puse bluza în coșul de gunoi, pentru moment, apoi se așeză pe marginea patului. E mai bine?

— Nu, se smiorcăi el, amărât. Dar pot să beau niște cola?

Părea atât de mic acum. Atât de inocent și de vulnerabil. Îi amintea lui Joss de ce se angajase dădacă – iubea copiii. Nu era prea înnebunită după drăcușori și cu siguranță avea dubiile ei în privința lui Colin, dar Bart reușea să îi atingă coarda sensibilă.

— Sigur, spuse Joss, amintindu-și de cola pe care mama ei obișnuia să i-o dea cu gheață, când îi era greață. Mă duc până jos să pun o mașină de rufe la spălat și îți aduc imediat.

— Și niște Count Chocula, adăugă Bart.

Nu erau cerealele cu gust de carton pe care Deena obişnuia să încerce să o convingă pe Joss să le dea copiilor. Dar Deena nu era aici şi Joss era gata să facă orice ca să îl facă pe bietul copil să se simtă mai bine.

— Bine, dar numai un pic.

Luă tricoul din coş şi îl duse jos, la maşina de spălat, gata să îl pună repede la spălat. Dar a fost surprinsă să găsească două coşuri pline cu haine murdare în faţa maşinii de spălat. Pe ele era un bilet cu numele lui Joss, scris cu marker negru.

Se îngrozi de ceea ce o aştepta, dar luă biletul.

Joss: separă albele de cele colorate şi spală-le pe toate cu apă rece.

Nici un *te rog*, observă Joss. Nu că ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Pentru un moment, cântări posibilitatea de a se întoarce şi de a părăsi camera de parcă nu ar fi trecut pe acolo şi nu ar fi văzut biletul. Dar, cine ştie, Deena Oliver putea avea camere de filmat care îi urmăreau fiecare mişcare.

Era mai bine să facă totuşi ceea ce i se cerea când era în timpul programului şi să iasă naibii din casă când nu era.

Oftă adânc, luă ambele coşuri de haine şi le goli pe podea, apoi făcu o grămadă pentru haine albe şi alta pentru haine colorate. Sau lucruri care ar fi trebuit să fie albe, îşi spuse ea, când dădu peste o pereche de chiloţi de-ai domnului Oliver, care erau dovada clară că Bart nu era singurul din casă care avea probleme cu stomacul.

Dădacă era un post. *Menajeră* era cu totul altceva. Joss nu se angajase ca să fie menajeră. Aşa că de ce era acolo, într-un subsol din Maryland, curăţând petele biologice ale altcuiva pentru aproape doi dolari şi jumătate pe oră?

În momente ca astea, oferta lui Robbie Blair părea din ce în ce mai atractivă.

Dar, în momente ca astea, până şi o mănăstire părea mai tentantă.

Mai târziu, în acea noapte, când Joss se bucura de un moment de linişte, între însănătoşirea lui Bart şi întoarcerea lui Colin de la cursurile de arte marţiale, Deena o chemă în „salon", aşa cum îl numea ea, dar care în casa lui Joss ar fi fost o „sufragerie pompoasă cu mobilă pe care nu o poţi folosi".

— Joss, spuse Deena, fără alte introduceri, ai ceva să îmi spui?

O, avea multe să îi spună, dar se îndoia serios că Deena se referea la aceleaşi lucruri ca ea.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Nu? Deena ridică o sprânceană şi aşteptă în tăcere.

Vina se strecură în inima lui Joss, deşi nu avea nici un motiv. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese când trecuse pe lângă detectoarele antifurt din bibliotecă – sperând că nu va fi „prinsă", deşi nu făcuse nimic ca să păţească asta.

— Nu cred, şi vocea lui Joss căpătă o tonalitate interogativă.

— Dar dacă îţi spun cuvântul „lenjerie"?

Dacă expresia Deenei, chipul ei bronzat sub o claie de păr vopsit nu ar fi părut atât de amenințătoare, Joss ar fi râs.

— Îmi pare rău, doamnă Oliver, zise ea cu un început de teamă, dar tot nu știu la ce vă referiți.

Doar dacă Deena nu avea puteri paranormale și îi citise gândurile lui Joss despre lenjeria domnului Oliver, pe care o ridicase mai devreme, dar cine nu ar fi fost dezgustat de asta?

Deena o privi cu răceală pentru un moment, apoi se aplecă și scoase o bucată de material cu șnurulețe, tărcată ca o blană de tigru. O aruncă spre Joss și, deși avea viteza unui șervețel, Joss tot tresări.

— Mă refer la asta, spuse Deena. Ai vrea să îmi explici?

Să explice? Joss nu voia nici măcar să îi ridice și să vadă exact ce sunt.

— Ce e asta? întrebă ea.

Deena se ridică și începu să se plimbe nervoasă prin cameră, așa cum făcea Bette Davis într-unul dintre acele roluri de scorpie. Deenei îi mai lipsea doar fumul de țigară.

— Știi al naibii de bine că este o pereche de suspensoare bărbătești.

Joss era perplexă.

— Nici nu știam că bărbații poartă suspensoare!

Pentru o secundă, Deena păru surprinsă. Apoi perplexă. Apoi mânia îi puse din nou stăpânire pe chip.

— Joss, am găsit asta sub patul meu. Sub propriul meu pat!

— Nu, nu pot să explic, se bâlbâi Joss. Nici nu sunt sigură că înţeleg ce mă întrebaţi.

— Nu te întreb nimic. Îţi *spun* că asta trebuie să înceteze acum. Şi dacă mai am fie doar şi o *bănuială* că aduci bărbaţi în casa mea şi în patul *meu*, nu numai că o să te dau afară imediat, dar o să te mai dau şi în judecată pentru fiecare bănuţ pe care ţi l-am plătit. Înţelegi?

Joss era îngrozită. Simţea cum sângele i se scurgea în picioare şi cum o cuprindea un fior rece în stomac şi în piept.

— Doamnă Oliver, jur că nu am mai văzut... chestia asta în viaţa mea şi nici nu am invitat pe *nimeni* aici.

Iat-o din nou. Acea privire a Deenei care arăta că ar fi fost mai împăcată cu o confesiune din partea lui Joss, decât cu negarea.

— Am vorbit *clar*?

— Da, dar...

— Am vorbit clar?

Parcă îşi adunase toată furia în tonul vocii şi acum exploda ca un vulcan din desenele Disney.

Joss nu era proastă. Era mai bine să fie de acord, decât să o contrazică.

— Da, doamnă.

Deena dădu satisfăcută din cap.

— Foarte bine.

Joss plecă, dorindu-şi ca Deena să nu fi menţionat că ar putea să o dea în judecată pentru salariul ei, pentru că, oricum, partea cu datul afară nu suna prea rău acum.

*

— Ăştia sunt o pereche de Max Azria?

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste întruniri de marţi seara. Era singura modalitate prin care Lorna putea să mai aibă vreo satisfacţie materială, zilele astea.

Sigur, era o satisfacţie şi în diminuarea datoriei ei, dar puteai să încalţi o datorie care se micşora şi să îţi schimbi starea de spirit?

Nu.

Lorna avea nevoie de pantofi pentru asta.

Helene dădu din cap şi îi întinse Lornei perechea de pantofi Max Azria.

— Ştii, sunt minunaţi, dar niciodată nu mi-au venit prea bine. Încearcă-i.

Lorna îşi puse pantoful şi era ca proverbiala mănuşă.

— O, Doamne! Ce sunt ăştia? Pantofi de *masaj*? Făcu vreo câţiva paşi. Mă simt grozav în ei. Îi veni în minte că remarca ei ar putea fi nepoliticoasă, de vreme ce Helene tocmai spusese că ea nu se simţea confortabil în ei. Sunt grozavi pentru mine. Asta poate din cauza formei ciudate a piciorului meu.

— Mai degrabă e vina piciorului meu, zâmbi Helene. Acum dă-mi perechea aceea de Miu Miu. Luă cutia. Apropo, unde e Sandra?

— A sunat acum o oră şi a zis că nu poate să ajungă în seara asta, răspunse Lorna. A fost cam ciudat. La început a zis că are o întâlnire, apoi, la sfârşitul conversaţiei, a zis că e bolnavă. Aşa că nu sunt sigură care dintre

variante e cea corectă. Sper că nu am făcut eu ceva greşit?

— Sunt sigură că nu. Helene se întinse spre masă şi îşi umplu din nou paharul cu vin. Poate că este doar foarte ocupată.

Lorna încuviinţă, deşi nu era foarte convinsă.

— Mai vine şi altcineva? întrebă Helene.

Având în vedere că era şi douăzeci, Lorna se îndoia că o să mai apară careva, dar mai sunase o persoană.

— Paula nu ştiu cum, spuse ea, încercând să îşi amintească şi celălalt nume.

Era unul ciudat. Ca o sărbătoare. Nu Paula Crăciun...

— Valentine! îşi aminti ea după un moment de gândire. Paula Valentine.

— E ciudat, la început am crezut că or să fie mai multe ca noi la întrunirile astea, dar am impresia că numeroase femei îşi ţin dependenţa de pantofi sub cheie, în dulap. Râse. Ca să zic aşa.

— Apoi mai sunt femeile a căror dependenţă se revarsă din dulap. Literalmente.

Se auzi o bătaie în uşă, atât de puternică, încât zgâlţâi tablourile de pe pereţi.

Helene şi Lorna se uitară una la alta.

— Aştepţi un Valentine? spuse Helene, cu un zâmbet forţat.

Lorna râse, se duse spre uşă, şovăind, şi se uită pe vizor.

Tâmpenia de vizor fusese întotdeauna insuficientă şi parcă niciodată nu contase mai mult ca acum. Tot ce putea să vadă era o siluetă

durdulie pe hol, conturată de lumina slabă de deasupra.

— Cred că ea este, şopti Lorna.

— Nu vrei să îi deschizi? întrebă Helene cu o voce fals şoptită, apoi pufni în râs.

Lorna începu şi ea să râdă.

— Devin paranoică, spuse ea, apoi trase aer puternic în piept şi deschise uşa.

Persoana din faţa ei era înaltă, avea cel puţin 1,90. Peruca nu ar fi putut fi mai bătătoare la ochi, decât dacă ar fi fost făcută din vată de zahăr. Machiajul era, de asemenea, foarte exagerat, ca şi mărul lui Adam. Rochia lui, pe de altă parte, era superbă, arăta a Chanel vintage, deşi era greu de crezut că exista în mărimea aia. Dar cerceii şi perlele Chanel erau veritabile şi ilustrau mai bine ca orice cuvântul „ironie".

Se întrebă pentru un moment, panicată, ce să facă. Nu avea o regulă care să interzică travestiţii, dar picioarele tipului ăstuia erau clar de două ori cât ale ei. Orice adusese în punga aia mare, Chanel, sigur nu era mărimea 38.

— Bună, spuse Lorna cu o voce mai încrezătoare decât se simţea ea cu adevărat. Paula Valentine?

Tipul – ei, haide, nu era nici un dubiu – îşi deschise larg ochii, se uită la ea pentru un moment şocat, în tăcere, apoi îşi aruncă privirea în spatele ei, acolo unde Helene stătea pe canapea. Parcă analiza grupul şi nu se ridica la nivelul aşteptărilor sale.

Tăcerea devenea stânjenitoare.

— Paula? repetă Lorna. Nu avea ochii unei căprioare surprinse de farurile unei maşini, ci ochii tipului de la volan care vedea deodată căprioara în faţa maşinii. Paula Valentine?

Bărbatul făcu ochii şi mai mari şi dădu rapid din cap.

Dură doar una sau două secunde ca asta să pară nebunesc de bizar şi Lorna se uită nesigură la Helene, care îşi scosese telefonul mobil, ca pe o armă. Era deschis şi era cu degetul pe taste.

Ceea ce era un lucru bun, pentru că Lorna se temea că va trebui să îi facă semn Helenei să sune la poliţie.

Înainte să se ajungă la asta, însă, Paula Valentine se răsuci pe călcâie şi o luă la sănătoasa, în timp ce pantofii îi clămpăneau furtunos pe casa scărilor.

Şocată, Lorna se uită după el fără să zică nimic, până când auzi uşa de la intrarea în imobil trântindu-se.

Se întoarse spre Helene.

— Nu cred că îi place stilul nostru, spuse ea.

Apoi amândouă începură să râdă.

*

Helene şi Lorna au petrecut mult timp vorbind, râzând şi golind două sticle cu vin şi un ibric plin cu cafea. De abia pe la unu noaptea Helene a plecat.

Judecând după propria stare de ebrietate, Lorna trase concluzia că ea băuse partea leului,

pentru că Helene consumase numai apă, în ultima oră.

Aşa că, atunci când Lorna se duse în bucătărie şi observă pe fereastră că o maşină ieşea din parcare, în spatele BMW-ului Helenei, nu îi dădu mare importanţă.

Apoi, când îi veni în minte că s-ar putea să fie aceeaşi maşină de săptămâna trecută, îşi zise că are o imaginaţie prea bogată.

Dar gândul o sâcâi vreo câteva ore şi chiar nu o lăsă să doarmă. În cele din urmă, puţin după ora două, când conştiinţa îi zicea că este mai bine să pice de proastă şi să o avertizeze pe Helene cu privire la o ameninţare care nu exista, decât să ignore ceea ce ar putea să fie un pericol *adevărat*, o sună pe Helene ca să-i spună că era urmărită, după părerea ei.

Capitolul 11

Helene tresări din somn, trezită de melodia din filmul *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea.*

Era telefonul ei mobil, melodia pe care o alesese pentru convorbirile cu prietenii. Pentru distracţie. Convorbirile politice se deschideau cu tema prevestitoare de rău a Simfoniei a 5-a de Beethoven.

Deschise repede telefonul, ca să oprească zgomotul, apoi se uită la Jim, care dormea adânc lângă ea. Sforăiturile lui ar fi putut zgudui obloanele. Îi mulţumea lui Dumnezeu că el dormea, de obicei, în camera lui. În noaptea asta, venise doar într-o vizită conjugală, preţul pe care îl plătea pentru confortul material, chiar dacă Jim şi cu ea nu se prea înţelegeau.

Când o întrebă, în timp ce o dezbrăca, dacă mai ia pastile, ea negă, firește. Era o minciună. Dar îşi amintise, cel puţin, să le ia din sertarul noptierei şi să le pună într-o cutie cu pantofi din şifonier. Era surprinsă că Jim nu dăduse de ele până atunci. Trecuseră două zile de la arest până să îşi amintească ea care fusese cauza, de fapt.

Acum, se ridică uşor de lângă el, cu un amestec de nepăsare emoţională şi plăcerea

care încă mai persista de pe urma performanţei lui sexuale. Era măcar o răsplată pentru îndeplinirea datoriei.

— Alo?

— Helene?

Era o femeie. Nu recunoscu vocea doar după un singur cuvânt, deşi îi suna familiară. Bineînţeles, familiar nu însemna neapărat că era şi de bine.

— Cine este?

Helene vorbi grăbit, în şoaptă, străbătând desculţă camera ca să nu îl trezească pe Jim. Dumnezeu ştie la ce concluzii ar mai fi ajuns, dacă ar fi aflat că primeşte telefoane în toiul nopţii.

De fapt, nici ea nu prea ştia ce să zică de asta.

— Cine e la telefon? întrebă ea, până ca persoana de la celălalt capăt să aibă ocazia să răspundă la prima întrebare.

— Sunt Lorna Rafferty, spuse femeia repede şi misterul despre vocea ei se spulberă. Îmi pare rău că te sun aşa de târziu, continuă ea.

Helene se simţi uşurată. Dar de ce se temuse? Cine se temea că ar putea fi la telefon? Mama şi cu tata? Cei de la Ormond? Sau poate...

Gerald Parks?

Bingo!

Încercă să nu se mai gândească la el, dar numai la numele lui simţea un val de greaţă.

— Lorna, spuse ea mai calmă, dar tot neliniştită de gândul la Gerald Parks. Este totul în regulă?

— Aşa sper. De fapt, aşa cred. Doamne, probabil o să crezi că sunt cea mai mare idioată pentru că te-am sunat. Părea agitată şi se tot bâlbâia. Ar fi trebuit să aştept până dimineaţă sau până săptămâna viitoare...

— Ce se petrece, Lorna?

— Bine. Lorna trase aer în piept şi asta se auzi până la celălalt capăt al firului. O să zic, deşi cred că nu înseamnă probabil nimic.

Helene deveni nerăbdătoare.

— Lorna, ce este?

— Cred că, poate... Cred că s-ar putea să fii urmărită. Ai cumva pază sau aşa ceva?

— Nu. De ce?

— Păi, m-am gândit că, de vreme ce soţul tău este o figură publică, un politician şi toate astea, poate eşti protejată de Serviciile Secrete...

— De ce crezi că mă urmăreşte cineva? Ştia că vocea ei suna tăioasă, deşi nu îşi dorea asta, dar şi ea avea acelaşi sentiment inconfortabil şi era şocant să o audă de la o persoană pe care de abia o cunoscuse.

— Săptămâna trecută, când ai fost aici, era un tip care stătea sprijinit pe o vechitură de maşină, în parcare şi se uita spre apartamentul meu. De aceea eram atât de îngrijorată pentru cine mai suna la uşă.

Helene îşi aminti. Lorna se uitase pe fereastră de o mie de ori. Helene se gândise că aştepta vreun iubit sau aşa ceva, după întrunire.

— Mă rog, zise Lorna. Data trecută, mă uitam afară, să văd dacă mai este sau nu acolo – nu ştiu de ce – şi am observat că

atunci când ai plecat tu din parcare, a plecat şi el. La început, am crezut că e Sandra, dar...

— Şi nu era ea?

— Nu, ea uitase ceva şi s-a întors imediat după ce ai plecat tu.

Groaza începu să pună stăpânire pe inima Helenei.

— Asta-i tot? întrebă ea, cu presimţirea că nu era.

Avea dreptate.

— Păi, aşa s-a întâmplat şi în seara asta, spuse Lorna. Aceeaşi maşină, acelaşi tip. Bineînţeles, poate să fie o coincidenţă. De fapt, poate mai e cineva în clădire care mai are întruniri marţea şi eu doar exagerez. Sau poate nici nu era aceeaşi maşină.

Helene se îndoia de asta.

— Cum arăta tipul?

— Blond. Ei, nu ştiu. Greu de descris. De statură medie.

Gerald Parks.

— Ai putut să îţi dai seama dacă avea vreun aparat de fotografiat?

— Nu. Despre asta, Lorna era sigură. Doar stătea acolo, lângă maşină, cu braţele încrucişate. Nu trebuie să îţi faci griji pentru poze. Ezită, apoi adăugă: Că nu ai făcut nimic compromiţător.

Nu de data asta.

— Mulţumesc că m-ai anunţat, spuse ea, gândindu-se că asta *trebuia* să fie o coincidenţă.

Gerald Parks nu era timid, dacă o urmărea, nu s-ar fi ascuns. La urma urmelor, voia bani. Paranoia ei era probabil contagioasă şi

se molipsise şi Lorna. Helene o să fie cu ochii în patru, desigur, dar nu voia ca prietenia ei să fie umbrită de vreo problemă.

— Uneori, fotografii locali nu prea au alte subiecte, aşa că mă urmăresc în speranţa că vor găsi ceva. Uneori chiar găsesc subiecte. Este enervant, dar nu e nici un motiv de îngrijorare.

Lorna răsuflă uşurată.

— Asta e o uşurare. Uite, îmi pare rău că te-am deranjat. Probabil că acum crezi că sunt o papă-lapte.

Helene râse.

— Bineînţeles că nu. Cred că eşti o prietenă care îşi făcea griji şi apreciez asta.

După ce au închis, Helene stătu mult timp în pat, uitându-se la farurile ce se reflectau pe tavanul ei. Era în propria ei cameră, sanctuarul ei. Singurul loc unde se simţea aproape în largul ei.

Dar faptul că Jim era acolo, asta schimba cu totul senzaţia.

Un alt semn prost legat de căsătoria lor.

Se ridică din pat şi merse tiptil pe podeaua de lemn rece spre fereastra care dădea în faţa casei. Voia să o deschidă şi să lase să intre aerul de vară, poate să miroasă iasomia, care ştia că înflorise, pentru că o plantase chiar ea.

Dar nu putea să deschidă fereastra, pentru că ar fi activat alarma.

În schimb, se aplecă şi se uită la cerul liliachiu, la stelele care-l spuzeau şi la strălucirea palidă a oraşului.

În astfel de momente, ducea dorul cerului vast din copilărie, atât de plin de stele noaptea, încât semăna cu o față de masă neagră pe care fusese vărsat zahăr. Putea aproape să simtă mirosul verdelui-aprins din West Virginia și era cumva tentată să se urce în mașină și să conducă spre nord, cam o oră, ca să îl vadă.

Bineînțeles că nu putea. Helene nu avea ce să caute acolo și dacă se ducea – și dacă oamenii nepotriviți aflau de asta – ar fi ridicat întrebări la care ea nu voia să răspundă.

Așa că se întoarse în pat, deschise sertarul noptierei ca să scoată flaconul cu somnifere, pe care doctorul ei i le prescrisese în timpul ultimei campanii a lui Jim, și luă două.

Astfel, pentru cel puțin câteva ore, putea ține departe prezentul, viitorul *și* trecutul.

*

Femeia de pe cutie avea parul lung, blond strălucitor, cu ușoare nuanțe care creau volum și îi scoteau în evidență ochii albaștri, luminoși ca niște vitralii. Culoarea aceea se numea Deep Palamino.

Sandra se alesese, în schimb, cu un cenușiu-verzui și cu vârfurile arse, de o culoare ciudată.

Într-adevăr, îi scotea ochii în evidență. Întotdeauna ieșeau în evidență, după o repriză bună de plâns. Și până acum Sandra plânsese încontinuu, cât duraseră *Riști și câștigi, Supraviețuitorul* și *Lege și ordine*. Acum se pregătea pentru știrile de seară și dacă întreg borcanul

de maioneză – bine, Miracle Whip[1] – pe care şi-l pusese pe păr şi peste care legase o pungă nu funcţiona, probabil că avea să o ţină tot aşa până la *The Tonight Show*.

A sunat la numărul de pe ambalaj, dar nu i-a fost de nici un folos.

— Din păcate, trebuie să aşteptaţi o lună, până să puteţi face ceva, îi spusese operatoarea, după ce Sandra aşteptase la telefon cam o jumătate de oră, timp în care ascultase coveruri instrumentale după Henry Mancini.

Fără îndoială că mai existaseră sute de alte persoane cu părul verde care sunaseră înaintea ei, pentru că urmaseră instrucţiunile *întocmai*.

— O *lună*? De ce trebuie să aştept o lună?

— Pentru că aţi deschis cuticula odată cu aplicarea produsului şi, din situaţia pe care mi-aţi descris-o, dacă folosiţi un alt produs, s-ar putea să vă ardeţi părul.

Sandra se imagină cu jumătate din păr scurt şi aspru şi cu cealaltă jumătate rupându-se şi căzându-i, puţin câte puţin.

Înţelegea de ce recomandau să nu facă asta.

— Dar dacă pun nişte culoare din aceea gri, de acoperire, poate într-o nuanţă de şaten-închis, o să funcţioneze?

— Nu, pentru că părul dumneavoastră a fost decolorat, culoarea nu o să se prindă uniform, şi o să sfârşiţi cu mai multe culori în cap.

---

1. Sos cu gust de maioneză, dar mai sărac în grăsimi; folosit mai ales pentru salate.

Sandra cântări mental cele două situații și nu putea să își dea seama care era mai gravă, părul verde de acum sau în mai multe culori?

— Dar dacă mă duc la coafor? întrebă ea, deși ideea fusese că luase cutia cu vopsea tocmai ca să nu se mai ducă la coafor și să se vopsească acasă. Ei ar putea să rezolve?

— S-ar putea să spună că pot, dragă, dar și produsele lor sunt în stare să îți ardă părul la fel de bine ca orice alte produse pe care le cumperi singură. Eu nu aș risca. Dacă aștepți o lună, ca să se închidă cuticulele și ca să se îmbunătățească starea părului tău, atunci ai putea să te duci la un coafor, ca să schimbi culoarea.

— Asta-i tot? Asta e tot ce îmi puteți spune să fac?

— Îmi pare rău, doamnă.

— Am cumpărat produsul dumneavoastră pentru că am avut încredere în el. Cum de considerați că n-aveți nici o vină, după ce le faceți oamenilor părul verde și le spuneți că trebuie să stea așa?

— Instrucțiunile spun clar că nu trebuie să îl folosiți pe păr decolorat.

— Unde? Unde spune asta?

Sandra citise instrucțiunile, cuvânt cu cuvânt, cam de patru ori.

— Uitați-vă la ce e scris mic, jos.

Sandra era exasperată.

— Nimeni nu citește asta!

— Din păcate, avocații o citesc, spuse femeia, înțelegătoare, pentru prima dată.

Asta era o tragedie. De-abia începuse să iasă iar din casă şi acum i se întâmpla asta.

— Mulţumesc, oricum. Cred.

— Cu plăcere, doamnă. Şi, în semn de bunăvoinţă, vom fi bucuroşi să vă trimitem un cupon pentru o nouă cutie de vopsea, dacă vreţi să îmi daţi adresa dumneavoastră.

Glumeau? Un cupon pentru o cutie nouă? Sandra presupuse că ar avea nevoie de ea doar în cazul, puţin probabil, în care va reuşi să îşi aducă părul la culoarea iniţială şi apoi va simţi o nevoie imperioasă de a se transforma iar într-un omuleţ verde.

Închise telefonul dezgustată şi începu să caute pe internet remedii pe care le putea încerca acasă. Unul dintre cele mai populare era să aplici un şampon puternic, antimătreaţă, şi să îl laşi o oră pe păr, ca să cureţe vopseaua. Dar asta nu presupunea numai să coboare până la magazin, dar să o mai şi facă având un păr care arăta ca proaspăt scos dintr-un canal şi trântit în capul ei.

Maioneza părea o soluţie mai bună, în seara asta. Era ceva legat de faptul că oţetul curăţa vopseaua şi că oul îi hrănea părul. Spera că Miracle Whip are aceleaşi efecte magice şi asupra părului. Folosise cu multă chibzuinţă ultima lingură de maioneză pe un sendviş cu piept de curcan, la prânz.

Fusese de fapt o mare prostie. Îşi putea permite să meargă la un coafor; doar fobia ei nesuferită îi stătuse în cale. După o săptămână cu adevărat bună – ce debutase cu întrunirea de la Clubul dependentelor de pantofi –,

dintr-odată, din senin, avusese un atac de panică în această după-amiază, când se pregătea să meargă la Lorna.

Era ciudat, pentru că până atunci crezuse că terapia auriculară mergea foarte bine. Atacul de panică era un mare pas înapoi. În loc să se ducă la Lorna, rămăsese în apartamentul ei, frângându-şi mâinile, încercând să respire calm şi dorindu-şi din inimă să fi fost în altă parte.

Atunci îi venise ideea să îşi vopsească părul. Cumpărase vopseaua acum câteva luni, când fusese într-o stare asemănătoare, dar îi trecuse cheful – din fericire, îşi dădea seama acum – şi n-o folosise niciodată. Dar în seara asta, în timp ce se uita la *Roata norocului* şi admira părul lui Vanna White, îşi aminti de cele două cutii de Deep Palamino din dulapul ei cu lenjerie (le cumpărase tot într-o pasă proastă) şi se hotărî să îşi schimbe lookul şi, în consecinţă, viaţa, în bine.

Nu îi trecuse niciodată prin minte să studieze sticlele din cutii, ca să vadă dacă ambele erau Palamino şi nu Blond-Închis şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu şi-ar fi dat niciodată seama că blondul-închis o să se prindă pe părul ei decolorat înainte şi o să-l facă de culoarea sparanghelului putrezit.

Era foarte firesc, acum, să adauge sos pentru salată.

Întrebarea era ce avea să se facă? Să îi faci părul verde unei persoane care de obicei nu voia să iasă din casă, într-una dintre zilele ei bune, părea neobişnuit de crud. Dar Sandra era una dintre acele persoane care căutau

mereu semne şi se întreba dacă acesta era unul dintre ele.

Poate că trebuia să facă exact lucrul pe care nu şi-l dorea – poate că trebuia să iasă şi să... se scufunde în propria ruşine.

În psihologie se numea *flooding*[1].

Se gândi la asta un moment. Era joi seara, puţin după unsprezece. O să fie aglomeraţie pe străzi – mereu era în zona Adams Morgan –, dar nu aşa de aglomerate cum or să fie mâine-seară. Nu că asta ar fi contat, pentru că, dacă îşi spunea că o s-o lase pe *mâine*, atunci *mâine* avea să fie mereu ziua următoare.

O s-o facă.

Era imposibil să zică ce îi venise sau de unde găsise curajul să iasă din casă – fără pălărie – şi să fie văzută, dar, douăzeci de minute mai târziu, era bucuroasă că o făcuse.

— *Sandra?*

Pentru un moment, asta păru să fie materializarea unui coşmar.

Se întoarse ca să vadă un tip trăsnet, zvelt, cu păr şaten, ondulat, ochi ciocolatii şi cu pielea atât de fină, încât striga *exfoliere*.

— Sandra Vanderslice?

Numele ei era articulat de o pereche de buze superbe, ca de star de cinema. Vocea, totuşi, era puţin cam subţire. Îi atenua masculinitatea. Nu că asta ar fi însemnat ceva. Era doar un tip cu o voce mai subţire.

Era ciudat faptul că îi ştia numele.

---

1. Procedeu terapeutic de înfruntare a propriilor obsesii, temeri, angoase.

De unde?

— Îmi pare rău...

Îşi duse o mână spre tâmplă, gândindu-se, dar îşi aminti de părul verde şi simţi cum culoarea începea să contrasteze cu roşul din obraji.

Fusese o idee proastă.

— Eu sunt, spuse tipul, ridicându-şi sprâncenele şi aşteptând să fie recunoscut.

Ea habar nu avea. Vid total şi îl simţea scris şi pe frunte.

— Eu...

El îşi dădu ochii peste cap.

— Mike Lemmington? Tăcere. Din liceu?

Rămase cu gura căscată. Mike Lemmington? Cum era posibil? Mike Lemmington fusese singura persoană din liceu lângă care putea să stea fără să se simtă, nu neapărat *slabă*, dar cel puţin nu atât de grasă.

— Mike! Uită de părul ei în faţa acestei incredibile transformări. Vorbeşti serios? O, Doamne, ce...? Dădu din cap. Trebuie să te întreb, ce ai făcut?

El zâmbi, dezvelindu-şi dinţii perfect albi.

— Doar am slăbit puţin.

— Mike! dacă putea să lase cineva deoparte politeţurile despre greutate, ei doi erau aceia. Ai slăbit mult. Cum?

Ridică din umeri.

— Luptătorii cu greutatea.

— Serios?

Se gândi la faptul că şi ea era membru al Luptătorilor cu greutatea şi se întrebă dacă

puţin mai multă grijă pentru program ar fi putut avea astfel de rezultate uimitoare.

— În fiecare joi seară. Zâmbi. Dar uită-te la *tine*! La *părul* tău!

Cum de uitase de păr pentru câteva momente? Nu putea înţelege, dar ruşinea era din nou acolo.

— O, e doar...

— E *verde*!

Se apropie şi îşi trecu mâna prin părul ei.

— Da, pentru că...

— Cât curaj! continuă el, uitându-se la ea cu ceea ce părea a fi admiraţie. Draga mea, credeam că nu o să mai ieşi niciodată din cochilia ta.

Ea se încruntă. Avusese o cochilie aşa de mult timp?

Pe cine încerca să păcălească? Se născuse într-o cochilie. Era practic Venus a lui Botticelli, fără trupul voluptuos şi chipul renascentist.

— Bravo ţie că te exprimi aşa. Şi îţi face ochii aşa de albaştri!

— Serios?

Avea nevoie de asta. Chiar avea nevoie de asta.

— Evident!

Sandra se hotărî să fie în rolul fetei care îşi vopsise părul verde ca o dovadă de încredere în sine şi nu din nesiguranţa care o atrăsese spre cutiile cu vopsea blondă, într-o zi proastă.

— Mulţumesc, Mike. Deci, ce faci în partea asta de oraş? Eşti în vizită? Sau locuieşti aici?

— Am un apartament, chiar la Dupont Circle, spuse el, zâmbind din nou strălucitor. Lucrase să-l obţină şi pe ăsta sau se schimbase atât de mult, odată cu pierderea kilogramelor? Dar vin adesea aici, la Stetson. Am un prieten barman acolo.

— O, am auzit lucruri grozave despre localul acela.

Nu fusese niciodată acolo. Avea reputaţia unui bar de homosexuali, deşi nu era într-adevăr sigură că era adevărat. Oricum, se presupunea că e frumos.

Mike îşi ţuguie buzele şi o studie.

— Mă duc acolo chiar acum, de ce nu vii cu mine?

Îi tresăltă inima. Tipul acesta superb chiar o invita la un pahar? Poate că părul verde era cel mai norocos lucru care i se întâmplase tot anul.

Totuşi, era verde. Şi era părul ei. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să se simtă în largul ei în privinţa asta, nu reuşea.

— Doamne, Mike, nu vreau să te deranjez.

— Glumeşti? Mi-ar face plăcere. Şi, în plus, sunt câţiva oameni interesanţi acolo. S-ar putea să întâlneşti pe cineva, doar dacă nu... Se opri de parcă tocmai călcase în ceva. Doar dacă nu ai deja o relaţie? Nu pot să cred că nu te-am întrebat asta până acum.

— E în regulă, îi răspunse ea. Şi nu am. Sigur, hai să mergem, de ce nu.

— Grozav! O să-ţi placă la nebunie Stetson. Şi de abia aştept să o cunoşti pe prietena mea, Debbie. Chiar cred că o să vă înţelegeţi de minune.

Prietena lui, Debbie. Bine. Dacă era iubita lui, n-ar mai fi invitat-o pe Sandra.

— De abia aştept să îmi povesteşti ce ai făcut în ultimii – Sandra calculă – treisprezece ani. Doamne, chiar aşa de mult timp a trecut?

— Mi se pare o viaţă, spuse el detaşat, punându-şi braţul pe după umerii Sandrei. Ştii, mamei mele i-ar fi plăcut dacă ne-am fi cuplat, acum câţiva ani. Bineînţeles că îmi urăşte stilul de viaţă de acum.

Sandra îşi dorea să se fi dat cu puţin parfum, pentru ca Mike să o poată strânge mai tare în braţe, aşa cum făcea mereu eroul la sfârşitul filmului, dar nu avea de gând să îşi bată capul cu astfel de detalii acum.

— Celibatar fluşturatic? întrebă ea, sperând că astfel va lămuri situaţia lui amoroasă din prezent.

— Exact. Râse, apoi se opri şi se uită iar la Sandra. Îmi pare atât de bine să te văd din nou. M-am gândit de multe ori la tine, de-a-lungul anilor.

— Da? îşi dorea să poată spune la fel, dar adevărul era că încercase din răsputeri să dea uitării amintirile din liceu. Ce drăguţ din partea ta să spui asta!

— Ăsta-i adevărul. O luară din loc. De acum încolo, o să ne vedem mai des, sunt sigur.

Sandra radia. Asta era, oficial, o seară *minunată*. O să îşi amintească de ea, data viitoare când lucrurile or să meargă prost. Nu ştiai niciodată ce te aştepta după colţ.

Dacă stai să te gândeşti, nu ştii niciodată ce te aşteaptă din trecutul tău. Clar nu întrezărise

că Mike o să se transforme într-o frumuseţe de bărbat.

Nici măcar nu îi văzuse potenţialul.

Poate că aşa era şi cu viaţa. Uneori, chiar nu vezi potenţialul într-o zi urâtă.

Cu trei ore în urmă, era o epavă, sigură că era o nevrotică grasă atât de dusă, încât nu va reuşi niciodată să fie slabă sau fericită. La naiba, se temuse că nu o să mai părăsească apartamentul niciodată şi că o să devină, în schimb, una din acele poveşti ciudate, care apar uneori în ziarul *Post*, despre persoane găsite la două săptămâni după ce au murit, de către vecinii care şi-au dat în sfârşit seama că mirosul groaznic nu venea de la restaurantul Hunan de vizavi.

Şi uite-o acum, la braţ cu un bărbat atât de chipeş, că lumea se uita după el pe stradă – şi femeile şi bărbaţii. Era la o întâlnire, deşi mergea probabil la un restaurant pentru homosexuali, cu un tip care arăta super. Un tip care o ştia din trecut şi o accepta aşa cum era.

Lucrurile începeau să se îndrepte.

*

— Mai am nevoie de un dispozitiv împotriva panicii, îi spuse Sandra doctorului Lee. De data asta, în urechea stângă.

— Domnişoară Vanderslice, nu aşa funcţionează. Este un singur punct pentru astfel de teamă şi îl folosim deja. Vă asigur că un singur dispozitiv este suficient.

— Cred că am observat o ameliorare, îi dădu ea dreptate, cu entuziasm. De aceea mai vreau încă unul. Pentru că nu sunt perfect vindecată, înţelegeţi? Dar poate încă unul o să mă vindece complet.

Fă-mă normală, iar, gândi ea, dar nu putea să spună cu voce tare ceva atât de patetic.

Dr. Lee o privi plin de îndoială şi ea îşi aminti deodată de părul ei verde. Trebuia să se explice? Neah! Sigur vedea chestii mai ciudate de atât, în fiecare zi.

— Domnişoară Vanderslice, mai putem face o şedinţă de acupunctură, pentru că tot sunteţi aici, dar terapia auriculară nu o pot modifica.

Dădu din cap.

— Bine, înţeleg. Eram doar foarte entuziasmată de cât de bine funcţionează, încât voiam mai mult.

O aprobă şi îi zâmbi cu blândeţe.

— O să fie din ce în ce mai bine.

Apoi îi mai făcu o şedinţă de acupunctură şi ea plecă simţindu-se de parcă avea aripi. De abia aştepta să îi povestească doamnei doctor Ratner. Trecuse foarte mult timp de când nu îi mai spusese ceva bun legat de progresele ei.

Şi acum, în sfârşit, putea s-o facă.

Capitolul 12

Din fericire, Joss era singură când a găsit ambalajul rupt de la un prezervativ, sub dulapul din bucătărie.

Era de înţeles ce căuta *ea* pe acolo – Deena Oliver lăsase din nou vasele în chiuvetă, împreună cu instrucţiuni detaliate şi chinuitoare, despre cum trebuia spălată cu grijă, de mână, fiecare piesă, aşa că atunci când căzu pe jos o linguriţă de muştar, Joss *a trebuit* să se aplece şi să o ridice – dar motivul pentru care o metodă contraceptivă se afla acolo era greu de imaginat.

Ideea că ar putea avea vreo legătură cu menajerele care veneau de două ori pe săptămână era absurdă, aşa că Joss alungă din minte acest gând de îndată ce i se ivi. Iar băieţii îi dezvăluiseră că domnul Kurt Oliver îşi făcuse vasectomie. Ceea ce îi lăsa o singură concluzie posibilă, pentru că, de vreme ce nu fusese ea, atunci Deena Oliver avea o aventură.

Şi când devenise neglijentă şi lăsase dovada sub pat – sau în maşina ei de teren, dacă suspensoarele fuseseră o temă –, prima ei scuză fusese o foarte decentă acuză – dă vina pe dădacă. Drept în faţă.

Pentru eventualitatea în care, strânsă cu uşa, ar fi mărturisit.

Dumnezeu ştie ce ar fi făcut Kurt Oliver dacă le-ar fi găsit, dar sigur bărbatul casei ar fi crezut că Joss şi-o punea cu un tip când familia nu era acasă.

Ar fi putut crede că erau ale lui Joss.

Posibilitatea era umilitoare.

Dar, ca multe alte aspecte umilitoare ale slujbei acesteia, nu îi permitea o portiţă de scăpare din ghearele contractului semnat. Dacă era concediată, era şi dată în judecată. Nu se putea una fără cealaltă, Deena fusese foarte clară în privinţa asta, aşa că Joss credea că făcând-o pe Deena să rupă contractul din orice alt motiv, consecinţele ar fi fost aceleaşi.

Nu avea de ales.

Şi tot ce făcea Deena îi dădea lui Joss şi mai multe motive să fie conştientă de neplăcutul fapt.

— Nu vreau să vorbeşti cu prietenii mei. E o povară pentru ei să fie politicoşi cu angajaţii, o certă Deena într-o seară, după ce una dintre mămicile de la petrecerea elaborată, dată cu ocazia zilei de naştere a lui Colin, o întrebase unde era toaleta.

— Poţi să te duci să ridici hainele lui Kurt de la curăţătorie? Nu găsesc tichetul, dar nu-ţi face griji, ei ştiu mereu care sunt hainele lui.

S-a dovedit că nu ştiau mereu care erau hainele lui şi nici măcar cine era el, aşa că, după şase telefoane date Deenei, au găsit, în sfârşit, costumul maro Armani... doar că nu

era un costum maro Armani, ci o jachetă gri de la Prada.

— Menajerele au sunat să spună că nu mai pot veni azi, din cauza vremii sau a nu ştiu ce prostii. Când termini de pregătit cina, ai putea să speli băile? Cu toată gripa asta, sunt un dezastru.

Apoi a venit şi culmea insultei:

— Mai ai mult? a întrebat Deena din faţa uşii de la baie, într-o zi când Joss îşi schimba tamponul. Băieţii stau după tine.

Era un iad.

Aşa că Joss revenea, iar şi iar, asupra dorinţei de a găsi altceva de făcut în ziua ei liberă, iar printre ofertele pe care le-a găsit pentru marţi seara, Clubul dependentelor de pantofi părea cea mai bună alegere.

Ceea ce însemna că trebuia să iasă şi să arunce pentru prima dată o privire la încălţămintea de firmă.

*

Joss se plimba încet prin Chestii Vechi, un magazin de haine la mâna a doua şi de vintage din Georgetown. Drumul cu autobuzul durase aproape o oră, aşa că nu trebuia să se grăbească. La urma urmelor, avea toată ziua la dispoziţie, până la 7:30, când mergea în Bethesda, la întrunirea Clubului dependentelor de pantofi. Se gândea că, dacă scapă de acolo până în zece, o să poată prinde autobuzul înapoi spre Strada Conneticut, în Chevy Chase, şi de acolo să meargă pe jos restul drumului până la casa familiei Oliver.

Cu siguranţă Deena avea să adoarmă până atunci şi era puţin probabil să-i mai pretindă să mai facă vreo treabă. Doar dacă, bineînţeles, nu era somnambulă. Ceea ce, având în vedere volumul cerinţelor ei, nu părea chiar aşa o absurditate.

— Pot să vă ajut?

Joss se răsuci şi văzu o fată subţire, cu părul drept şi lung, care purta o bluză şi o fustă largă, înflorată, pe care Joss obişnuia să le numească „haine de ţigancă", atunci când se juca cu costume sau se pregătea pentru Halloween.

— Mulţumesc, spuse Joss, doar mă uitam, dar speram să găsesc nişte pantofi. Nişte pantofi de firmă? Mărimea 38?

— De firmă? Fata avea o privire pierdută, la fel de pierdută ca şi Joss. Nu ştiu ce fel de pantofi avem. Dar sunt împrăştiaţi pe aici.

În timp ce mergea după fată, Joss simţi un damf de miros de iarbă ce se pierdea în urma ei.

Se opri în faţa unui perete cu rafturi pline cu pantofi, aranjaţi ca nişte cărţi.

— Asta este ce avem.

— Mulţumesc, spuse Joss, ochind o etichetă pe care scria 75 de dolari, pentru nişte pantofi ce arătau ca şoşonii bunicii.

De îndată ce fata dispăru, Joss începu să scotocească printre pantofi, după ceva mai ieftin – mai întâi, trebuia să găsească preţul potrivit, apoi putea să se uite şi la marcă – dar nu era nici o pereche sub 50 de dolari. Recunoscu numele de pe unii dintre ei, din

site-urile de pe Internet: Chanel, Gucci, Lindor. În cele din urmă, se hotărî la niște pantofi puțin uzați, Salvatore Ferragamo – un nume care apăruse în mod repetat în căutările ei – și plăti cei 50 de dolari plus comisionul.

Era o inițiere scumpă în acest club, dar nu mai avea timp să caute altceva. Crezuse că era mai ușor să găsești pantofi de firmă ieftini. Greșeala ei fusese că intrase într-un magazin vintage din partea cea mai luxoasă a orașului. Data viitoare o să meargă mai departe, poate în West Virginia, și o să găsească adevăratele magazine cu chilipiruri.

Se urca în autobuz, când îi sună telefonul mobil.

— Unde naiba ești? se răsti Deena la ea, atât de tare că femeia de lângă Joss se întoarse să se uite la ea.

— Sunt într-un autobuz, în Georgetown, spuse Joss încet, încercând să calmeze volumul Deenei.

Nu funcționă.

— *Ce?*

— Sunt în Georgetown, spuse Joss, puțin mai tare.

— *Georgetown!* Dar *slujba* ta?

Oamenii din jurul lui Joss nu se uitau la ea, dar simțea că toți o auzeau pe Deena, ceea ce era groaznic de stânjenitor.

— Copiii sunt la școală, spuse Joss.

— Și asta înseamnă că ai ziua liberă?

Joss era nedumerită. Și la ce se aștepta Deena? Să stea cu ei în clasă? Și dacă da, cu amândoi? În același timp?

— Nu, mă duc să îl iau pe Bart, peste o oră şi jumătate, apoi...

— Vino *imediat* aici!

Faţa lui Joss ardea. Autobuzul opri lângă nişte magazine aglomerate de pe strada Wisconsin, şi Joss îşi făcu loc şi coborî, prea ruşinată ca să continue această conversaţie de faţă cu toată lumea.

— Nu înţeleg, spuse Joss, abţinându-se cu greu, pentru că ştia că va fi mustrată aspru. Băieţii nu sunt acolo, aşa că...

— Dar hainele lor sunt aici! Maldărul ajunge aproape până la tavan în camera lui Colin.

O minciună. Joss spălase hainele băieţilor ieri şi, de seara trecută, fiecare avea câte un singur rând de haine în coşul cu rufe din baie.

— O fi scos hainele din sertare şi le-o fi pus pe jos, şi nu la loc.

Şi o făcuse probabil intenţionat.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Deena spuse:

— Te joci cu focul, ştii?

De ce? voia Joss să strige, dar ştia că nu avea nici un rost. Logica nu funcţiona cu Deena Oliver.

— Îmi pare rău, doamnă Oliver. Vin imediat.

— Ai cincisprezece minute.

Era imposibil, chiar şi cu taxiul şi tot nu ar fi ajuns la timp. Dar spuse:

— O să fiu acolo.

Şoferul trase maşina lângă bordură şi Joss tocmai cobora din taxi, când telefonul îi sună din nou. Era tentată să nu răspundă, dar putea să fie oricine.

Putea să fie o urgență.

Dar nu era.

— Oprește la magazin, lătră Deena, înainte ca Joss să apuce să zică măcar un cuvânt. Ia lapte și preparatele Lean Cuisine, care îmi plac mie. Astfel mica ta excursie nu o să fie o pierdere prea mare de timp.

Când se așeză din nou pe bancheta ruptă din spate și se uită la aparat, își dădu seama că această oră pe care o petrecuse afară din casa familiei Oliver avea să ajungă să o coste, la sfârșit, cam 75 de dolari.

Era o investiție cam mare într-un grup care, de fapt, nu o interesa. Putea doar spera că avea să merite.

*

Shoeho 927.

Suna bine. Lorna introduse o nouă parolă în site-ul eBay, alături de noul ei nume de utilizator, așteptă confirmarea prin e-mail, dădu click pe adresă și primi mesajul CE AȚI DORI SĂ GĂSIȚI?

Putea să fie chiar așa de ușor?

Tastă *Marc Jacobs.*

Bingo, 450 de rezultate pentru pantofi de damă! Căută pe pagină mărimea 38 și imediat văzu niște cizme crem NYC Marc Jacobs. Dădu clic pe link și citi descrierea:

Noi-nouți, în cutie. Cizme sexy din piele, cu vârful rotunjit, vipușcă de dantelă până sus, fermoar lateral, tocuri groase.

Branţuri din bumbac şi piele. Mărimea 38, toc de 10 cm, carâmb de 40 cm.

O, Doamne!

Licitaţia începea de la 8,99 $ şi, pentru un moment, Lorna simţi că nu poate respira – 8,99 $ pentru o pereche de cizme Marc Jacobs *originale*? Cu siguranţă erau false sau ceva – oh, iată. Licitaţia crescuse considerabil preţul. Ajunsese acum la 99,35 $. Dar tot era o reducere de cam 500 de dolari.

Meritau. Meritau într-adevăr. Dumnezeule mare, dacă era nevoie, le putea vinde, la rândul ei, scoţând chiar şi un profit. Putea vinde altceva, dacă era absolută nevoie.

Asta era un chilipir. Echivalentul, în vânzările de pantofi, al Economiei la Mâncare. Tastă cu nerăbdare 101,99 $ ca ultima ei ofertă şi radie de fericire, în timp ce imaginea de pe ecran se schimba şi acum scria AI ACUM CEA MAI BUNĂ OFERTĂ.

Dacă lucrurile nu se schimbau, într-o zi, două ore şi patruzeci şi şase de minute, cizmele aveau să fie ale ei. La un preţ *uimitor*. Era aproape un furt, dar era legal.

Phil Carson ar fi mândru de ea.

Bine, de acord, Phil Carson nu o să fie chiar mândru de ea. O să creadă probabil că asta era o altă extravaganţă, dar el chiar nu înţelegea. Era mai ieftin decât terapia.

Cu astea o să rămână toată viaţa.

EBay era grozav. Dacă l-ar fi descoperit acum câţiva ani, nu ar fi intrat probabil în încurcătura asta financiară a ei.

Tot restul după-amiezii, Lorna se simţi mereu atrasă de calculator şi tot dădea clic pe butonul REÎMPROSPĂTARE, să vadă dacă tot oferta ei era ultima. De fiecare dată, ea era acolo: *Shoeho927* (0). Şi orele continuau să treacă.

De abia aştepta să le spună celorlalte dependente de pantofi, diseară.

Dar, imediat după ora cinci – când mai rămăseseră 23 de ore şi 18 minute din licitaţie – mesajul de pe pagină se schimbă în AŢI FOST ÎNTRECUTĂ.

Pentru un moment urât, Lorna înţepeni, simţindu-se ca mama vitregă a Albei-ca-Zăpada când i se spunea: „Sunteţi în regulă, maiestate, da' sincer, a apărut una mai faină".

Cine oferise mai mult?

Lorna se uită pe pagină – se transforma repede într-un expert eBay – şi văzu că noul ofertant era *Shoegarpie* (0). Zeroul din paranteze, după cum aflase şi Lorna, era pentru noii utilizatori, care nu primiseră încă părerea celorlalţi.

Deci fusese întrecută de o nou-venită! Nu conta că şi ea era o nou-venită, prezenţa lui *Shoegarpie* chiar o demoraliza.

Mai ales că o depăşise cu o ofertă de 104,52 $.

Doi dolari amărâţi şi 50 de cenţi peste oferta ei.

Fără să se gândească prea mult, ridică licitaţia la 104,56 $. Un număr ciudat. Dacă oponentul ei anonim ar fi licitat 104,50 $, cum ar fi făcut majoritatea oamenilor, l-ar fi depăşit cu doar 6 cenţi. Ha! Ia de aici, *Shoegarpie*! Şi ia-ţi şi (0)-ul cu tine!

Dar în loc de mesajul albastru AI ACUM CEA MAI BUNĂ OFERTĂ pe care îl aşteptase, Lorna primi mesajul urât, maro, AŢI FOST DEPĂŞITĂ.

Shoegarpie!

Un spirit de competiţie pe care nu ştia că îl are puse stăpânire pe Lorna, care tastă oferta ei cea mai mare 153,37 $, crezând în continuare că numerele ciudate or să funcţioneze.

Şi funcţionară. Imediat primi mesajul AI ACUM CEA MAI BUNĂ OFERTĂ, dădu satisfăcută din cap şi se ridică de la calculator, ca să se pregătească pentru musafire.

Ca întotdeauna, Helene ajunse prima, îmbrăcată impecabil, într-un costum de in olive, care o făcea să arate pur şi simplu uimitor. Era încălţată cu nişte sandale cu baretuţe din piele, de un verde atât de închis, încât părea negru.

— Prada, răspunse Helene la întrebarea nerostită a Lornei.

— Uimitor.

— Sunt noi, zâmbi Helene. O să le vezi în magazine peste câteva săptămâni.

Lorna râse.

— Sper.

Continuând pe tema verdelui, următoarea ajunse Sandra, cu un păr verde strălucitor. Nu că era neon sau aşa ceva, era îndeajuns că era verde. Şi complet ars.

— Ştiu, spuse Sandra, înainte ca Lorna sau Helene să poată comenta ceva. Nu că ar fi comentat. Am avut un mic accident cu o cutie de vopsea.

— Coafeza mea, Denise, ar putea să rezolve asta, se oferi Helene, de îndată. Lucrează la

Bogies, în capătul nordic al Georgetownului. Pot să îţi dau numărul ei de telefon...

— Mulţumesc, spuse Sandra, dar se pare că aşa, făcu semn spre capul ei, trebuie să arăt o lună, dacă nu vreau să chelesc. Şi, credeţi-mă, am cântărit opţiunile. Verde o lună sau chinuindu-mă doi ani să îmi crească părul... Dacă nu aveţi o altă variantă, pe care nu am văzut-o eu, rămân la verde.

— Cred că există riscul să ţi se rupă părul, dacă îl vopseşti prea des, spuse Helene, aprobând-o din cap. Dar când eşti pregătită, dă-i un telefon lui Denise. Face minuni.

Şi privind părul ei superb, castaniu, cu o tunsoare atât de perfectă încât nu conta în ce parte se răsucea, că tot se aranja atrăgător, cine nu şi-ar asuma riscul să meargă la acelaşi stilist?

Dacă Lorna nu ar fi licitat mai mult de o sută cincizeci de dolari pentru o pereche de cizme – începea să aibă remuşcări şi spera că *Shoegarpie* ofertase mai mult, cât timp ea nu fusese la calculator – şi-ar fi făcut şi ea o programare la acea coafeză.

Cam după un sfert de oră, se auzi o bătaie în uşă. Toată lumea se uită la Lorna.

— Am uitat să vă spun că avem pe cineva nou în seara asta. Jocelyn.

— Sper că stă mai mult decât cel nou de data trecută, spuse Helene, apoi îi explică Sandrei despre bărbatul/femeia care aruncase o privire înăuntru şi apoi fugise, fără să spună un cuvânt. Atragem tot felul de ciudaţi, concluzionă ea, vreau să zic că se pare că *noi* suntem

ciudate, dar atragem nişte ciudaţi şi mai de speriat.

Din fericire, nu părea să fie şi cazul din această săptămână, gândi Lorna în timp ce deschise uşa unei fete frumos aranjate, brunetă, drăguţă, de genul „Fetei Americane de Alături" .

— Bună. Părea şi mai fermecătoare cu zâmbetul ei timid. Sunt Joss Bowen. Întinse o pungă de la Pier 1. Sunt aici pentru chestia aia cu dependenţii de pantofi. Observă că Lorna se uita la pungă şi adăugă: Nu-ţi face griji, nu sunt din răchită. E singura pungă pe care am putut-o găsi.

Râseră amândouă, iar Lorna, amintindu-şi puţin cam târziu de bunele maniere, făcu un pas înapoi şi o pofti înăuntru, apoi făcu prezentările şi îi explică problema Sandrei cu părul, ca aceasta să nu mai fie nevoită să îşi spună din nou povestea.

În ciuda faptului că era cam cu zece ani mai tânără decât celelalte, Joss se acomodă imediat şi petrecură restul serii trăncănind despre vieţile lor, iubire şi slujbe. Joss era dădacă pentru familia Oliver. Lorna cumpărase odată o maşină de la Oliver Ford – înainte să se facă fiţoşi şi să vândă doar maşini germane – şi fusese atât de dezgustată de vânzătorul pisălog şi de lipsa de ajutor, atunci când avea probleme mecanice, încât se cutremura doar la numele Oliver. Nu era uimită să afle că şi familia Oliver era la fel de nesuferită ca angajaţii lor.

— De ce nu îţi dai demisia? întrebă Lorna, deşi asta era cam singura ei soluţie pentru orice problemă la locul de muncă. De asta lucra la Jico şi nu, să zicem, într-un birou, unde putea folosi diploma de engleză pe care o obţinuse la Universitatea din Maryland. Pun pariu că sunt sute de oameni în zona asta care caută o dădacă bună.

— Am un contract, spuse Joss, având în minte imaginea clară a semnăturii ei.

— Încalcă-l!

Bine, poate că Lorna nu era persoana cea mai indicată ca să dea sfaturi legate de slujbă. Era un pic mai bine decât să dea sfaturi legate de bani, dar tot era nepotrivit.

Din fericire, mintea mai clară a celorlalte, Sandra şi Helene, avu câştig de cauză.

— Cât timp mai ai din contract? întrebă Sandra.

— Nouă luni şi patru zile, zâmbi Joss. Şi cam trei ore şi jumătate.

— I-ai arătat contractul unui avocat? întrebă Helene. Poate găseşte el vreo portiţă de scăpare. Cred că nici curăţenia, nici cumpărăturile, nici orele peste program nu sunt în descrierea postului, aşa că aici ar putea fi biletul tău de scăpare.

Joss păru plină de speranţă pentru un moment, apoi clătină din cap.

— Nu pot să încalc un contract. Dacă aş face-o, cine m-ar mai angaja? Familia Oliver o să mă facă de râs, o să se asigure că nimeni n-o să mă primească la vreun interviu.

— Atunci ar trebui măcar să te asiguri că ieşi din casă, ori de câte ori ai ocazia, ca să

nu mai pună gheara pe tine şi să te silească să munceşti pentru ea, insistă Lorna.

— Sunt de acord, spuse Sandra.

— Am putea merge împreună la cumpărături...

Lorna se opri la jumătatea propoziţiei. Cumpărăturile nu făceau parte din viitorul ei apropiat. Ce alt eveniment social ar putea propune, dar să nu coste bani? Bridge? Plimbările?

Să fim serioşi.

— ...sau ceva de genul acesta, continuă ea, pe un ton mai pierit decât cel cu care începuse propoziţia.

Până la sfârşitul serii, Lorna se alesese cu o pereche de sandale aurii Hollywould Marilyn şi nişte pantofi negri, cu toc şi cu vârful decupat, Jil Sander, şi se simţea clar vinovată că licitase atât de mult pentru cizmele de pe eBay. Deschise calculatorul, sperând să vadă că *Shoegarpie* intrase şi primise un (1) pentru că achiziţionase şi plătise deja pentru perechea de cizme.

Nu se întâmplă aşa. De îndată ce degetele ei nehotărâte o conectară, văzu cizmele la PRODUSE PE CARE LE-AŢI CÂŞTIGAT – 153,03. Plus taxe de transport, la care nici nu se gândise măcar. Asta mai adăuga încă 15 dolari la toată suma.

Rahat.

Rahat. Rahat. Rahat.

Dădu clic iar pe poză. Erau drăguţe. Foarte drăguţe. Şi mergeau cu aproape orice. De îndată ce venea iarna, o să fie tare bucuroasă că le are.

Simţindu-se în toane mai bune, revăzu informaţiile despre licitaţie, ca să găsească o adresă la care să trimită banii. Era gata să scrie un cec, când observă că vânzătorul accepta doar plata cu card sau bani gheaţă.

Dimineaţa următoare se duse la bancă pentru a lua un ordin de plată. Din fericire, Holden Bennington, Pretenţiosul al III-lea, nu era prin preajmă şi, când ajunse în dreptul ghişeului, credea că scăpase.

Însă când casiera dădu clic pe contul ei, căpătă o expresie ciudată de surpriză şi zise că trebuie să îşi cheme şeful.

Lorna abia putu îngăima o obiecţie, înainte ca funcţionara să se facă nevăzută. Pentru câteva momente chinuitoare, se gândi să fugă pur şi simplu, iar când casiera se întoarse cu Holden, regretă că n-o făcuse.

— Domnişoară Rafferty?

— Domnule Bennington.

— Vreţi să veniţi până la mine în birou?

Tentaţia de a îl refuza era copleşitoare, dar ce putea să facă? *Trebuia* să plătească cizmele.

— Ce servicii de înaltă calitate, comentă ea şi îl urmă în ceea ce devenise rapid o plimbare familiară prin bancă.

— O sută şaizeci şi opt de dolari şi trei cenţi, spuse el, făcându-i semn să se aşeze, în ceea ce ambii considerau că este scaunul *ei*.

— Exact.

— În contul dumneavoastră sunt momentan două sute douăzeci de dolari şi patruzeci şi nouă de cenţi.

Îşi desfăcu larg braţele.

— Mie îmi sună bine.

— Doar că aţi primit aprobare doar pentru – dădu clic pe calculatorul lui şi Lorna rezistă dorinţei de a-i spune să pună în lista de *favorite* contul ei – două sute patru dolari şi cincisprezece cenţi. Se uită la ea. Din care un dolar avans pentru benzină, care probabil costa puţin peste. Deci bănuiesc că asta ne aduce iar la probleme.

Lorna înghiţi în sec. *Nu* îi plăcea să trăiască aşa. Ar putea să fie arţăgoasă cu Holden, dar care ar fi fost rezultatul? Avea nevoie ca tipul ce se ocupa de contul ei să o susţină.

— Uite, spuse ea, lucrez la asta. Şi n-o să mint, a fost un chin. Sunt sigură că vă daţi seama. Făcu semn spre monitorul computerului. Dar am nevoie de banii ăştia azi.

— Nu pot să vă dau bani pe care nu îi aveţi.

— Păi, aţi putea! zâmbi ea. Nu asta fac băncile?

Spre surprinderea ei, el îi zâmbi înapoi.

Şi spre şi mai marea ei surprindere, se gândi că era drăguţ când zâmbea.

Mai lucră o vreme concentrat la calculator, de parcă se lupta cu problema, dar apoi îi spuse:

— Îmi pare rău, dar nu pot face nimic.

Se întreba care ar fi pedeapsa pentru că era datornică pe eBay. O să i se interzică probabil să mai utilizeze site-ul. De abia găsise acest site minunat, un colţişor de rai, unde putea să cumpere pantofi de marcă la reduceri, şi acum trebuia să renunţe la el.

Apoi își aminti de banii din bacșișuri pe care îi avea în geantă.

— Așteptați!

Scotoci prin geantă, în timp ce Holden aștepta tăcut, de cealaltă parte a biroului. Găsi ceea ce căuta: niște bani ghemotociți, pe care nici măcar nu îi numărase înainte.

— Vreau să depun niște bani în cont.

Îi numără – 204 $, din care șaizeci erau în bancnote de un dolar – și îi întinse lui Holden.

— Acum pot să obțin cecul, nu-i așa? întrebă ea.

Părea ușor agasat.

— Da. Dar nu v-aș sfătui.

— Da, bine, un sfat foarte util. Dar puteți să îmi dați cecul, nu?

El oftă, se uită fix în ochii ei – nu observase nuanța verzuie neobișnuită a ochilor lui albaștri – apoi dădu din cap.

— Știu că asta o să se întoarcă împotriva mea. Dar, din punct de vedere legal, nu pot să vă refuz.

Lorna zâmbi scurt.

— Stai liniștit, Bennington. O să fie bine. Pe bune.

Capitolul 13

Nu mă pot abţine... te iubesc pe tine şi numai pe tine... Sandra nu era de obicei genul care să sară din pat dimineaţa, dar azi se simţea grozav şi fredona melodia pe care nu şi-o putea scoate din minte. Mike sunase aseară, când ea era la Lorna, şi îi lăsase un mesaj în care o întreba dacă voia să meargă la Cosmo, în acea seară, la karaoke.

Ea n-avea să se ridice niciodată în faţa unor oameni nici măcar ca să respire, darămite să cânte, dar era bucuroasă să meargă şi să bea câteva pahare de Martini cu Mike. La naiba, era bucuroasă să meargă şi să facă *orice* cu Mike.

Cum de reuşise să trăiască toţi aceşti ani fără să se gândească deloc la el? Dar, mai ales, cât de norocoasă era că el apăruse în viaţa ei, tocmai când avea mai mare nevoie.

...nu contează cât mă străduiesc, nu pot să îmi ascund dragostea... Dădu drumul la calculator şi continuă să danseze prin cameră, în timp ce se îndrepta spre telefon ca să-l sune pe Mike. Îi răspunse robotul şi îi lăsă un mesaj. Apoi sună stilistul Helenei. Cel mai devreme, se putea programa peste o lună. Se tot gândi dacă să întrebe de un alt stilist, dar

părul verde îi adusese oarecum noroc. Dacă s-ar fi vopsit, ca de obicei, în castaniu, probabil că Mike nu ar fi observat-o niciodată în acea seară.

Şi, în plus, lui îi plăcea.

Aşa că, bine, o să îl mai păstreze puţin. De ce nu? Nu că s-ar fi uitat în oglindă foarte des şi trebuia să se obişnuiască.

Se aşeză la calculator şi începu să tasteze. Avea propria rutină. E-mail-uri, Zappos, Poundy.com, WashingtonPost.com, eBay şi ca de obicei, două-trei căutări pe Google pentru ceea ce îi atrăsese atenţia seara trecută.

În ultima vreme, tot căuta pe Google Mike Lemmington. Obţinuse nişte merite academice, care mai erau încă listate pe site, şi o scurtă bibliografie, împreună cu o poză mică, era pusă pe site-ul firmei sale de publicitate. Se uitase mult timp la poza aceea. Dacă nu s-ar fi temut ca el să nu o vadă pe undeva, ar fi printat-o.

Îşi încheie rutina, apoi făcu ceea ce păstra întotdeauna, miercurea, pentru sfârşit: se duse la baie, făcu pipi, îşi dădu jos toate hainele – şi toate accesoriile de păr – şi se urcă pe cântar. Trebuia să facă asta o dată pe săptămână. Şi alesese miercurea, pentru că îi oferea destul timp ca să scape de kilogramele în plus pe care era posibil să le fi luat în weekend. (Vinerile şi sâmbetele pe care le petrecea singură, de obicei sfârşeau prin consumarea unei cantităţi serioase de calorii).

Trase aer în piept şi se urcă pe cântar. Nu putea suferi să se uite la număr. Mai ales că,

în ultima vreme, nu scăzuse prea mult, aproape deloc. Acum două săptămâni chiar se îngrăşase o jumătate de kilogram, iar săptămâna trecută nici măcar nu îşi putuse face curaj să se urce pe cântar.

Dar săptămâna asta lucrurile stăteau altfel. Era fericită. Bucuroasă. *Optimistă*. Doamne, când a fost ultima dată când a putut spune asta? Aşa că se urcă pe cântar şi aşteptă să se oprească numerele.

Slăbise aproape două kilograme.

Două! Se dădu jos de pe cântar, îl lăsă să revină la zero, apoi se urcă din nou. Acelaşi rezultat. Avea mai puţin cu două kilograme.

Nu îi venea să creadă. Ştia că nu se mai gândise atât de mult la mâncare, dar chiar aşa? Asta era o surpriză.

Îşi puse iar hainele şi se uită din nou la cântar, aproape destul de încrezătoare cât să se urce pe el complet îmbrăcată.

Dar, gata, era prea mult. Împinse cântarul la loc sub chiuvetă şi îşi promise să se ţină în continuare de treabă şi să nu se mai cântărească decât săptămâna viitoare.

Având totul în ordine şi pregătit pentru seară, Sandra se apucă să lucreze. Formă numărul de la centrală, se înregistră, apoi aşteptă primul telefon, în timp ce se uita la un talk-show de dimineaţă, unde două femei se ciondăneau pentru un tip înalt şi slab, cu un soi de puf de culoarea piersicii pe post de barbă.

Nu trebui să aştepte mult.

— Penelope, spuse el, cu o voce groasă şi indecisă. Pe...ne...lo...peee. Mă exciţi, iubito.

— Bună, iubitule, spuse ea drăgăstoasă. Cine eşti?

— Zi-mi doar Penis Lung de Argint. Râse la propria glumă, destul de mult timp. Cam în valoare de un dolar şi cincizeci de cenţi. Te-ai prins? Penis lung... Râse iar.

Excelent. Cu puţin noroc, acesta o să fie un caz de tip pilit ca lumea, care o să fie greu de satisfăcut. Putea folosi banii ca să îi cumpere lui Mike nişte pantofi. Era teribil de needucat şi cu mari lipsuri la acest capitol.

Chicoti pentru client.

— Eşti haios!

— O, Doamne, ştiu un milion de d-astea.

Se apucă să îi înşire o listă de jocuri de cuvinte murdare, unul după altul, în timp ce dolarii din factura lui se înmulţeau, zece, douăzeci... În cele din urmă se opri şi spuse:

— Tu tre' să vorbeşti cu mine. Excită-mă, iubito! Vreau să te simt. Vorbeşte cu mine, Pen-el-o-peee...

Sandra se lăsă pe spate în canapea, îşi puse picioarele pe măsuţă şi spuse:

— Port cizme negre de lac, cu toc înalt...

Era o zi bună. O zi foarte bună. Nu ştia ce era cu această miercuri, că atâţia bărbaţi se înfierbântau şi se excitau, dar când se făcu ora trei, adunase cam şase ore de convorbiri. Mai mult decât suficient pentru a merge la Ormond să îi cumpere lui Mike o pereche perfectă de pantofi Hogan, de piele întoarsă, deschişi la culoare. Nu atât de sport încât să pară ieftini, dar nici prea sobri; pantofii Hogan erau o alegere perfectă şi elegantă.

Când ajunse la raionul de încălţăminte, era, bineînţeles, Luis de serviciu. Nu l-a iertat niciodată pe deplin pentru felul rece şi superior în care a primit-o prima dată. De parcă s-ar fi uitat la ea şi ar fi decis într-o secundă că ea căuta de fapt magazinul de chilipiruri din capătul străzii.

Convorbirea lor şi ulterioara ei achiziţie se pare că o făcuseră mai greu de uitat, pentru că, atunci când o văzu, Luis ridică din sprâncene şi îi spuse pe nume:

— Domnişoară Vanderslice. A trecut aşa mult timp de când nu v-am mai văzut! Dar este de fiecare dată o adevărată plăcere, se grăbi el să adauge.

Nu de fiecare dată, îşi aminti ea.

— Caut o pereche de pantofi Hogan, pentru iubitul meu, spuse ea. Deşi folosise termenul de *iubit*, pentru că era mai scurt decât *tipul cu care mă întâlnesc şi cu care sper să am o relaţie*, tot îi plăcea cum sună.

Iubit. Nu avusese niciodată cu adevărat un iubit, aşa că o părticică din ea încă mai rămăsese împotmolită în acea mentalitate de clasa a cincea, care folosea cuvinte de oameni mari ca să vadă cum sună.

— Hogan? zise el şi ochii îi licăriră. Bună alegere. Şi eu îi prefer. Spuneţi-mi ce mărime poartă iubitul dumneavoastră?

Ceva din felul în care o spusese o făcu să creadă că se îndoieşte de existenţa unei relaţii, dar asta putea să fie doar imaginaţia ei.

— Poartă 43.

Cu pretextul că merge la toaletă, aruncase o privire în şifonierul lui, atunci când trecuseră pe la el, într-o seară, în drum spre Stetson.

Luis pocni din degete şi făcu semn spre ea.

— Ştiţi, tocmai am primit şi nişte pantofi Zender. Cred că v-ar plăcea mai mult decât pantofii Hogan. Luaţi loc şi o să vă aduc câteva perechi, ca să vă alegeţi.

— Mulţumesc.

Se aşeză şi tresări când Luis o întrebă dacă vrea o ceaşcă de cafea. Clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Ceai sau altceva?

Ca să fie sinceră, detesta astfel de comportament, exagerat de îndatoritor, dar nu avea să-i facă vreo observaţie. În schimb, încerca să se poarte ca şi când era foarte detaşată.

— Nimic, mulţumesc.

Plecă grăbit şi se întoarse în câteva minute cu cinci cutii. Puse jos cutiile şi luă capacele, în timp ce îi spunea Sandrei:

— Pantofii Zender sunt cam cu o sută de dolari mai scumpi ca Hogan, dar cine poate pune un preţ exact pe stil, n-am dreptate?

Sandra zâmbi politicoasă.

Ridică pantofii, ca un adevărat cunoscător, prezentându-le toate calităţile.

— Culoarea acestor pantofi Bruno Magli, cred că veţi fi de acord, este magnifică.

Îi arătă o pereche vişinie.

Trebuia să recunoască, erau drăguţi. Dar prea eleganţi.

— Prietenul meu – adică iubitul meu – merge foarte mult pe jos la slujbă şi cred că ăştia

sunt prea sobri. Îmi plac Hoganii pentru că sunt foarte confortabili şi potriviţi pentru mers mult.

— Absolut. Luis mută cutiile în aşa fel încât perechea Hogan să fie cel mai aproape de Sandra. Avu grijă să-i pună pe cei mai scumpi primii. Cu ce se ocupă? Vreau să spun, iubitul dumneavoastră?

— Cu afaceri imobiliare.

Luis dădu din cap, fără a fi interesat cu adevărat.

— Aceştia sunt perfecţi pentru orice bărbat hotărât.

Întinse perechea mai scumpă spre ea.

Ea luă în mână, intenţionat, perechea cea mai ieftină. Şi, de fapt, cea care îi plăcea mai mult.

— Luis! O femeie mai în vârstă, pe care Sandra nu o mai văzuse, veni din camera din spate. Javier la telefon! Iar!

— Spune-i că îl sun eu, se răţoi Luis. Apoi, dându-şi poate seama de tonul său, se explică: Avem o regulă, să nu lăsăm clienţii să aştepte.

Sandra se gândi că asta era ciudat.

— Cred că pot să mă descurc şi singură, dacă este nevoie să răspundeţi la telefon.

— Nu, nu, oftă el, exasperat. Este o regulă nouă. Apoi, adăugă pe un ton confidenţial: E din cauza celor întâmplate cu soţia senatorului.

— Îmi pare rău, e din ce cauză?

Nici nu îşi putea imagina ce se întâmplase cu soţia senatorului, încât Luis nu mai putea răspunde la telefon. Avusese vreun accident ciudat când nu era nimeni prin preajmă ca să

se ocupe de ea? Poate fusese atacată de niște pantofi din piele de aligator.

— Nu trebuie să vorbesc despre asta, spuse Luis, cu vocea celui care vorbise deja despre asta, chiar de mai multe ori și care nu avea nici o intenție de a se opri, oricum. Dar sunt sigur că pot avea încredere în *dumneavoastră*.

Viața Sandrei era deja enervant de plină cu secretele bărbaților, așa că replici de genul *pot să am încredere în tine, sunt sigur* o avertizau imediat că era pe cale să audă ceva ce nu își dorea.

— N-aș vrea să vă creez probleme, începu ea, serios...

— A fost prinsă *furând din magazin*.

Își strânse buzele și dădu din cap, în așteptarea unei reacții din partea Sandrei.

— Cine a fost prinsă?

Sandra era nedumerită. Pierduse ceva din poveste? Cu siguranță, Luis nu voia să spună că o soție de senator...

— Soția senatorului, șopti Luis cu o notă teatrală. Bucuria lui era evidentă. Helene Zaharis.

*

Petrecerea era chinuitoare.

Bineînțeles, multe petreceri caritabile erau la fel, dar aceasta se desfășura în casa controversatei familii Mornini – care se zvonea că este implicată în crima organizată, deși Helene se îndoia, cu toate că asta ar fi condimentat lucrurile considerabil.

Poate că era ea prea obosită în seara asta, ca să o aprecieze. Cu siguranţă, ea şi Jim aveau să plece curând. Era deja... Helene căută din priviri un ceas şi îl găsi pe poliţa şemineului... opt şi un sfert! Doar atât?

Doamne, Dumnezeule, putea să jure că era trecut de unsprezece.

Încercă să-şi alunge oboseala şi se îndreptă spre barul pus la dispoziţie, ca să comande al patrulea Red Bull din acea seară. Cofeina avea să îşi facă efectul peste vreo patru ore. Cam atunci când trebuia să se culce.

— Încă unul, făcu semn cu capul barmanului, zâmbindu-i. Mai bine unul dublu.

Chelnerul zâmbi galant şi scoase o cutie mică, din care turnă într-un pahar scund de cristal.

— Doamne, arăţi la fel de plictisită cum mă simt şi eu.

Helene se întoarse şi o văzu pe Chiara Mornini, superba, miniona şi tânăra soţie italiancă a capului familiei şi septuagenarului Anthony. Nu se întâlniseră niciodată, dar poza Chiarei apărea în mod regulat la rubrica „Stil" a ziarului *Washington Post* şi în revista *Washingtonian*.

— Chiara Mornini, spuse Chiara, întinzându-i o mână îngrijită.

— Helene Zaharis, spuse Helene şi i se păru că observă un licăr în privirea Chiarei. Spera doar că nu era un semn că dispreţuia politica lui Jim. Îmi cer scuze dacă arăt plictisită, sunt doar foarte obosită.

De obicei putea să își controleze mai bine mimica.

— O, dragă, dar este *plictisitor*, spuse Chiara râzând. Facem doar ce trebuie, pentru bărbați.

Mai râse puțin.

— Așa ne plătim facturile, glumi Helene, apoi făcu un pas și se poticni ușor.

O greșeală. Asta fusese o indiscreție prea mare. Avea nevoie de o cafea, până nu se făcea de râs sau, Doamne ferește, până nu îl făcea pe Jim de râs.

Dar Chiara părea să nu o ia în seamă. De fapt, dezechilibrarea Helenei atrase privirile Chiarei asupra picioarelor ei.

— Dumnezeule, ăștia sunt Stuart Weitzman?

Helene se uită la ea surprinsă.

— Da. Ai ghicit.

— O, sunt înnebunită după creațiile lui! Aproape că îl convinsesem pe Anthony să îmi cumpere Papucii Cenușăresei, incrustați cu diamante, dar a considerat că două milioane e cam mult pentru o pereche de încălțăminte. Oftă. A dat banii ăștia pe un colier, dar nu pe niște pantofi. Nu am putut să îl conving că e același lucru, deși chiar și Alison Krauss i-a purtat la Oscaruri, ce Dumnezeu!

Chiar și Helenei i-ar fi fost greu să priceapă asta, dar era consternată de atitudinea Chiarei.

— Cred că nici soțul meu nu ar fi fost de acord.

— Ei chiar nu înțeleg, nu-i așa?

Oh, erau așa de multe lucruri pe care Jim nu le înțelegea.

— Nu, spuse Helene simplu.

— Deci... eşti o pasionată de pantofi? o întrebă Chiara.

Helene râse.

— Aş spune că sunt o dependentă.

Chiara zâmbi.

— Eram sigură! Ştiam eu că avem ceva în comun, de îndată ce te-am văzut. Chiar mai multe în comun, pot să pariez. De fapt, Chiara se opri un moment, apoi şopti: Vino sus cu mine, un pic. Vreau să îţi arăt ceva.

Helene aruncă o privire nesigură în direcţia lui Jim.

— Da, bineînţeles că o să se supere. Şi Anthony la fel. Nu-i băga în seamă. Chiara o luă pe Helene de braţ cu un aer de camaraderie. Dacă vor să mai rămânem, data viitoare să invite şi nişte băieţi tineri şi drăguţi, ca să avem şi noi la ce ne uita.

Helenei îi plăcea femeia asta.

Merseră sus, printr-un hol aurit, mai înzorzonat decât orice văzuse Helene într-o biserică, şi Chiara o conduse printr-o cameră roşie cu un pat rotund, masiv, îmbrăcat în cearşafuri de satin roşu, apoi spre ceea ce părea o cameră mare şi goală, în care erau înşirate doar nişte uşi.

— Ce e asta? întrebă Helene, gândindu-se cât de grozav arăta patul acela şi cât de mult şi-ar dori să tragă un pui de somn.

— Asta? E şifonierul meu.

Chiara se duse la o uşă şi o deschise larg.

Luminile se aprinseră instantaneu în camera mică, dezvăluind rafturi de sus până jos, pline cu cutii.

Cutii cu pantofi.

Fiecare avea o etichetă cu un soi de număr de inventariere. Chiara se duse direct la C-P-4 şi scoase cele mai frumoase sandale cu baretuţe în formă de T pe care Helene le văzuse vreodată.

— Uită-te la ele, dragă! N-o să-ţi vină să crezi.

— Sunt minunate, exclamă Helene, întorcând o sanda pe toate părţile şi examinând-o ca pe o operă de artă.

Curbura tălpii era o cascadă sprijinită cu măiestrie pe un toc atât de fin şlefuit, că ar fi putut fi făcut din cristal. Pielea era moale şi suplă, ca cearşafurile de bumbac egiptean.

Helene se uită după o etichetă sau măcar o inscripţie cu numărul, dar nu găsi nici una, nici cealaltă.

— De unde le-ai luat? întrebă ea.

Chiara zâmbi şi ridică o sprânceană.

— Le-am primit de la nepotul meu, Phillipe Carfagni.

— Nepot?

Chiara nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi şase de ani sau douăzeci şi şapte. Cât de mare putea să fie nepotul ei?

Chiara ridică din umeri.

— E de vârsta mea, dar tatăl meu a mai fost căsătorit o dată. Sora mea, din prima căsătorie, este deja între două vârste.

Asta explica multe despre alegerea Chiarei în ceea ce privea soţul. Tatăl ei era probabil de vârsta lui Anthony.

— Oricum, nepotul meu face încălţămintea asta. Nişte sandale minunate. Hai, încearcă-le!

— Ce mărime sunt?

— O, da. Ai piciorul prea mare pentru ele, spuse Chiara, cu regret. Păcat, pentru că zici că sunt niște mâini minuscule care îți mângâie picioarele.

Helene râse la această imagine.

— Unde le vinde?

Chiara dădu din cap.

— Nu le vinde. Nu încă. Am aflat de curând de talentul lui și Anthony... Chiara se opri, ca să asculte câteva note dintr-o melodie italiană. Anthony nu vrea să susțină eforturile tânărului. Investiția ar fi mare, bineînțeles – făcu semn spre sandale –, îți dai seama. Dar Anthony... cred că e gelos. Phillipe este foarte tânăr și foarte chipeș.

Dintr-odată, Helene nu își dorea nimic altceva decât să aibă o pereche de pantofi făcuți de Phillipe, dar pe mărimea ei. Nici nu o interesa foarte tare dacă erau comozi; erau suficient de frumoși ca să compenseze o groază de bătături și dureri.

Întotdeauna fusese așa pentru ea, de când era copil. Dacă îi spunea cineva că nu poate să aibă ceva, era hotărâtă să îi demonstreze contrariul. Să aibă, nu conta ce era.

Așa ajunsese unde era astăzi – demonstrându-i tatălui ei, un bărbat care îi spusese că „nu o să fie în stare de nimic, niciodată", că putea să aibă orice lucru material pe care și-l dorea.

Nu conta că tatăl ei era mort, că, atunci când a plecat ea de acasă, el nu mai era de mult. Tot mai avea ceva să îi demonstreze.

Şi acum avea ceva să îi demonstreze şi lui Jim.

Îi spuse despre ideea de a investi în creaţiile lui Phillipe, în drum spre casă.

Râsul lui, ca un lătrat, era primul indiciu că nu era impresionat de sugestia ei.

— Te las pe tine să născoceşti o cale de a scoate bani din pantofi!

Se uită la ea, de pe scaunul şoferului; luminile de pe stradă se succedau atât de repede pe chipul lui, încât nu îi putea vedea expresia.

— Totuşi, admir asta, serios.

— Ar trebui. Cred că ai prefera să fac bani *din* pantofi, decât să îi cheltuiesc pe ei.

— Sau decât să-i furi, adăugă el.

Asta o duru. Nu o să o lase niciodată să uite. Amândoi ştiau asta.

— Nu cred că e corect, îi zise ea.

— E doar adevărul, dragă. Îşi întinse mâna şi îi atinse coapsa. Ştii că sunt foarte sincer.

Se gândi la firul de păr pubian dintre dinţii lui Pam, pe care îl văzuse acum câteva săptămâni, şi se hotărî că nu voia să continue această conversaţie cu Jim. Ar fi putut să îl convingă să susţină planul, dar dintr-odată se gândea că nu îşi dorea ca el să culeagă toţi laurii de pe urma muncii ei.

Avea să o facă singură.

*

— Locul ăsta miroase ciudat! spuse Colin Oliver, îndeajuns de tare, ca să întoarcă privirile câtorva clienţi din magazinul de chilipiruri Bunul Samaritean.

— Colin! şopti Joss aspru. Nu e frumos.

El îşi puse mâinile în şold şi reuşi, cumva, să o privească pe Joss de sus, deşi era mai scund ca ea.

— Mama mea zice că e mai bine să fii cinstit decât drăguţ.

Şi asta era, într-o frază, toată filosofia de viaţă a Deenei Oliver. Alegea cinstea masturbatoare în schimbul respectului minimal pentru ceilalţi, apoi se felicita pentru asta.

Din nou, Joss regretă că nu îi cunoscuse cu adevărat pe cei din familia Oliver înainte să fi semnat contractul de a locui cu ei timp de un an.

— Este important să fii şi drăguţ, spuse Joss, apelând la diplomaţie, în loc să îi spună că mama lui se înşela. Şi, mai ales, e foarte important să fii politicos.

Colin ridică din umeri.

— Aici pute.

— Da, i se alătură şi Bart, ţinându-se de nas.

— Atunci o să ne grăbim.

Joss îi apucă de câte o mână pe băieţi şi îi târî prin magazin până la peretele din spate, unde se vedeau rafturi cu pantofi şi cutii.

Băieţii protestară tot drumul şi iscară atâta zarvă, încât oamenii probabil credeau că îi răpea. Era tentată să încheie un târg cu ei, să le promită nişte gustări, dacă se poartă frumos, dar nu suporta ideea de a-i răsplăti în vreun fel pentru un astfel de comportament.

Chiar nu putea să contribuie la încurajarea unor astfel de răzgâiaţi. Deena făcea destul dezastru şi singură; Joss trebuia să îşi păstreze standardele.

Ajunse la pantofi și, da, mirosea oarecum neplăcut. Mai rău, pantofii erau aruncați de-a valma pe rafturi, fără a ține cont de mărime sau de sexul viitorului cumpărător.

Avea să fie tare neplăcut.

Din fericire, exista și un raion de jucării, la câțiva metri depărtare de cel de pantofi, așa că târî acolo băieții care protestau și îi lăsă să se uite fiecare la câte o jucărie plină de microbi, în timp ce ea făcea săpături printre pantofi.

Colin își alese o stație radio cu unde scurte cu o antenă ruptă, iar Bart luă o jucărie care mai avea câteva bomboane înăuntru.

Bine. Atâta timp cât asta îi ținea ocupați câteva minute, Joss nu avea nimic împotrivă.

Scoase o listă din buzunar. Înainte să vină aici, printase numele câtorva dintre cei mai buni creatori de încălțăminte. Spre surpriza ei, nu era greu să găsești pantofi de firmă. Dar era o adevărată provocare să îi găsești la mărimea 38 și în condiții decente. Multe dintre tocuri erau tocite și uneori nu mai aveau flecuri deloc. Tocuri rupte, piele scâlciată, catarame îndoite.

După douăzeci și cinci de minute de căutări intense, Joss reuși să găsească un pantof de lac Gucci, în stare perfectă. Mărimea era cea bună, dar era doar unul.

— Scuzați-mă, spuse ea unei angajate care trecea pe acolo, o femeie obosită, cu părul mov la vârfuri și negru la rădăcini. Știți cumva unde este celălalt?

— Acolo sunt pantofii, spuse ea, arătând fără vlagă spre raftul cu pantofi.

— Știu, dar era doar unul și mă întrebam dacă știți unde aș putea să îl găsesc și pe celălalt. Joss se încruntă. Nu ați expune doar un pantof, nu?

— Nu, nu facem asta. Doar dacă nu este vreun pantof medicinal.

Joss se întrebă ce vrea să însemne asta, dar nu avea timp azi să pună întrebări.

— Deci ar trebui să fie și celălalt pe aici, pe undeva?

— *Ar trebui.* Ridică din umeri și își dădu părul mov pe spate. Doar dacă nu l-o fi furat careva.

Joss se gândi să întrebe dacă o femeie cu un singur picior și gusturi alese fusese de curând pe acolo, dar privirea ciudată a angajatei era ațintită la ceva din spatele lui Joss.

— Acela este copilul dumneavoastră? întrebă ea. Cred că e ceva în neregulă.

— Poftim?

Joss se întoarse și îl văzu pe Bart, cu ochii cât cepele, alb ca varul și ținându-se cu mâinile de gât.

— Dumnezeule! Alergă la el. Bart? Ce s-a întâmplat?

Nu răspunse. Nu scoase nici un răspuns. Continua să fie speriat și să capete o nuanță îngrijorătoare de albastru.

Atunci Joss văzu jucăria zăcând pe jos, mai puțin capul ei.

— Te înec? zise ea disperată.

Și fără să aștepte răspunsul, îl întoarse cu capul în jos și-i aplică manevra Heimlich.

Nu se întâmplă nimic.

Nu avu efect.

— Colin! strigă ea pentru a-i atrage atenţia celuilalt copil de la antena pe care încerca să o îndoaie. Ia telefonul din geanta mea şi sună la 911.

— De ce?

— Doamne, Dumnezeule! Colin, fă ce-ţi spun!

Îşi strânse mâinile mai tare şi lovi plexul lui Bart din nou.

Tot nimic.

Joss simţi cum o teroare de gheaţă îi cuprindea trupul. Colin parcă se mişca mai încet ca niciodată şi angajata care îi atrăsese atenţia că Bart avea probleme stătea şi se uita.

— Chemaţi naibii o ambulanţă! strigă Joss la ea, smucind copilul mai tare, cu teamă şi furie.

De data asta, Bart tuşi gros, aproape neomenesc, iar capul jucăriei din plastic îi zbură din gură şi se lovi de coloana de beton, cam la trei metri depărtare.

Bart tuşea şi se chinuia să respire.

— Eşti bine acum? Joss se aşeză în genunchi în faţa lui. Poţi să respiri? Mai ai ceva în gât?

Ştia că tusea era un semn bun. Atâta timp cât tuşea, avea aer.

În cele din urmă, tusea îi mai trecu, într-o oarecare măsură şi îi reveni culoarea în obraji.

— Poţi să respiri? îl întrebă Joss din nou.

Dădu din cap că da, gâfâind şi căscându-şi gura ca un peşte.

— Bine, îl strânse în braţe. E în regulă. Linişteşte-te.

Faptul că îl ţinea strâns la inima ei, care bătea repede, probabil că nu prea îl ajuta să se calmeze.

— M-am speriat, spuse el, cu o voce atât de stinsă şi de slabă, încât Joss simţi că i se rupe inima.

— Acum totul e în regulă, îi spuse ea. Trebuie să mă asigur că nu a mai rămas nimic în gâtul tău, bine? Aşa că stai aici. Respiră adânc. Mă duc doar să aduc jucăria, bine?

Dădu din cap, iar ea se duse să ia corpul jucăriei şi să caute capul, oprindu-se din două în două secunde, sau cam aşa, ca să se uite în spate, la Bart, şi să se asigure că mai stătea încă în picioare, că respira şi că avea o culoare sănătoasă.

Ştia în ce direcţie se dusese bucata de plastic şi că se lovise de coloană, aşa că o căută în jur, până când, în cele din urmă, o văzu zăcând pe jos, în spatele unui scaun jerpelit, care mirosea a fum de ţigară.

Joss se lăsă în patru labe şi se întinse pe sub scaun după capul jucăriei, dar nimeri peste altceva, ceva tare şi plin de praf. Celălalt pantof de lac Gucci.

Nu mai avea timp să îl studieze acum, aşa că se mai întinse o dată, încercând să nu bage în seamă ghemotoacele de praf şi, în cele din urmă, ajunse la capul mic şi tare din plastic.

Era acoperit de praf, dar reuşi să îl pună la loc. Bine. Nu mai era nici o bucăţică de plastic care să îşi facă drum spre plămânii şi intestinele lui Bart.

Se rezemă de coloană, o secundă, uşurată, dar extenuată de această experienţă.

— Scuzaţi-mă, doamnă.

Joss se uită şi o văzu pe angajată stând în faţa ei.

— Da?

Spera că femeia nu avea să facă mare caz că fusese o eroină. În Felling, astfel de lucruri se dădeau la ştiri şi acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Joss; să fie în centrul atenţiei.

Nu trebuia să îşi facă griji.

Femeia făcu semn spre jucăria pe care Joss o mai ţinea strâns în mână.

— Va trebui să plătiţi pentru aia, ştiţi?

Capitolul 14

— Chestia e, îi zise Lorna lui Phil Carson, care stătea la bar, în timp ce ea era în tură la Jico, că îmi acopăr facturile, dar simt că nu rămân cu nimic după, pentru distracţie.

— Poate ar trebui să vii la birou şi să vorbeşti cu mine, în timpul programului...

— Haide, Phil. Nu avea răbdare pentru astfel de prostii. Vezi cu ce mă ocup. Arătă în jur. Fac şi câte două sau trei ture la rând aici. Iar tu stai în locul ăsta şi mă vezi bine. Ce ai de pierdut dacă vorbeşti cu mine câteva minute?

— Nu-i asta...

— Ce bei? Îi ochise paharul. Avea un dar pentru asta. Rita Tini cu Cointreau?

Se uită şi el la paharul lui, pe jumătate gol.

— De unde ai ştiut?

De fapt, asta beau toţi tipii în posturi nu prea grozave.

— Sunt atentă, Phil, spuse ea. Sunt bună la ce fac. Şi muncesc cât pot de mult. Deci n-ai putea să îmi dai un sfat fără să mă faci să merg până la biroul tău?

— Cred că aş putea.

— Grozav. Se uită la barman. Boomer! Arătă spre Phil. Încă unul aici, din partea mea.

— Nu trebuie să faci asta. Phil arăta de parcă era gata să roşească. De fapt, nu *ar trebui* să faci asta. Nu îţi permiţi.

— O plătesc la preţ redus şi poţi să îmi dai restul ca bacşiş. Îi făcu cu ochiul. O să scot profit, crede-mă.

— Atunci, mai fă asta de vreo sută de ori şi toate problemele tale vor fi rezolvate, zâmbi Phil prosteşte.

— Haios. Lorna se aşeză pe scaunul de lângă el, la bar. Trebuie să ştiu dacă poţi negocia o rată mai mică la toate cardurile mele de credit.

— Sunt deja foarte mici!

— Cardul Discover a scăzut doar la 9,9 la sută, spuse ea. Rata lor iniţială e mult mai mică de atât.

— Da, dar este iniţială. Ademenesc oamenii şi apoi – restul îl ştii.

Lorna era descurajată. Da, ştia restul. Îl ştia mult, mult prea bine.

— Dar nu mai pot nici măcar să îmi cumpăr pantofi!

Phil chicoti.

— Haide, acum exagerezi. Ai destul ca să plăteşti strictul necesar. Şi ar trebui să te simţi bine pentru progresul pe care îl faci.

— Mă simt bine în legătură cu progresul, spuse ea. Dar nu atât de bine în legătură cu lipsa banilor.

— Slujba asta are şi ceva bonusuri? întrebă Phil. Asigurare medicală, chestii de genul acesta?

— Nu, trebuie să mi-o plătesc singură.

— Cu cât eşti plătită pe oră?

Îi spuse şi el rămase cu gura căscată.

— Dar asta pentru că îmi scot bacşişurile. Uneori, cu tot cu bacşişuri, se ridică la paisprezece, douăzeci de dolari pe oră.

— În fiecare oră, în fiecare seară?

— Nu, recunoscu ea. Variază, evident.

— Domnişoară Rafferty...

— Lorna.

— Ar trebui să te gândeşti să îţi găseşti o slujbă mai... profitabilă. Una cu bonusuri şi cu pensie şi cu un salariu pe care să te poţi baza. Ai o diplomă de studii superioare, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— Licenţă în engleză.

Lectura fusese un lucru foarte important pentru ea, până când a trebuit să iasă în lume să găsească o slujbă unde putea să facă asta.

Sosi al doilea pahar pentru Phil, care îl goli mai repede decât pe primul.

— Ai putea avea o slujbă mult mai bine plătită.

Boomer se opri şi îi aruncă o privire prevenitoare lui Phil, dar Lorna îi făcu semn să plece, şoptindu-i *e în regulă.*

— Dar abia îmi permit să îmi cumpăr de mâncare! zise ea. Trebuie să mai fie şi altceva ce ai putea face.

— Încă mai cheltuieşti aiurea, nu-i aşa? întrebă el, uitându-se la ea cu o luciditate pe care nu o arătase până atunci.

Ea simţi că îi ard obrajii.

— Ce vrei să spui?

Dădu din cap, atotştiutor.

— Ne-am uitat foarte atent peste bugetul tău. Chiar şi cu venitul variabil, chiar şi suma cea mai mică ţi-ar fi permis să plăteşti ratele la datorii, chiria, utilităţile şi mâncarea. Dădu din cap. Încă mai cheltui aiurea. Am mai văzut asta.

Încercă să înghită vina care i se pusese ca un nod în gât.

— Nu am mai fost de săptămâni bune în mall.

— Şi ce faci, atunci, cumpărături pe internet? Cu cecuri? Ştia că o încolţise. Din câte ştiu, este singurul lucru pe care nu l-am distrus.

Şi ce, ea era singura lui clientă? Cum de putea să îşi amintească toate detaliile întâlnirii lor, cu o astfel de acurateţe?

— Nu, doar am avut câteva cheltuieli neplanificate. Maşina mea, adăugă ea, pentru credibilitate.

Şi asta era adevărat, le dăduse un cec destul de gras.

— Şi, de asemenea, utilităţile.

Ce dacă nu fusese în ultima săptămână, tot nu însemna că putea recunoaşte că intrase pe eBay. Un tip ca Phil Carson nu ar fi admis niciodată că există o virtute în cumpărăturile de chilipiruri, care înlocuia terapia.

— Bine. Luă o înghiţitură din băutura pe care i-o plătise ea. E clar că ai nevoie de nişte venituri mai mari. Bugetul pe care l-am stabilit ar trebui să funcţioneze, dar dacă nu funcţionează, atunci ai prea multe cheltuieli şi singura soluţie la care mă pot gândi, ca să

rezolvăm asta, ar fi să câştigi tu mai mulţi bani. Ridică din umeri. Mă tem. Mi-aş dori să îţi fac viaţa mai uşoară, dar este singura soluţie.

— Mulţumesc, Phil.

Suna sincer când a spus-o, dar nu venea din inimă.

Sigur, avea dreptate. Cheltuia peste puterile bugetului ei. Şi dacă zicea că nu putea negocia o rată mai mică, trebuia să îl creadă, căci de ce ar fi minţit-o?

Îşi petrecu restul serii în rutina muncii, zâmbind, descriind specialităţile din acea seară şi gândindu-se tot timpul cum sau unde ar putea găsi o a doua slujbă care să se potrivească la programul ei.

Făcu o pauză de cincisprezece minute în mijlocul serii, ca să îşi odihnească picioarele şi să se uite la secţiunea cu anunţuri din *City Paper*.

Nimic.

Doar dacă putea să conducă un autobuz sau un camion, să predea engleza ca a doua limbă sau să scoată din mânecă mai multe ore şi să se apuce de secretariat, care se plătea mai prost decât scotea ea, în medie, în postul de chelneriţă. Nu avea noroc.

Răsfoi absentă şi restul ziarului, simţindu-se mai deznădăjduită şi mai obosită decât îşi amintea să fi fost vreodată. Îmbătrânea, concluzionă ea.

Şi mai rău, noua pereche de Jimmy Choo o omora. În curând trebuia să poarte la serviciu pantofi ortopedici, mari, albi, de asistentă medicală, ca să îşi menajeze spatele.

Cam pe la 11:00, Lorna fu surprinsă să o vadă pe Sandra intrând pe uşă, cu un bărbat foarte atrăgător. Sandra adusese vorba că ieşea cu un prieten vechi, din liceu, dar tipul acesta parcă ieşise din paginile *GQ*[1].

Sandra arăta la fel de surprinsă ca şi Lorna, şi după un salut stânjenitor, făcu un pas în spate şi îl prezentă pe prietenul ei.

— El este Mike Lemmington, prietenul meu din liceu. Ţi-am vorbit de el.

— Da! Uau! Sandra nimerise potul cel mare. Tipul acesta era *trăsnet*. Poate un pic prea trăsnet. Puţin prea... spilcuit. Dar ce contează? O să îl roage mai târziu pe Tod să îl verifice şi să îşi folosească radarul de homo.

— Îmi pare atât de bine să te cunosc, spuse Mike, strângând uşor mâna Lornei, în semn de salut. Doamne, îmi plac la nebunie pantofii tăi!

— O! Se uită în jos la noua ei pereche de Choo şi zâmbi. Hei, tu eşti un client. Poate faptul că ai comentat despre ei îi face să fie deductibili la impozit.

— De ce nu? râse el şi râse şi Sandra. Poate un pic prea tare. Părea emoţionată.

— Noi ne întâlnim cu nişte prieteni de-ai lui Mike, aici, spuse Sandra. Apoi mergem la Stetson. Mi-ar plăcea dacă ai putea veni şi tu. Termini programul curând?

— Peste câteva ore.

Era veşnica lamentaţie. Lornei îi plăcea să socializeze în timpul serviciului, dar, în acelaşi

---

1. Prescurtare de la *Gentlemen's Quarterly*, revistă pentru bărbaţi.

timp, uneori, când prietenii ei treceau pe acolo şi erau în drum spre alt bar, se simţea ca un copil care avea ora de culcare la 7, vara, în timp ce prietenii lui erau toţi afară şi mergeau cu bicicletele în amurgul liniştit.

— Păcat, spuse Mike. Ne vom întâlni cu prietena mea, Debbie. Am tot încercat să o scot pe fata asta din casă, ca să o cunoască. O trase pe Sandra spre el cu o mână şi ea râse. În seara asta, în sfârşit, o facem.

— O facem, fu şi Sandra de acord şi îi aruncă Lornei o privire de genul *nu ştiu despre ce vorbeşte, dar îmi place.*

— Mike!

Se întoarseră cu toţii ca să vadă o femeie înaltă, superbă, cu o roche Diane Von Furstenburg şi cu nişte sandale înalte, pe care Lorna nu le putu identifica. Se îndrepta spre ei.

— Margo.

Drăguţul de Mike se duse la ea şi o îmbrăţişă.

Lorna observă că Sandra rămase tablou. Nu o învinuia. Femeia era o frumuseţe.

— Pentru toată lumea – Mike îşi conduse prietena spre Lorna şi spre Sandra – ea este Margo St. Gerard.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Lorna, întinzându-i mâna.

Sandra spuse doar:

— Bună.

Şi se uită cum Mike privea, poate un pic prea afectuos, statuia blondă.

Şi, pe bune, trebuie să fi avut cel puţin 1,80 m. Nu mai mult de 56 de kg, deşi era la

fel de dreaptă şi de plată ca un fotomodel. Ce îi lipsea la curbe, compensa la osatura feţei.

Era atât de remarcabilă, încât, sincer, te dezarma.

Lorna se temea ca Sandra să nu se simtă prost.

— Sunt atât de bucuroasă să vă cunosc, spuse Margo, cu o voce calmă, plină de inflexiuni. Parcă era o prezentatoare.

Urmă un moment de stinghereală generală.

— Deci... Sandra mi-a povestit atâtea despre tine, îi zise Lorna lui Mike, sperând să îi întoarcă atenţia spre femeia cu care venise. Este minunat să te cunosc, în cele din urmă.

— Eşti una dintre dependentele de pantofi, nu-i aşa?

Lorna râse.

— O, da!

— Ea este cea care a început totul, spuse şi Sandra.

Mike râse.

— Ce idee genială! Dacă purtam mărimea 38 la pantofi, m-aş fi înscris şi eu.

— Am mai avut şi alţi bărbaţi doritori, spuse ea, încercând să nu pară că vrea să scape de el, deşi spera în acelaşi timp ca tipul să nu fie interesat cu adevărat să li se alăture. Dar nici ei nu aveau mărimea potrivită, şi se uită la picioarele lui, evident prea mari.

— A, travestitul? întrebă el.

Se vedea că Sandra îi povestise destul de multe.

— Mai bine fără astfel de persoane, încheie el în şoaptă. Dacă nu sunt mândri de cine

sunt, asta duce la multe tensiuni. Nu trebuie să te lupţi cu problemele altora.

— Sunt total de acord.

Mai stătură de vorbă puţin. Mike era într-adevăr drăguţ şi Sandra era evident foarte îndrăgostită de el, aşa că Lorna dădu la o parte uşoara iritare pe care o simţea legată de comentariile lui despre ultimele evenimente politice şi cu care ea se întâmpla să nu fie de acord.

— Nu ştiu ce să zic, Mike, spuse ea, încercând să pară detaşată. Dacă toţi am avea aceeaşi părere, ar fi o lume cam plictisitoare.

— Nu ar trebui să mergem? întrebă Sandra, stânjenită.

Lorna se uită la ceasul de deasupra barului. Ea, una, sigur trebuia să plece. Trebuia să se trezească şi să muncească iar, peste doar opt ore.

— Deci, Lorna, spuse Mike, din fericire fără să îi poarte pică Lornei pentru că nu era de acord cu el. Mergem la Stetson, vrei să vii cu noi? Mi-ar plăcea să ne continuăm discuţia acolo.

De parcă Lorna mai avea energie să continue discuţia.

— O, da! exclamă Sandra. Te rog!

Lorna chiar voia să o ajute, dar era frântă. La urma urmei, stătea în picioare prin restaurant de la ora 11. Avea nevoie de o pauză. Erau teorii care spuneau că Dumnezeu a creat lumea în şapte ore, nu în şapte zile, şi dacă asta era adevărat, şi El s-a odihnit în a şaptea oră şi voia ca şi noi să facem la fel, Lorna depăşise deja cu cinci ore şi jumătate timpul alocat de Biserică odihnei.

— Chiar îmi pare rău, spuse ea, mai mult Sandrei. Mi-ar face plăcere, dar sunt aproape prea obosită şi ca să conduc până acasă. Nu am cum să ajung în oraş, să mai stau trează alte câteva ore şi apoi să mă duc acasă.

— Ai putea rămâne la mine, spuse Sandra. Dar te înţeleg, dacă eşti obosită.

— Data viitoare, promise Lorna.

Era gata să îşi mai ceară o dată scuze, când apăru Tod în grabă. Încercă să îl oprească – credea că i-ar face plăcere să îi cunoască pe Sandra şi pe Mike, dar el parcă se uită la ei o dată şi trecu mai departe, supărat, cu nasul pe sus.

Lorna îşi propuse să ţină minte să îl tachineze mai târziu, pentru că se purtase ca un copil răsfăţat, dar nu se mai gândi la asta decât abia după ce Sandra, Margo şi Mike plecaseră, când Tod veni la ea, în parcare.

— Îl *cunoşti* pe nenorocitul ăla?

Lorna se uită în jur, gândindu-se cumva că poate vorbea cu altcineva sau despre altcineva din apropiere.

— Pe cine?

— Pe Mike Lemmington. *Domnul trăieşte, iubeşte, râde şi pune-o.* Tod pufăi dezgustat. Nu ştiam că se întâlneşte cu alţi oameni în fiecare seară.

— O! Lorna îşi aminti cât de emoţionat era Tod în legătură cu întâlnirea lui, în urmă cu vreo câteva seri. *O!* El e... O, îmi pare rău, Tod. Cred că a fost ciudat să îl vezi din nou.

Tod dădu scurt din cap.

— Mai ales cu *ea*.

— Sandra?

— O, aşa o cheamă? Am văzut-o ieri-seară la Stetson. Îmi face greaţă.

Sandra spusese ceva de Stetson, deşi Lorna îşi putea imagina cu greu că ar putea să-i inspire un astfel de dezgust cuiva atât de drăguţ ca Tod. Deşi gelozia transforma în mod ciudat oamenii.

Poate pentru că era prea obosită, pentru că avusese prea multe la care să se gândească, dar Lorna realiză doar că Tod spusese, de fapt, că tipul cu care se întâlnea Sandra era homosexual. Sau, cel puţin, bisexual.

— Eşti sigur că el e tipul? îl întrebă Lorna.

Se uită la ea cu mânie.

— Păi, nu ştiu, Lorna. Lasă-mă să mă gândesc la toţi tipii cu care am făcut sex în noaptea aia. Îşi puse o mână sub bărbie, imitând *Gânditorul*. Da, da, el e. Nenorocitul. Îşi muşcă buza şi dădu din cap, înainte de a adăuga: Nu-i aşa că e superb?

— Da, este. Nici o îndoială.

— Ăştia superbi sunt mereu aşa. *Întotdeauna*. Ce urăsc asta!

— Şi eu.

Tod se întoarse atunci spre ea, îngrijorat.

— Uită-te la tine. Eşti aşa drăguţă cu mine, cu dragostea mea pierdută, şi eu nici măcar nu te-am întrebat ce s-a întâmplat cu tipul ăla cu care te întâlneai.

— George? George Manning? Clătină din cap. S-a terminat acum o lună şi ceva.

Doamne, avea o tonă de relaţii eşuate şi date uitării! Gândul ăsta o izbi dintr-odată şi o întristă profund.

Probabil că se vedea şi pe faţa ei, pentru că Tod părea alarmat.

— Doamne, sunt un nenorocit egoist! Tod era iar într-o pasă de autoflagelare, ceea ce îi susţinea punctul de vedere. Nici nu am ştiut.

— Chiar nu contează. Nu aveam prea mari speranţe.

Adevărul era că nu mai avusese mari speranţe, nici măcar speranţe medii, de foarte multă vreme. Ieşise cu George Manning cam două luni şi acum îi luase câteva minute ca să îşi amintească prenumele lui.

— Dar să ne întoarcem la Mike.

Tod pufni dispreţuitor.

— Eşti absolut sigur că este homosexual?

— Dragă, am cunoscut mulţi bărbaţi care susţineau că sunt hetero când se închideau la pantaloni după o partidă bună. Dar Mike nu este unul dintre ei. Mai homosexual ca el nu se poate. Suspină. Şi mai este şi al naibii de bun la asta.

— Atunci ce caută cu Sandra? întrebă Lorna. Şi, mai ales, ar trebui să îi spun şi ei?

— Ştie, spuse Tod, dând din cap atotştiutor. Crede-mă că ştie.

*

— Cum ţi s-a părut Mike? întrebă Sandra emoţionată, la următoarea întrunire.

De abia aştepta să afle ce credea Lorna, mai ales că ea se părea că are gusturi atât de bune, în toate privinţele.

— E foarte simpatic, spuse Lorna repede.

Părea foarte sigură pe ea.

— Nu-i aşa că e drăguţ?

— Da, foarte drăguţ. Lorna se uită spre Joss şi Helene. Serios!

În mod normal, Sandra ar fi găsit remarcile scurte ale Lornei puţin cam ciudate, dar nu în seara asta. Era în toane prea bune.

— Trebuie să zic, mi-aş dori să mă vadă acum fetele din liceu!

— Nu asta vrem toate? murmură Helene.

Joss nu părea prea convinsă.

— Doamne, eu nu! spuse Lorna. Fetele cu care am fost eu în liceu sunt toate acum doctoriţe, avocate, directoare în topul Forbes sau sunt căsătorite cu doctori, avocaţi, directori în topul Forbes. Dădu din cap şi destăinui un secret pe care îi era şi ei greu să-l recunoască. Uneori, mă întreb dacă întotdeauna le-am fost inferioară sau dacă asta mi s-a întâmplat după ce am absolvit.

— Inferioară? repetă Helene, surprinsă. Tu? Cum poţi să spui aşa ceva?

Lorna zâmbi tristă.

— Bine, poate nu a fost cea mai bună formulare, dar a fost o vreme când treceam cu maşina pe lângă acele ferme mici de pe River Road, în Potomac, gândindu-mă că eu o să mă descurc mult mai bine de atât. Acum, casele alea se vând cu unul-două milioane şi eu de abia reuşesc să îmi plătesc chiria.

Obrajii îi ardeau, dar acum, că spusese totul, nu ştia cum să-şi retragă cuvintele.

Însă nu a mai fost nevoie, căci Sandra ciripi repede:

— Doamne, știu ce vrei să zici! Toate fetele cu care am fost în liceu, chiar și alea rele și nesuferite, care speram că o să plătească mai târziu pentru tot, au ajuns să se mărite cu tipi super și să locuiască în case care sunt demne de *Architectural Digest*. Dădu din cap. Nu că am visat vreodată să fiu una dintre ele, dar eram destul de sigură că măcar unele o să fie ca mine. Adică, singure și – se încruntă. Zbătându-se, nu neapărat financiar, dar... Ridică din umeri. ...pe plan personal.

— Dar se pare că ai totul, spuse Joss, aparent uimită că Sandra nu avea tot ce își dorea.

Lorna se uită și ea uimită la Joss. Avea tot respectul din lume pentru Sandra, dar tot era surprinsă de șocul lui Joss că Sandra își dorea mai mult.

— O, Doamne, ăsta este lucrul cel mai bun pe care mi l-ai putea spune, zise Sandra. Pentru că este complet neadevărat. Bine, nu *era* adevărat, dar acum e mai bine. Vedeți, m-am dus la un acupuncturist acum două săptămâni și mi-a pus în ureche dispozitivul ăsta din metal.

Atinse urechea cu care o văzuse Lorna mai devreme că se tot juca. Nu că ar fi fost un șoc, avea doar două urechi.

— Au! făcu Joss. Adică au pus un soi de ac acolo?

— Da. Poți să-l simți. E ca un cercel, doar că e mai mic. Și e în alt loc. Dădu drumul la ureche și ridică din umeri. Uite, sunt și eu sceptică, cine nu ar fi, dar înainte să îl pună, aveam emoții când venea vorba să plec din casă. Iar acum sunt *mult* mai bine.

— Aveai agorafobie? întrebă Helene.

— Groaznică, dădu Sandra din cap. Şi am încercat totul – Prozac, terapie, Xanax, hipnoză. Sincer, mă îndoiam că o să mai funcţioneze ceva, mai ales acupunctura. Dar a funcţionat. Nu mă aşteptam. Dacă adevărul e că m-am dus acolo cu mai mult cinism decât alţii.

— Ce este agorafobia? întrebă Joss. Scuze, nu vreau să par bătută în cap, dar...

— E în regulă, spuse Sandra repede. Aveam probleme când trebuia să plec din apartament. Mi se făcea frică într-o mulţime de oameni. Chiar şi pe stradă sau în magazin.

Joss dădu din cap, dar era clar, după expresia ei, că nu mai auzise niciodată de asta.

— Şi tipul ăsta ţi-a pus un ac în ureche şi acum eşti mai bine? întrebă Lorna sceptică. Serios?

Sandra ridică din umeri.

— Sunt aici, nu-i aşa? Acum şase luni nu aş fi putut face asta. Se înroşi iar. Sper că acum n-o să credeţi că sunt o mare ratată.

— O, nu! obiectară toate în acelaşi timp.

Iar Lorna continuă:

— Numai că am crezut mereu că sunt singura persoană cu astfel de fobii. E minunat să aflu că nu sunt.

— Bine, şi ale tale care sunt? o provocă Sandra, uitându-se la Helene şi la Joss, pentru susţinere.

Deşi Helene îşi întoarse privirea şi Joss părea atât de nevinovată, că era imposibil să crezi că ar putea avea ceva care să concureze cu problemele Sandrei.

— Bine. Lorna își îndreptă spatele. Am avut un singur iubit bun, când aveam șaisprezece ani, dar am dat-o în bară și de atunci nu am fost în stare să mai găsesc pe altcineva care să îl înlocuiască.

Helene trase aer adânc în piept.

— Serios?

Lorna dădu din cap.

— Chris Erickson. Știu că e ușor să ridici în slăvi prima iubire, dar și acum, când mă gândesc obiectiv la asta, cred că el era *acela*. Sau, cel puțin, cineva alături de care aș fi putut să îmi petrec viața.

Sandra parcă stătea să plângă.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Lorna înghiți un nod din gât, vechi și inoportun.

— O, am dat-o în bară, în modul cel mai stupid și adolescentin posibil, și ne-am despărțit. Acum el este căsătorit, are un copil și totul este minunat în lumea lui. Râse scurt. Sunt sigură că îi e mai bine fără mine.

— Pun pariu că încă se mai gândește la tine, spuse Joss, uitându-se la ea cu ochii mari, albaștri și sinceri. Serios. Prietenul meu din liceu, Robbie, încă mai vrea să mă căsătoresc cu el.

— Și...? întrebă Sandra, ridicând din sprâncene în așa fel, încât ochelarii îi alunecară pe vârful nasului, făcând-o să arate ca tocilara care și părea că este. Doar nu te gândești să te întorci la el, nu?

— Nu, recunoscu Joss. Mi s-ar părea un compromis.

Helene, care până atunci ascultase gânditoare această conversaţie, spuse:

— Credeţi că este posibil să îţi întâlneşti sufletul pereche în liceu, dar să fii prea proastă să îţi dai seama şi să îţi ratezi viaţa pentru totdeauna?

Toate privirile se întoarseră spre ea.

Lorna vru să întrebe *Tu aşa ai făcut?*, dar răspunsul era atât de evident, încât întrebarea ar fi părut o insultă.

— Eu cred că, în cele din urmă, lucrurile ies aşa cum trebuie, spuse ea din inimă. Chiar dacă nu este soluţia cea mai confortabilă şi mai uşoară.

— Sunt de acord, spuse Sandra repede şi, spre deosebire de Lorna, ea nu avea nici o urmă de îndoială în priviri. Dacă este cineva persoana potrivită, atunci sigur o să se întoarcă, în cele din urmă, la tine.

Dădu din cap atât de convinsă că ceea ce spunea era adevărat, încât hotărârea ei parcă era o altă prezenţă în cameră.

Şi chiar dacă, în adâncul ei, Lorna se întreba dacă Chris era cel care îi scăpase, asta era atât de neadevărat pentru Sandra şi Mike, încât trebuia să creadă că Soarta o să se ocupe ca totul să iasă bine, în cele din urmă.

Capitolul 15

Helene era clar urmărită. Ieşise în acea după-amiază şi se dusese la câteva organizaţii caritabile şi observă maşina albastră, greu de definit, care o urmărea, de la a doua sau a treia intersecţie.

Dacă Lorna nu i-ar fi spus că bănuia că este urmărită, probabil că Helene nici nu ar fi observat vreodată. Nu că tipul ar fi fost chiar atât de bun la asta. Era mereu la trei maşini lungime în spatele ei. Dar tot o făcea să se simtă inconfortabil.

Nu putea să spună sigur cum arată. *Putea* să fie Gerald Parks. Dar putea să fie şi Pat Sajak. Chiar nu putea să se uite mai bine la el.

Nu conta. Putea să îi vadă maşina. Şi o văzuse cam des, în ultima vreme.

Cu un ochi la drum şi cu o mână pe volan, îşi scoase telefonul mobil şi sună la 411, linia pentru non-urgenţe a poliţiei. Nu voia să sune la 911, pentru că aici, în mijlocul traficului şi în siguranţa propriei maşini, nu părea să fie o urgenţă adevărată.

— Operatorul 4601, acest apel este înregistrat.

Helene aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Maşina era tot acolo.

— Bună, spuse ea stingherită, am sunat pentru că... nu e chiar o urgenţă, dar... oricum. Sunt pe autostrada 270, mă îndrept spre nord şi mă urmăreşte o maşină.

— Şoferul v-a vătămat în vreun fel?

— Nu. Dar în mod clar mă urmăreşte de ceva timp.

— Puteţi vedea şoferul, doamnă? Îl cunoaşteţi?

— Cred că da. Dar nu sunt sigură. Nu prea pot să îl văd bine.

Helene începea să se simtă foarte aiurea, dar asta nu diminua sentimentul de teamă.

Răspunsul operatoarei arăta clar că şi ea tot la asta se gândea.

— Doamnă, îmi pare rău, dar nu putem să trimitem o maşină şi să tragem pe cineva pe dreapta doar pentru că se află pe acelaşi drum cu dumneavoastră. Dacă vă ameninţă cineva sau vă face rău fizic, sunaţi la 911.

Un răspuns frumos, general. Helene nu putea totuşi să o învinovăţească, aşa că îi mulţumi şi închise telefonul, sperând că operatorii de la poliţia pentru non-urgenţe nu o să îi urmărească apelul, ca să o bifeze drept nebună şi să n-o mai ia altă dată în serios, dacă mai suna.

Opri la o ieşire de pe autostradă, cu automobilul albastru în spatele ei, la trei lungimi de maşină, şi o coti înapoi pe şoseaua 335, care se întindea de dincolo de nordul Marylandului şi până în Georgetown, Washington D.C.

La un moment dat crezu că l-a pierdut, dar puţin după aceea, maşina albastră reapăru şi

era acum fix în spatele ei. Se uită la şofer şi încercă să îi memoreze trăsăturile, pentru un eventual raport al poliţiei, în timp ce încerca să se uite şi la drumul şerpuitor din faţa ei. Era clar Gerald Parks. Purta ochelari mari şi rotunzi Jackie O., cu lentile negre, iar degetele lui ţineau strâns volanul ca nişte hotdogi subţiri.

Helene conducea cu viteză prin curbele drumului Falls Road, sperând oarecum că va fi oprită de poliţie ca să îl poată arăta pe Gerald Parks şi să îl aresteze. Dar ştia că el o să se ţină mai departe după ea, probabil, iar ea o să pară şi nebună, şi şofer imprudent. Când ajunse în Potomac Village, trecu pe galben ca să traverseze River Road, unde de obicei întorcea.

În oglinda retrovizoare putu să vadă că maşina albastră se oprise la stop. Ea întoarse în parcarea centrului comercial şi o luă printre magazine, ca să ajungă iar în River Road şi să se îndrepte spre casă. După vreo doi sau trei kilometri fără să mai fie urmărită, începu să se mai relaxeze un pic, deşi inima îi continua să se zbată, ca o pasăre prinsă în colivia coastelor ei.

În timp ce traversa graniţa D.C., trase aer adânc în piept, simţindu-se ca şi cum era din nou acasă, când apăru iar el. Ieşise de pe Little River Turnpike – un drum total diferit – şi ajunsese iar în spatele ei.

La cât de greu reuşea tipul ăsta să rămână nedepistat, era totuşi foarte bun în urmărirea prăzii şi pentru prima dată Helene simţi furie

adevărată amestecată cu teamă. O parte din ea voia să coboare şi să îl înfrunte, dar ştia că asta ar fi extrem de prostesc.

În timp ce o lua pe Van Ness Street, unde era casa ei, se întreba dacă să treacă de alee, ca să nu ştie unde locuieşte, dar, în cele din urmă, nu mai contă, pentru că el întoarse fix cu o stradă înainte de a ajunge la casa ei şi se făcu nevăzut în trafic.

Îşi parcă maşina, dar rămase înăuntru, cu portierele închise, cam cincisprezece minute, încercând să îşi liniştească respiraţia.

Apoi făcu ceea ce îi dictă disperarea. Îl sună pe Jim.

— Cred că mă urmăreşte cineva, îi spuse ea, când el răspunse la telefon.

— *Poftim?*

Îi povesti despre ceea ce îi spusese Lorna, că fusese urmărită de câteva ori când pleca din parcare şi că individul se ţinuse după ea, azi, cam patruzeci de minute. Dar omise partea cu sunatul la poliţie. Nu avea nici un sens să îi dea lui Jim o portiţă de scăpare, mărturisindu-i ce-i răspunsese poliţia.

— Vreau bodyguarzi, concluzionă ea.

— Asta e o nebunie, spuse Jim imediat.

Durerea o apăsă drept în stomac.

— Crezi că e o nebunie din partea mea să îmi doresc să fiu protejată de toţi ţăcăniţii, într-un oraş care a văzut mai multe răpiri ciudate şi asasinate politice decât oricare altul?

— E o nebunie să fii îngrijorată din cauza asta. Ai zis că tipul nu te-a urmărit până acasă, aşa-i?

— Aşa e.

— Ăsta e un oraş aglomerat. Nu poţi să învinuieşti pe cineva pentru că merge pe acelaşi drum cu tine.

— Chiar şi dacă merge pe aceleaşi zece drumuri, fix în spatele meu, zece kilometri?

— E o coincidenţă. Eşti destul de egoistă să crezi că totul se învârte în jurul tău.

Asta era groaznic de insultător.

— Dacă cineva mă urmăreşte, înseamnă că se învârte în jurul meu, nu?

— Nu te urmăreşte nimeni, Helene. Nu te prosti.

— Să mă prostesc? repetă ea, stupid. Cum?

— Păi, pentru început, nici să nu te gândeşti să suni la poliţie.

Bine că nu îi spusese.

— De ce?

— Pentru că o să se ducă vestea şi ei o să cheltuie o groază din resursele oraşului ca să nu găsească nimic. Şi reporterii o să aibă o zi de alergătură, pentru care o să dea vina pe mine.

— Şi cum rămâne cu siguranţa mea? întrebă ea, detestând cât de slabă şi copilăroasă părea.

Dar se simţea foarte ciudat. În mod evident fusese urmărită; poliţia nu putea să facă nimic, chiar dacă o credeau, fiindcă nu era cazul. Şi nu îşi putea angaja propria firmă de pază, pentru că Jim îi tăiase accesul la bani şi, în plus, nu o credea. Sau nu îi păsa.

Era la mila lui şi, totuşi, el era singura ei speranţă.

— Dacă trebuie să intru în gura lumii de fiecare dată când ai tu un coşmar, atunci cariera mea politică se duce naibii, spuse Jim. Nu-mi face asta.

— Asta nu e despre *tine*! Cum ajunsese atât de rece bărbatul cu care se căsătorise? Jim, sunt *speriată*. De-adevăratelea.

Scoase un sunet care era echivalentul datului ochilor peste cap, apoi spuse:

— Trebuie să închid. Încuie uşile şi pune-ţi un film. O să vorbim despre asta mai pe seară.

— Mai pe seară s-ar putea să fie prea târziu, zise ea, în timp ce ultimele titluri i se desfăşurau înaintea ochilor ca o rolă de hârtie.

Dar Jim nu o mai asculta. Vorbea cu altcineva din cameră, probabil Pam. Probabil intrase cu crema şi cu chiloţii tanga, gata de acţiune.

— Trebuie să plec, îi spuse Jim Helenei. O să întârzii în seara asta, nu mă aştepta.

Nenorocitul. *O să vorbim despre nevoia ta de siguranţă în seara asta, dar, ăăă, eu nu o să fiu acolo, aşa că tu culcă-te.* Era aşa de tipic pentru el, încât nu ar fi trebuit să se simtă rănită, dar Helene închise telefonul gata să plângă.

În plus, mai era şi groaznic de obosită. Poate era reacţia adrenalinei de după urmărire sau poate era faptul că era nefericită şi nu vedea o cale de ieşire.

Sau poate era ceva serios în neregulă cu ea.

Orice ar fi fost, trebuia să intre şi să se întindă puţin. Dar nu se mai trezi, decât abia a doua zi dimineaţă.

Şi când se trezi, era singură.

*

Era mai uşor să aibă grijă doar de Bart, fără Colin care să îl influenţeze să facă lucruri rele.

Vestea bună era că micul Colin plecase în tabără, ceea ce îi permitea lui Joss momente ca acestea, când putea să îl ducă pe Bart singur în parc. Vestea proastă era că Deena interpreta asta ca fiind prea puţin pentru salariul cu care o plătea, aşa că nu se sfia să o roage pe Joss să facă mici lucruri în plus.

Iar lista de cumpărături din buzunarul lui Joss era o dovadă. Cinci lucruri diferite, cinci magazine diferite.

Măcar putea să folosească maşina când avea treabă. Odată, când Deena o rugase să-i cumpere câteva lucruri în drum spre casă, de la întâlnirea clubului de schi, de duminică – o tonă, de fapt, nici nu mai întreba – sfârşise prin a se lupta cu două pungi imense de cumpărături prin metrou.

Totuşi, într-o zi magnifică de vară ca aceasta, era aproape posibil să uiţi partea proastă. Spre deosebire de majoritatea dădacelor şi mămicilor, ea alergă cu Bart pe terenul de joacă, se dădu cu el pe tobogan, de cel puţin douăzeci de ori.

— Asta e grozav! strigă Bart, când ajunse iar jos. Ce să mai fac?

— Ce vrei tu, răspunse Joss şi se uită în jur. Ce zici de leagăne?

Bart păru încântat, dar apoi îndoiala îi întunecă privirea.

— Colin zice că leagănele sunt pentru fetiţe proaste.

O, iar Colin, ăsta! Îi venea să-l sugrume. Avea o influenţă proastă asupra lui Bart. Era mai mult decât convinsă de asta.

— Vezi tu vreo fetiţă proastă la leagăne? întrebă ea.

Singurul copil de acolo era un băiat care părea să fie cu doar câţiva ani mai mare ca Bart.

— Nu, recunoscu Bart.

— Poate Colin spune aşa ca să pară el tare că nu se duce la leagăne, sugeră ea. Nu că ar fi nevoie să arate asta. Sau, poate, cine ştie, chiar îi e *frică* de leagăne.

Nu era probabil corect să îl vorbească de rău pe Colin când el nu era de faţă ca să se apere, dar era sătulă până peste cap de Colin zice asta, Colin zice ailaltă, şi de faptul că influenţa tot ce făcea Bart.

Pentru că, sincer, Colin era un nenorocit.

— Mie chiar îmi plac leagănele, spuse Bart, uitându-se la ele.

— Şi mie, hai să mergem.

Îl luă de mână şi îl duse la leagăne. Îl ajută să se urce într-unul şi se duse în spate ca să-l împingă, în timp ce el tot râdea şi striga:

— Uite cât de sus sunt acum, Joss!

Deci poate că spusese lucruri nedrepte despre caracterul urâcios al lui Colin, dar măcar se asigurase că Bart se distrează.

— Nu te opri, îi spuse ea lui Bart, după puţin timp, în timp ce râdea şi încerca să îşi tragă sufletul. Trebuie să iau o scurtă pauză.

— Uită-te la mine! strigă Bart. Picioarele mele ating cerul!

— Super!

Joss îi făcu cu mâna şi el îşi luă iar zborul spre infinitul albastru.

— Jocelyn?

Joss se întoarse, speriată. Era o femeie înaltă, cu părul negru-albăstrui şi ochi albaştri-deschis.

— Da?

— Tu eşti Jocelyn care lucrează pentru familia Oliver, nu-i aşa? Făcu semn spre Bart, care se legăna alături, strigând că iar o să se ridice.

Joss zâmbi şi îi făcu băiatului semn cu mâna, apoi se întoarse spre femeie.

— Da. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Felicia Parsons. Acela este fiul meu, Zach. Arătă spre un copil cu părul negru, cam de şapte ani, care se părea că înghiontea un alt băieţel, în timp ce o tânără plinuţă încerca să îi despartă. Am nevoie de o dădacă şi aş vrea să ştiu cât ceri tu.

— Îmi pare rău, doamnă Parsons, dar am deja o slujbă.

O slujbă pe care o ura, recunoştea. O slujbă de care ar fi făcut aproape orice ca să scape.

Dar nu putea.

Felicia Parsons se uita la Joss de parcă era o bătută în cap.

— Ştiu asta, tocmai te-am întrebat dacă lucrezi la familia Oliver. Ce vreau să ştiu este cât m-ar costa să renunţi la oferta lor.

Lui Joss nu îi venea să creadă că asta era a doua oară când venea cineva să îi ofere o

slujbă, deşi ştia că avea un contract cu familia Oliver. Un contract era un contract şi femeile astea ar trebui să înţeleagă. Nu era de parcă Joss ar fi putut sări din barcă la prima ofertă mai bună.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, uitându-se la Bart, care se căţăra acum pe funia cu noduri. În acelaşi timp, fiul femeii era ţinut cu forţa de fata care încercase să îl despartă de celălalt băiat, mai devreme. Nu pot să renunţ la contract. Făcu semn spre copil. Se pare că fiul dumneavoastră are nevoie de dumneavoastră.

Femeia aruncă o privire în direcţia lui, apoi ridică din umeri.

— O, se va ocupa ea.

Pentru că o dădacă este o dădacă, chiar dacă nu este dădaca ta? vru Joss să întrebe. Dar nu o făcu.

— Te rog să mă ai în vedere dacă te răzgândeşti, spuse doamna Parsons. Ai ceva pe care aş putea scrie?

— Nu, îmi pare rău.

Femeia suspină dramatic şi scotoci prin propria geantă ca să găsească un pix şi un plic rupt, pe spatele căruia era adresa unui avocat.

— Acesta este numărul meu de mobil. Sună-mă doar la acest număr. Nu căuta numărul meu de acasă şi nu mă suna acolo, sub nici o formă.

Nici o grijă. Joss nu întinse mâna să ia hârtia.

— Doamnă Parsons, chiar nu vreau să credeţi că există vreo şansă să vă caut, pentru

că, sincer, sunt ocupată cu familia Oliver până în iunie următor.

— Asta spui acum. Doamna Parsons o prinse de mână şi îi puse hârtia în palmă. Dar s-ar putea să te răzgândeşti.

Plecă în direcţia fiului ei, vociferând ceva, fie la el, fie la tânăra care încerca să se descurce cu băieţelul.

Joss se cutremură la gândul de a lucra pentru o femeie ca aceea.

Se întoarse la Bart, dar acum el se juca cu o fetiţă roşcată, pe nume Kate, şi nu voia să mai ştie de Joss, aşa că îi spuse că o să stea pe bancă şi o să îl aştepte. Se duse şi se alătură celorlalte dădace, fiind atentă şi la povestea romantică dintre Bart şi Kate.

— Felicia Parsons ţi-a cerut să lucrezi pentru ea? întrebă o tânără negresă.

Joss se încruntă.

— De unde ştii?

— Ne-a întrebat pe multe dintre noi. Se uită la fata care îl separa pe băiatul doamnei Parsons de celălalt băiat. Sărmana Melissa. Apropo, eu sunt Mavis Hicks. Îi întinse mâna. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Joss Bowen. Joss clătină din cap. Ce vrei să spui prin sărmana Melissa? Este dădaca familiei Parsons?

Mavis dădu din cap.

— Şi este chiar bună, din câte pot să îmi dau eu seama. Nu crezi, Susan? O bătu pe umăr pe o femeie scundă, de peste treizeci de ani.

— Ce?

— Melissa e bună cu copilul familiei Parsons.

— Da. Abia atunci Susan o observă pe Joss. O, şi ţie ţi-a propus Fickle Felicia să lucrezi pentru ea?

Joss dădu din cap.

— Da. Chiar acum. Mă simt îngrozitor din pricina asta.

Se uită la Melissa, care încerca să se descurce logic cu drăcuşorul cu părul negru din grija ei.

— Nu-ţi face griji, ştie! o asigură Mavis pe Joss. Nu e prima dată când i se întâmplă asta Melissei. O să accepte probabil următoarea ofertă care i se face.

— Se întâmplă adesea?

Atât Susan, cât şi Mavis se uitară la ea de parcă picase din lună.

— Glumeşti? întrebă Susan.

— Păi... nu.

Nu avea nici un sens să se prefacă, pentru că totul era nou pentru ea. Nou şi dezarmant. Femeile astea ar putea chiar să fie de ajutor.

— Dar mie mi s-a întâmplat de două ori până acum. O dată, la o petrecere pe care o dădea familia Oliver.

Susan ridică din umeri.

— Se întâmplă tot timpul. Când se duce vorba despre o dădacă bună, toată lumea o vrea.

Joss era surprinsă.

— Nu aveam nici o idee că doamna Oliver spune ceva de bine despre mine.

— Nu ea spune, zise simplu Susan. Veştile nu vin de la angajatori. Se răspândeşte vorba

via Clubul Mămicilor. Observă ce dădacă face una-alta; apoi decid că dădaca lor nu e suficient de bună şi se furişează prin spatele ei, ca să încerce să angajeze pe cineva nou.

— Dar nu are toată lumea contract? întrebă Joss. Asta nu îl leagă atât pe angajat, cât şi pe angajator?

Îl citise pe al ei, împreună cu tatăl ei, şi erau destul de siguri că îi era garantată slujba, plus cameră şi hrană, pentru un an.

Susan şi Mavis râseră.

Apoi Susan văzu privirea lui Joss şi spuse:

— O, Doamne, tu vorbeşti serios?

Asta era nebunie.

— Da, vorbesc serios.

— Vai, dragă. Nu ştii?

Joss începea să se simtă de parcă era într-un univers paralel bizar, unde toată lumea ştia ce se întâmplă, mai puţin ea.

— Ce să nu ştiu?

Susan şi Mavis schimbară o privire; apoi Susan îi făcu semn cu capul lui Mavis.

— Doamna Oliver m-a întrebat, la o petrecere, dacă vreau să lucrez pentru ea, spuse Mavis. Eram sigură că ştii.

Joss încercă să se gândească la ce petrecere fuseseră soţii Oliver săptămâna trecută şi, imediat, îi veniră în minte trei petreceri. Trei petreceri pentru care Joss se ocupase de datoriile lor de părinţi, bineînţeles, pe gratis.

Şi credeau că o să găsească pe cineva mai bun ca ea? Ce altă dădacă de pe planeta asta ar lucra atâta în timpul ei liber? Ce altă dădacă ar cumpăra mâncare, vin, ar lua hainele de la

curăţătorie şi copiii altora şi orice altceva îi mai trecea prin gând Deenei?

Ce altă dădacă ar înghiţi astfel de tratament şi şi-ar respecta obligaţiile faţă de familia Oliver, în loc să îşi ia picioarele la spinare şi să fugă mâncând pământul?

— Eşti sigură? o întrebă pe Mavis. Poate ai înţeles greşit.

Mavis şi Susan se uitară iar una la cealaltă, făcând un gest, care era clar codul lor pentru *Răspunzi tu la asta* sau *Hai, spune-i.*

— Joss, spuse Susan, întinzându-şi mâna şi aşezând-o pe braţul lui Joss. Este sigură. Şi la fel sunt şi eu. Acum trei săptămâni, Deena Oliver mi-a propus un salariu şi jumătate ca să încep într-o săptămână.

Capitolul 16

— O, Doamne, eşti bolnavă?

Sandra era alarmată de felul în care sora ei se uita la ea.

— Ce vrei să spui? Nu sunt bolnavă. De ce?

Îşi duse o mână la faţă. Arăta aşa de rău? Îşi pierduse culoarea din obraji?

Sau era doar părul verde?

— Eşti aşa de *slăbănoagă*!

— Nu sunt!

— Adică, nu slăbănoagă pentru o persoană normală, spuse Tiffany, la fel de enervant de sinceră ca de obicei. Dar slabă pentru *tine*. Cât ai slăbit?

— Nu ştiu.

Ba ştia. Slăbise 11 kilograme. Dar, pentru nu ştia care motiv, îi era ruşine să discute detaliile astea cu Tiffany. Poate pentru că viaţa era atât de lipsită de efort pentru Tiffany, încât Sandra nu voia să recunoască în faţa ei cât se zbătuse ea.

— Am încercat doar să mănânc mai cu grijă.

— Nu şi eu.

Tiffany se bătu uşor pe burtă. De abia se vedea.

— Am mâncat ca o vacă.

O îndemnă pe Sandra să intre în bucătăria imensă, strălucitor de albă, care dădea spre gaura numărul 5 a noului teren de golf Coronado.

Tiffany mâncase ca o vacă şi în timpul primei sarcini, acum şapte ani, dar, la sfârşit, s-a făcut atât cu o fată frumoasă, Kate, cât şi cu silueta de dinainte. Pe Sandra o scotea din minţi.

— Vrei nişte cafea? întrebă Tiffany, apoi făcu o grimasă. E fără cofeină.

— Sigur. Sandra se aşeză pe un scaun de bar tapiţat. Şi cum o mai duci?

— Foarte bine. Tiffany puse o cană în faţa Sandrei, apoi se duse la frigider, scoase frişca şi o puse, de asemenea, pe bar. Săptămâna trecută mi-am făcut sonograma de optsprezece săptămâni şi copilul e bine. Kate nu mai poate de fericire. Şi Charlie la fel. Ezită cam mult, apoi adăugă: Şi eu la fel, bineînţeles.

— Asta e minunat, spuse Sandra, turnând nişte frişcă în cafea, amestecând-o şi privind cum se topea vârtejul. Se uită la Tiffany. Ştii dacă este fată sau băiat?

— Doctorul ar fi putut să ne spună, dar Charlie vrea să aibă o surpriză, aşa că habar n-am. Totuşi, cred că e băiat.

— Uau! Un băiat! O să fie aşa ciudat, nu? Noi am crescut într-o casă de fete.

— Ştiu. Eu...

Sandra îşi aşeză linguriţa jos, apoi se uită la sora ei. Spre surpriza ei, Tiffany plângea.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit, Tif?

Tiffany își ascunse fața în palme și clătină din cap.

— Nimic.

— Este într-adevăr bine copilul? Sandra își puse un braț în jurul surorii sale, dorindu-și ca mama lor să fi fost acolo, să se ocupe de asta; ea, una, nu avea experiență și nu știa cum să se descurce cu neliniștea lui Tiffany. E ceva ce nu mi-ai spus?

— Copilul e bine. Tiffany suspină și își șterse lacrimile cu grijă, să nu își strice machiajul. E doar... e atât de egoist, încât nici nu pot să spun.

— Ce este?

Sandra era alarmată. Avea Tiffany să-i destăinuie o aventură sau așa ceva? Asta era. Charlie probabil avusese o aventură. Sandra nu avusese niciodată încredere completă în el. Era rece. Și puțin cam rău.

— Uite, poate ar trebui să o sunăm pe mama și să o rugăm să vină aici.

— Nu! sări Tiffany. Ultimul lucru pe care îl vreau e să îmi spună cât de minunat este totul, cât de perfectă este viața mea și așa mai departe.

Dacă stătea să se gândească, nici Sandrei nu-i prea plăceau genul ăsta de discuții. Apucă umerii mici ai lui Tiffany și se uită în ochii ei.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Tiffany își închise ochii pentru un moment, buzele îi tremurau parcă de teamă, apoi recunoscu:

— Nu..., înghiți în sec. Nu știu ce să fac cu penisul.

Asta era o frază pe care Sandra nu o mai auzise înainte, aşa că prima ei reacţie a fost... să nu aibă nici o reacţie.

— Nu ştii ce să faci cu penisul? Ce vrei să spui?

— *Copilul.* Nu ştiu ce să fac dacă e băieţel. Nu am avut fraţi sau veri. Când am aflat că sunt însărcinată, eram deja pregătită pentru tapet roz, cearşafuri cu dantelă, păpuşi, prinţese, Disney... Izbucni iar în plâns.

— O, Tif! Sandra o bătu uşor pe spate, neştiind ce altceva să spună sau să facă. O să fie totul bine. O să vezi.

Nu voia să adauge că acum Tiffany era o victimă a hormonilor ei, dar credea că asta era doar o parte a problemei.

— Îmi pare rău, spuse Tiffany printre sughiţuri. Iubesc copilul, chiar îl iubesc. O parte din mine e dezamăgită că nu este fetiţă, dar în mare parte mi-e teamă că nu o să fiu o mamă îndeajuns de bună pentru el, pentru că nu ştiu cum să îl învăţ să fie băiat.

— Sunt destul de sigură că o să vină de la sine.

— Nu neapărat. Dar igiena? Dar când o să înceapă să se radă? Dar visele cu poluţie? Nu ştiu cum să îi explic chestiile astea. Nici nu pot să îmi imaginez discuţia asta.

Sandra râse încet.

— Pentru început, nu îţi poţi imagina discuţia asta, pentru că încă nu l-ai născut pe ăla mic. Toate astea or să vină cu timpul. Şi nu uita că o să fie Charlie prin preajmă ca să preia discuţiile despre băieţi.

— Dar dacă nu este? se jeli Tiffany.

Sandra răspunse prudent.

— Ai vreun motiv să crezi că nu o să fie?

— Nu. Tiffany luă un şervețel din cutia de pe bar şi îşi suflă nasul. Sigur crezi că sunt nebună.

— Nu, deloc. Cred că trebuie să fie destul de greu să fii însărcinată. Nu prea te-ai simțit aşa înainte.

Tiffany dădu din cap.

— Dar asta nu înseamnă că nu este adevărat.

— Nu, nu înseamnă. Înseamnă că nu mai trebuie să fie totuşi atât de înfricoşător.

— Doamne! Tiffany îşi închise strâns ochii şi scuturâ din cap. Cât mi-aş dori un Martini.

— O să îți aduc unul la spital, peste patru luni. Ce vrei, Appletini?

— Cranberry. Tiffany reuşi să zâmbească. Dar poftele mele s-ar putea să fie diferite atunci.

Râseră şi, după un moment, Tiffany spuse:

— Ştii ce mă sperie cel mai tare?

— Ce?

— Dacă vrea să ştie despre istoria familiei sale?

Sandra râse.

— Glumeşti? Tata o să scoată arborele genealogic la care a lucrat trei ani în Biblioteca Congresului şi...

— Vreau să zic, ştii tu, familia lui *naturală*.

Sandra se încruntă.

— Nu pricep. A cui familie naturală?

— A copiilor!

— A, corect. Da, păi, după cum ziceam, tata poate să...

— Sandra, nu o să îi mint!

— Pe cine să minţi?

— Pe Kate şi pe *bebeluş*.

— Despre ce tot vorbeşti? Apoi ceva îi trecu prin minte Sandrei. Ia stai, Charlie e adoptat sau aşa ceva?

— Nu *Charlie*, spuse Tiffany, pierzându-şi răbdarea şi uitându-se tăios la Sandra. Apoi expresia ei se lumină uşor. O, Doamne, îţi baţi joc de mine?

Asta era prea ciudat.

— Cu ce?

— Nu ştii?

— Atunci, ajută-mă, Tiffany. Nu îmi pasă dacă eşti însărcinată, dacă nu îmi spui despre ce naiba vorbeşti, o s-o scot cu forţa de la tine.

— Sandra. Ochii ei, care mai devreme sclipeau de autocompătimire, acum vădeau milă pentru Sandra. Charlie nu e adoptat. *Eu* sunt.

*

Dragă chiriaşule domnişoară Rafferty:

Ne-a făcut mare plăcere să administrăm imobilul de apartamente Bethesda şi să vă cunoaştem pe toţi, în aceşti cincisprezece ani. Totuşi, vremurile se schimbă şi am hotărât să transformăm apartamentele în complex rezidenţial. Dumneavoastră, ca ocupant, aveţi dreptul să refuzaţi şi aveţi, de asemenea, oportunitatea de a cumpăra apartamentul la un preţ redus.

Toate apartamentele se vor vinde la preţul de 346 $ pe metru pătrat. Asta înseamnă că aceia dintre dumneavoastră care locuiţi în apartamente cu un singur dormitor veţi plăti cam 340 000 $, iar apartamentele cu două dormitoare or să coste aproximativ 416 500 $. Considerăm că este un preţ foarte competitiv şi corect şi, având în vedere scăderea ratelor, în curând vă veţi bucura de plăcerea de a fi proprietar, la puţin peste ce plătiţi acum.

Ultima lună a contractului dumneavoastră de închiriere se termină la 1 octombrie şi, ca un privilegiu pentru dumneavoastră, vă vom oferi posibilitatea de a-l închiria lunar, până atunci, dacă doriţi să încheiaţi contractul de închiriere mai devreme. Credem că astfel veţi avea la dispoziţie suficient timp pentru a vă hotărî, fie să obţineţi finanţe pentru achiziţie, fie să vă căutaţi altă locuinţă.

Ne bucurăm că v-am cunoscut şi vă urăm mult noroc, oricare va fi decizia dumneavoastră.

Cu sinceritate,
Artie şi Fred Chaikin
Administratori

Evident, Lorna trebuia să se lase de deschisul scrisorilor. Erau întotdeauna, dar întotdeauna, veşti proaste.

Trei sute patruzeci de mii de dolari. De parcă datoria ei nu era suficient de mare. Intră pe internet şi se uită după o ipotecă. Fără

nici un ban jos – asta era singura modalitate în care mai putea obține o ipotecă, zilele astea – rata pe lună o să fie de peste 2 200 $. Cu o mie de dolari mai mult decât plătea acum!

Și ziceau că ăsta e un preț rezonabil!

Ca să nu mai pomenim de taxele de întreținere, oricare ar fi fost astea. Auzise că pentru unele case din zonă erau cifre de peste o sută de mii.

Și acum? Era înglodată în datorii până peste cap, creditul ei era o calamitate și era pe punctul de a-și pierde și casa. Trebuia să facă neapărat *ceva*; nu avea nici o șansă să stea cu vestea asta și să aștepte să se schimbe de la sine.

Nu, nu, asta era o porcărie. Nu trebuia să spere la o schimbare, ea trebuia să facă schimbarea. Avea nevoie de o slujbă plătită mai bine sau poate de o slujbă în plus.

Dar, mai întâi, avea nevoie de o nouă locuință.

Scoase ziarul, pe care îl aruncase deja în coșul de gunoi și se așeză pe canapea ca să caute alte apartamente de închiriat în zonă.

Se dovedi că prețurile urcaseră destul de mult în ultimii cinci ani, de când se mutase acolo. Ca să locuiască undeva în cartierul acesta, trebuia să scoată din buzunar cel puțin trei sute în plus față de cât plătea acum. Și asta pentru apartamentele mai mici.

Dacă nu reușea să își găsească o slujbă mai bună, urma să fie nevoită să se mute mai departe, în districtul Montgomery. Poate chiar în Frederick. Dar gândul că o să conducă 25, 30, poate chiar 50 de km până la slujbă, venind

din te miri ce enclavă suburbană, era pur şi simplu deprimant.

Aruncă un ochi peste secţiunea de angajări şi încercui câteva lucruri care sunau, în cele din urmă, foarte plictisitor, dar promiţător în ceea ce privea salariul şi beneficiile.

Se duse la calculator şi scoase la imprimantă câteva copii ale CV-ului ei, ca să le trimită la căsuţele poştale din anunţuri.

Apoi intră pe eBay ca să se premieze cu puţină distracţie, după sarcina deprimantă de a căuta o slujbă. Poate o să plătească doar 4,99 $ pentru o pereche de pantofi Prada, pentru că vânzătorul tastase din greşeală Preda. Descoperea trucurile astea pe parcurs. Din păcate, şi *Shoegarpie* le învăţa, aşa că iar sfârşiră prin a se bate pentru aceeaşi pereche de pantofi. Dar Lorna nu mai făcu greşeala de a licita atât de mult.

Descoperise, de asemenea, şi Paypal.com, aşa că putea să plătească pentru licitaţiile ei direct online, fără să se mai ducă la bancă şi să îşi pună demnitatea la bătaie ca să ceară un cec.

Dădu clic după o pereche 38 de firmă şi fu încântată să descopere o pereche de Lemer vintage, în stare perfectă, la doar 15,50 $. Tocurile erau magnific de înalte şi curbura atât de elegantă, încât, dacă nu era partea de sus, ar fi putut să fie nişte sandale cu barete foarte sexy.

Până acum se pare că *Shoegarpie* nu le văzuse şi, cu mai puţin de şase ore până la închiderea licitaţiei, speranţele Lornei erau mari.

Atunci avu o revelație.

Dacă se uita la asta obiectiv – și era timpul să o facă – era o dependentă de pantofi. Nu avea nici un control asupra propriei persoane sau asupra impulsului de a cumpăra mai mulți pantofi. Credit, bani gheață, nu conta, putea să își raționalizeze achizițiile oricât, fiindcă tot nu conta, și asta îi ruina viața.

Era un bun început că fondase Clubul dependentelor de pantofi. Nu era ca dependența de substanțe, căci pantofii nu îi făceau vreun rău. Era doar cheltuitul... cheltuitul în exces. Ceea ce însemna că eBay este bun. Nu-i așa?

Nu era prea sigură de asta, dar era sigură de un singur lucru: era timpul să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de mult.

Se duse la congelator și scoase înghețata Neapolitan, pe care o cumpărase pentru o cină simandicoasă, pe care o dăduse acum șase luni. Puse cutia în chiuvetă, ridică capacul și dădu drumul la apă caldă peste înghețata cristalizată, până când se topi îndeajuns ca să dezvăluie secretul din ea.

Cardul ei de credit Nordstrom.

Poate pentru că era un card de credit de la magazin, nu apăruse pe lista lui Phil Carson, când o silise să-i cedeze toate cardurile. Așa că îl păstrase, în caz de ceva, ca pe un fel de suport emoțional pe care îl putea folosi, dacă avea într-adevăr nevoie.

Îl folosise deja de două ori până atunci pentru achiziții online, pentru că memorase, cu mult timp în urmă, numărul.

Pentru că îl ascunsese în îngheţată, fusese mai greu pentru ea să îl scoată, să se murdărească şi să îl ducă la magazin.

Bine, toate trebuiau să se oprească acum. Trebuia să scape de această ultimă coardă care o ţinea legată financiar de dependenţa ei.

Se duse la telefon şi formă încet numărul băncii. Din fericire, cineva de la departamentul de credite răspunse numaidecât, astfel că Lorna se văzu nevoită să vorbească înainte de a putea da înapoi.

— Trebuie să anulez un cont, spuse ea.

De acum încolo, aveau să fie ori bani cash ori nimic.

Nu era tocmai un plan *perfect*, dar era un punct de plecare.

Două ore mai târziu, la sosirea fetelor din club, vedeta serii era Joss, care îşi cumpărase o pereche de pantofi de lac superbi, Gucci. Lorna îşi schimbă perechea albastru-închis de John Fluevog pentru ei, dar meritau. Pantofii Gucci trebuie să fi fost din anii '60, dar se păstraseră fantastic. Unul dintre ei părea să fie un pic ros, deşi arăta de parcă ar fi fost la curăţat. Nu conta. Lorna avea o cremă specială de lustruit pielea care avea să acopere rosătura.

Sandra le spuse tuturor despre sarcina surorii sale şi despre faptul că tocmai aflase că sora ei era adoptată.

— De ce i-au spus ei şi mie nu? se gândi ea cu voce tare.

— Poate că nu voiau să te umfli în pene cu asta, sugeră Lorna şi, când Helene îi aruncă

o privire, ridică din umeri şi adăugă: Nu zic că ar trebui, spun doar că de asta îşi puteau face ei griji.

— S-ar putea să ai dreptate, admise Sandra. Dar chestia ciudată e că eu am crescut cu sentimentul contrar. Nu am putut niciodată înţelege de ce se făceau luntre şi punte ca să îi fie pe plac lui Tiffany, când evident avea deja destule calităţi. Vreau să zic, serios, este superbă. Înaltă, blondă. Cred că m-am apucat să cumpăr pantofi doar ca să micşorez diferenţa de înălţime dintre noi. Asta şi faptul că mărimea la pantofi nu se schimbă chiar dacă te îngraşi.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Helene. Eu am pus câteva kilograme pe mine în ultima vreme şi acum mă cam strâng pantofii.

— Trebuie să îţi vină ciclul? întrebă Lorna. Eu mă umflu ca un balon înainte.

Helene dădu din cap.

— Cred că este o chestie hormonală. Reţin apa. După ce am luat toate pastilele, luna asta nici nu mi-a mai venit ciclul.

— Asta mi s-a întâmplat şi mie o dată, trei luni la rând, spuse Sandra. Apoi, ca răspuns la privirile aţintite asupra ei, adăugă: Le luam ca să îmi reglez ciclul. În cele din urmă a funcţionat, dar în primele trei luni, nimic. Mi-ar fi plăcut, dacă nu m-aş fi temut că o să îmi vină în orice moment. Râse. Am purtat tampoane în fiecare zi, timp de trei luni. Parcă purtam iar scutece.

— Îmi pare rău să vă spun asta, fetelor, dar, în cazul meu, s-ar putea să fie premenopauză.

Helene dădu tristă din cap. Se poate întâmpla oricând, după treizeci şi cinci de ani. În ultimii trei ani am avut noroc.

— În nici un caz. Eşti prea tânără, obiectă Joss. Nu cred.

Helene ridică din umeri.

— Am toate simptomele. Obosită mereu, uşor bolnavă, m-am îngrăşat, pofte şi aversiuni la mâncare – ce? De ce vă uitaţi toate aşa la mine?

— Pentru că sună a sarcină, spuse Sandra, blând. Crede-mă, trec prin asta de cinci luni, cu sora mea.

Helene clătină din cap.

— Crede-mă, dacă nu luam pastilele şi eu tot la asta m-aş fi gândit prima dată.

— Atunci e din cauza pastilei, spuse Lorna. Mie nu mi-a fost niciodată atât de rău ca atunci când luam pastilele. Le detestam. Totuşi, poate ar trebui să vezi un doctor.

Helene alungă ideea cu mâna.

— O, hai să uităm de mine. Eu doar mă plâng. Voi ce faceţi? Joss? Ai fost groaznic de tăcută.

Chipul lui Joss se îmbujoră uşor, suficient ca să îi pună în valoare frumuseţea tinerească.

— De fapt, e ceva despre care aş vrea să vă cer părerea. Vă amintiţi când v-am povestit că tot primeam oferte de la alte familii?

Toată lumea dădu din cap.

— Ei bine, ieri am aflat că doamna Oliver a făcut propuneri şi altor dădace.

Lorna rămase cu gura căscată.

— Adică a oferit slujba ta altora, fără ca tu să ştii?

Joss dădu din cap.

— Nu-i ciudat?

— E un motiv pentru a desface contractul! pufni Lorna.

— Sunt de acord, spuse Sandra. E ca şi cum ai afla că iubitul tău se vede cu altcineva. Doare.

Joss se întoarse spre ea, cu recunoştinţă în priviri.

— Chiar a durut. Deşi nu ţin foarte mult la doamna şi la domnul Oliver, cred că am făcut treabă bună pentru ei. Băieţii mă ascultă. Am făcut tot ce trebuia şi... oftă. E ca o palmă.

— Dar ai avut şi alte oferte, îi aminti Helene. Erau de la persoane ca doamna Oliver, care au deja dădace?

— Aşa cred, spuse Joss, cu ciudă. De fapt, Lois Bradley s-ar putea să nu aibă.

— Atunci ia-o în considerare, spuse Helene cu sinceritate. În caz de ceva. Doar nu ai vrea să lucrezi pentru cineva care îşi înşală dădaca pe care o are.

— Nu, o aprobă Joss. Dar pentru cineva care încearcă să fure dădaca altcuiva?

— În lumea asta regula e vânează sau vei fi vânat, spuse Lorna.

— Amin, zise Sandra, dând din capul ei încă verde-blond, în semn de aprobare.

— Asta s-ar putea să fie puţin cam cinic, spuse Helene, apoi ridică din umeri. Adevărat, dar cinic. Ascultă, Joss, te rog, vorbeşte cu un avocat. Măcar lasă pe cineva să se uite

peste contractul tău, ca să vadă dacă ai vreo cale de ieşire.

— Păi... Joss părea nehotărâtă.

— Ai prefera să aştepţi până vine la tine şi îţi spune că a găsit pe altcineva şi că te concediază pentru cine ştie ce motiv inventat? Lorna nu avea nici un pic de milă pentru oamenii ca Deena Oliver. Îi vedea mereu la restaurant, dar nu observase niciodată o licărire de umanitate în privirea lor. Du-te la un avocat! Şi apoi hotărăşte-te ce o să faci.

— Nu ai nimic de pierdut, adăugă Sandra.

În cele din urmă, Joss spuse că o să se mai gândească şi poate că o să sune unul dintre acei avocaţi care îşi făceau reclamă la televizor şi care spuneau că prima şedinţă e gratuită.

Dar Lorna avea sentimentul că nu o va face.

— Urăsc să o spun, dar trebuie să plec, zise Sandra, cam pe la 11 seara. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Lorna ridică o sprânceană.

— O întâlnire importantă?

Sandra se înroşi, dar nu evită răspunsul.

— Da, este.

— O! Cu cine? vru Joss să ştie.

— Un tip cu care am fost în liceu. Destul de ciudat, nu i-am dat prea mare atenţie atunci, cel puţin, nu din punct de vedere romantic şi acum... Oftă. Este foarte drăguţ. Ne-am tot văzut, în ultima vreme.

Toată lumea scoase o exclamaţie de fericire pentru această întorsătură pozitivă din viaţa Sandrei.

Sandra se îmbujoră din nou.

— Doamne, m-a zăpăcit de tot. Mă simt atât de stânjenită.

— Să nu fii, spuse Helene, punând o mână pe braţul Sandrei. Suntem atât de fericite pentru tine. Şi cred că şi tu eşti destul de fericită. O arăţi.

— Şi ai slăbit o groază, adăugă Joss.

— Zece kilograme, răspunse Sandra, apoi ridică un pumn în aer. Era total necaracteristic pentru ea şi Lorna zâmbi la bucuria ei copilărească. A fost mult de muncă.

— Felicitări! spuse Lorna cu sinceritate şi celelalte două i se alăturară, adăugând felicitările şi comentariile lor despre cât de evidentă şi spectaculoasă era schimbarea.

Seara se încheie în acea notă pozitivă. Toată lumea era atât de fericită să o vadă pe Sandra, care era înainte atât de timidă şi nesigură, ieşind din carapacea ei, încât toate lăsară la o parte grijile lor ca să se bucure pentru ea.

După ce toată lumea plecă, Lorna spălă farfuriile şi paharele de vin, apoi se întoarse la calculator şi se conectă la eBay.

Shoegarpie fusese acolo!

Licitaţia pentru perechea Lemer urcase la 37,50 $.

Acum, Lorna îşi jurase că nu o să mai liciteze peste douăzeci de dolari şi ştia că până şi atât era probabil prea mult pentru bugetul ei.

Dar îşi lua o nouă slujbă; tot ce se întâmplase săptămâna asta o conducea spre concluzia

asta. Era atât de evident că o să aibă un venit mai stabil, cât de curând. Şi putea să-şi păstreze turele de noapte la Jico, aşa că avea să îşi dubleze, de fapt, veniturile. În curând. Pentru că firmele nu dădeau anunţuri pentru posturi libere decât dacă erau pregătite să facă angajări.

Unde o să mai găsească ea pantofi ca ăştia? Erau vintage. Era ultima ocazie pe care o avea să cumpere aşa ceva.

Se putea deja imagina arătându-i la Clubul dependentelor de pantofi.

Timpul se scurgea. Licitaţia mai avea doar cinci minute şi 46, 46, 44 –

Tastă 61,88 $ şi aşteptă cu răsuflarea tăiată.

AI FOST DEPĂŞITĂ, scria pe ecran.

— Rahat! Tastă 65,71 $.

AI FOST DEPĂŞITĂ.

Se uită la ecran. Iar *Shoegarpie*. Bineînţeles. În mai puţin de patru minute şi nici zece secunde, *Shoegarpie* ar putea chiar să câştige, dacă Lorna nu făcea ceva.

99,32 $.

AI ACUM CEA MAI BUNĂ OFERTĂ.

— Ha, ia de aici, *Shoegarpie*!

Reîmprospătă pagina. Tot era cel mai bun ofertant. Bun. Continuă să reîmprospăteze, în timp ce timpul se scurgea. Trei minute şi zece secunde... două minute şi cincizeci de secunde... două minute şi treizeci şi patru de secunde... două minute şi zece secunde...

Bumm! Iar!

AI FOST DEPĂŞITĂ.

Logica o lăsă pe Lorna cu gura căscată. Avea să o învingă pe *Shoegarpie*, la asta, oricât ar fi costat.

Tastă un preţ maxim de 140,03 $.

AI ACUM CEA MAI BUNĂ OFERTĂ.

Preţul sări la 110,50 $ – evident, maximul lui *Shoegarpie* – dar se ţinea tare.

Cu inima bătându-i puternic, Lorna apăsă butonul de REÎMPROSPĂTARE, bucuroasă să vadă că avea tot cea mai bună ofertă. Acum era la mai puţin de un minut. Pantofii erau ai ei. Putea aproape să îi atingă. În câteva secunde, avea să fie oficial.

Zece, nouă, opt – Lorna reîmprospătă pagina – cinci, patru – era tot cea mai bună ofertantă! – trei, doi, unu – apăsă butonul REÎMPROSPĂTARE din nou, sigură pe victoria ei.

Şi apăru.

Oferta: 152,53 $. Câştigător: *Shoegarpie.*

Lornei nu îi venea să creadă. Să îi vină rău. *Shoegarpie* sărise în ultima secundă şi răsturnase preţul cel mai bun al Lornei. Cu doar 12,50 $! Doar 12,50 $ stătuseră între ea şi perechea aceea uimitoare de Lemer vintage! Era o sumă atât de mică.

Shoegarpie îi furase pantofii Lornei.

După ce se calmă şi enervarea îi trecu, Lorna îşi analiză situaţia şi realiză că pantofii pe care îi pierduse costau, de fapt, doar 12,50 $. Fusese gata să arunce pe fereastră o sută cincizeci de dolari, plus taxe de livrare, în ciuda faptului că era pe punctul de a-şi pierde casa.

Asta nu era raţional.

Trebuia să se străduiască să se adune. Asta începea prin a suna şi a da... Se opri şi se gândi. Trei, se gândi la *trei* interviuri. Avea să dea telefoane şi să trimită faxuri cu CV-ul ei – chiar şi desculţă – până când o să găsească trei interviuri.

Capitolul 17

— Nu vrei să lucrezi la Capitol Hill? îi spuse Helene Lornei. Era prima care ajunsese la întrunire şi Lorna îi spusese că are un interviu cu senatorul Howard Arpege, în următoarea dimineaţă. Dau vina pentru toate pe asistentele lor. Când nu se culcă cu ele, vreau să spun.

— Puah! Lorna se strâmbă. Nu cred că o să se întâmple asta.

Helene şi-l imaginä pe Howard Arpege şi se înfioră.

— Nu, dar este aproape la fel de rău dacă o să reuşească să te convingă. Poate mai rău.

— Haide, bătrânul acela nu are cum să fie interesat de sex.

Helene ridică o sprânceană.

— Ai fi surprinsă dacă ai şti ce am auzit.

— O, Doamne, nu îmi spune!

Se auzi un ciocănit şi uşa se deschise puţin.

— Pot să intru? întrebă Joss, băgând capul pe uşă.

— Bineînţeles. Lorna se ridică. Trebuie să mă duc la toaletă. Lasă uşa descuiată ca să poată intra şi Sandra, când ajunge.

Dispăru din cameră şi Joss se aşeză pe canapea, lângă Helene.

— Ce ai săptămâna asta?

Joss scoase o cutie de pantofi din geantă şi extrase o pereche de sandale prăzului, Noel Parker.

— Hei, şi eu am avut o pereche ca asta! Hai să le vedem.

Helene luă sandalele şi se uită la ele. Da, avusese o pereche ca asta. Avusese o pereche exact ca asta. Până şi semnul şters negru, de pe sandaua stângă, pe care scăpase o cariocă permanentă şi nu mai putuse scoate pata.

De aceea le donase.

— Sunt fantastice, spuse ea cu căldură, întinzându-le înapoi lui Joss, care era puţin cam dezamăgită. Le simt lipsa alor mele. Le-am purtat atât de mult, încât s-au rupt de tot.

Joss părea uşurată.

— Dar sunt sandale bune, nu? întrebă ea nerăbdătoare.

— O, da, sunt grozave.

Lorna se întoarse în cameră şi rămase surprinsă când o văzu pe Sandra, care tocmai sosise. În sfârşit îşi cumpărase haine pe măsura ei, de când slăbise. În seara asta purta o pereche de blugi şi o bluză neagră, asortată. În picioare avea o pereche superbă de pantofi cu toc foarte înalt.

— Nu pot să cred! spuse Helene uimită. Sunt Lemer?

Sandra râni.

— Da, nu sunt fabuloşi?

— Minunaţi. Au făcut modelul acesta doar doi ani, ştiai?

Helene fluieră uşor.

— Pantofi Lemer. Unde Dumnezeu i-ai găsit?

— *Ce?* Lorna intră alergând în cameră. Pantofi Lemer? Lasă-mă să-i văd.

Sandra întinse piciorul ca să-şi arate pantoful.

— La naiba! răbufni Lorna.

— Ştiu! spuse Sandra veselă. N-o să ghiciţi niciodată de unde i-am luat.

— De pe eBay, zise Lorna.

Sandra părea şocată.

— De unde ai ştiut?

— Doamne, nu îmi vine să cred, tu eşti *Shoegarpie*? întrebă Lorna, ridicând vocea aproape la o tonalitate isterică.

Pentru un moment, Sandra se încruntă, apoi chipul i se lumină.

— *Shoeho927?*

— Da! ţipă Lorna. Ştii câţi bani m-ai costat?

— *Eu?* Ai ridicat preţul la frumuseţile astea la peste o sută!

Lorna râse şi îşi întinse mâna.

— Lasă-mă să te felicit, în persoană. Dacă ştiam cât de grozavi sunt, aş fi licitat mai mult.

Sandra râse şi ea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-ai făcut-o. Şi aşa, de abia mi i-am permis. Şi tu ai pus mâna pe cizmele Marc Jacobs, nu?

Lorna dădu din cap.

— O să ţi le arăt.

— Despre ce tot vorbiţi? întrebă Joss, arătând perplexă. Trebuie să avem porecle?

Sandra şi Lorna izbucniră într-un râs nebunesc şi, când se liniştiră, în sfârşit, le povestiră Helenei şi lui Joss, că licitaseră una împotriva celeilalte, pe eBay.

Sandra încercă să-i dea pantofii Lornei, dar Lorna n-a vrut s-o lase şi, în schimb, se hotărâră să împartă custodia pantofilor şi a cizmelor Marc Jacobs.

Asta dădu tonul uneia dintre cele mai relaxate seri pe care le petrecură împreună. Era haios – Helene venise aici căutând o evadare; nu visase niciodată că o să se aleagă cu prietene adevărate.

— Spune-ne despre tipul ăla pentru care ai slăbit atâta! îi ceru Joss Sandrei, înfruptându-se din Doritos şi uitându-se la Sandra cu o privire întrebătoare.

— Mai întâi, ţine chestiile alea departe de mine, zâmbi Sandra şi puse deoparte castronul cu Doritos.

— Sunt copţi, îi explică Lorna.

— Serios? Sandra întinse mâna spre ei, dar se opri şi îşi retrase mâna. Nu pot să încep. Două gustări mici sunt în regulă. Treizeci, sunt cu totul altă treabă. Aş opta pentru cele treizeci.

— Şi eu, spuse Helene, deşi adevărul era că întotdeauna avusese un stomac sensibil şi se simţea rău dacă mânca prea mult.

Unii oameni erau individioşi pe aparenta ei capacitate de a se menţine slabă, dar era muncă grea să-i fie rău mereu. Şi nervii agravau situaţia.

— Hai, Sandra, spuse Helene, forţându-se să vorbească şi să se comporte normal. Nu ne distragi atenţia cu discuţii despre Doritos. Spune-ne de tip!

— Bine. Sandra se înroşi destul de tare, deşi contrastul cu părul ei verde nu o făcea

prea atractivă. Îl cunosc, de fapt, din liceu. Amândoi eram copii graşi. Nimeni nu ne-ar fi dat o a doua şansă, cred. Dar ar fi uimiţi să îl vadă pe Mike acum.

— Aşa îl cheamă? Mike? întrebă Joss.

Sandra dădu din cap.

— Mike Lemmington. Se înroşi din nou. Fata era îndrăgostită rău, dacă, doar cu gândul la tip sau rostindu-i numele, se înroşea în aşa hal. Este incredibil de frumos! Serios, ca un fotomodel.

— Pot să dau depoziţie pentru asta, spuse Lorna, zâmbind către Sandra, care era, evident, foarte mândră.

Dar ceva din zâmbet arăta a... milă?

— L-am văzut la Jico. Foarte chipeş. Şi e şi de treabă.

— Ăsta e cel mai important lucru. E dulce şi sensibil, vorbim şi râdem ore întregi. Făcu semn cu mâna: „OK". Foarte bine conectat cu partea lui sensibilă.

— Eşti sigură că nu este, poate, puţin prea conectat cu latura lui feminină? sugeră Lorna cu grijă.

Îi era clar Helenei că Lorna atinsese o coardă pe care Sandra nu o observase.

— Ce vrei să spui? întrebă Sandra, părând sincer nedumerită.

— O, nimic, serios. Lorna se chinuia să găsească o cale. Doar că m-am întâlnit şi eu odată cu tipul acesta de băiat, care părea perfect. Ştii tu, sensibil, chipeş, tot pachetul. Dar s-a dovedit că era homosexual.

— O, Doamne! Sandra părea şocată. Ce *groaznic* pentru tine.

— A fost. Chiar a fost. Şi chestia e că nu am văzut nici un semn. Semne cu adevărat evidente.

— Nu vreau să par prea necioplită, dar dacă era homosexual, de ce se întâlnea cu tine? întrebă Joss.

Lorna ridică din umeri.

— Cred că voia o barbă.

Joss rămase cu gura căscată.

— O ce?

— Un alibi, explică Helene. Să-şi dea întâlniri cu o femeie ca să se creadă că îi plac femeile.

— Oooo! Joss dădu din cap. M-am prins. Cred că a fost supărător.

— A fost, spuse Lorna apăsat. Îmi doresc să-mi fi dat seama mai devreme.

Întâlni privirea Helenei.

Helene se asigură că nu se uita nimeni şi mimă întrebarea: *Este Mike homosexual?*

Lorna se strâmbă şi dădu din cap.

Helenei îi stătu inima în loc. Săraca Sandra. Iat-o aici, îndrăgostită până peste cap de tipul ăla, gândindu-se probabil că îl întâlnise pe Făt-Frumos şi, când colo, se îndrepta spre o cruntă dezamăgire.

— Nici nu pot să îmi imaginez cum te-ai simţit, Lorna, spuse Sandra. Sincer, dacă nu l-aş fi cunoscut pe Mike de aşa de mult timp, şi eu mi-aş face griji pentru asta.

— Se întâlnea cu multe fete în liceu? întrebă Helene.

— Nu, dar asta doar pentru că era gras. Sau, cum zice el, *avea probleme cu greutatea.*

Fetele, în liceu, nu acordau prea multă atenţie tipilor, dacă nu erau drăguţi sau bogaţi, aşa că el se pierdea în mulţime.

— Cel puţin l-ai găsit acum, spuse Joss. Are vreun prieten sincer?

Sandra clătină din cap.

— Din câte pot să îmi dau seama, majoritatea prietenilor lui sunt femei. Mă cam înnebuneşte asta.

— Au, şi pe mine m-ar înnebuni, o aprobă Joss. Prefer un tip care e singuratic. Ştiţi voi, genul acela din umbră, gânditorul.

— Asta înseamnă că o cauţi cu lumânarea, spuse Helene, gândindu-se la propriul soţ, din umbră, gânditor. Dar căsnicia era un colţ întunecat din mintea ei, pe care nu voia să-l analizeze prea în amănunt acum. Crede-mă, sunt multe de spus despre contabilul paşnic, care conduce o maşină bunicică şi care îşi aminteşte ziua ta de naştere.

— Amin, o aprobă Lorna.

— Cu genul acesta s-a căsătorit sora mea, spuse Sandra. Bine, el e bancher. Şi maşina lui nu e chiar aşa de modestă; e germană. Dar e paşnic.

— Asta contează. Şi este şi un lucru bun, pentru că sora ta e însărcinată, corect?

Sandra dădu din cap.

— O! Şi vă amintiţi când v-am spus că e adoptată?

— Da.

— Păi, cică a folosit de multe ori chestia cu *Nu mă iubiţi la fel de mult ca pe Sandra, pentru că sunt adoptată* faţă de părinţii mei.

— Ţi-a spus ea asta? întrebă Lorna.

Sandra întinse mâna după Doritos şi dădu din cap.

— A recunoscut. Ronţăi un chips şi dădu din cap. Era foarte sinceră.

— Te-a supărat asta? întrebă Lorna.

— În nici un caz. M-a făcut să mă simt grozav. Toţi anii ăştia am crezut că o iubeau mai mult pe ea, dar s-a dovedit că, de fapt, ei încercau să o *liniştească*. Râse. Şi nici măcar nu avea depresii; doar se prefăcea, ca să scape de pedepse, să obţină mai mulţi bani de buzunar sau orice altceva. Toată lumea are de câştigat.

— Şi ai trăit toţi anii ăştia fără să ştii? clătină Joss din cap. E ca un film prost. Cum de se întâmplă chestii din astea oamenilor adevăraţi?

— O, ai fi surprinsă prin ce chestii ciudate trec oamenii adevăraţi, spuse Helene.

— Nu-i acesta adevărul? Lorna se ridică. Cine mai vrea vin? Sandra, am apă minerală, aşa că putem să îndoim paharul tău, cum îţi place ţie. Aşa o să fac şi cu vinul pe care l-a adus Joss.

— Nu m-ar deranja să încerc şi eu asta, spuse Helene.

— Eu nu vreau cu apă, spuse Joss. Mi-a luat mult ca să împlinesc douăzeci şi unu de ani[1]. Eu îl vreau pe al meu sec.

— Sigur, tinerico, râse Lorna şi se duse în bucătărie, ca să aducă vinul.

---

1. Vârsta legală de la care în S.U.A. se poate consuma alcool.

— Spune-mi ceva, îi zise Sandra Helenei. Este doar imaginaţia mea sau tu slăbeşti pe zi ce trece? Sper că nu eşti la dietă?

— Nu, nu, spuse Helene, încercând să pară detaşată, deşi se simţea de parcă avea să i se facă rău. Trase aer adânc în piept, aşa cum o învăţase profesorul de yoga. E doar... Ridică din umeri. Pe sistem nervos.

Toată lumea părea să se apropie, chiar şi Lorna, care aducea o tavă cu pahare cu vin.

— Aici sunt, zise ea, aşezând tava şi întinzându-i Helenei un pahar. Ce se petrece?

— Nimic.

Lorna se uită la celelalte, apoi spuse:

— Nu pari prea bine, dragă. Săptămâna trecută arătai obosită, dar săptămâna asta arăţi obosită şi zdruncinată. Se întâmplă ceva?

— Poţi să ai încredere în noi, dacă vrei să vorbeşti despre asta, spuse şi Joss, schimbându-şi locul ca să îşi pună braţul pe umărul Helenei.

Ceva din gestul ei era atât de dulce, atât de liniştitor, încât Helenei i se împăienjeniră ochii de lacrimi.

— O, nu, e în regulă.

Sandra se apropie mai mult şi îşi puse şi ea braţul pe umărul Helenei şi, înainte să îşi dea seama, Helene era în mijlocul unei îmbrăţişări de grup şi plângea.

La cât de rău se simţea, era bine să se descarce de toate. În sfârşit. Lăsă totul să se reverse – toată durerea pe care o simţea de ani buni, întreaga ei viaţă.

— Îmi pare rău, spuse ea, desprinzându-se, în cele din urmă. Sunt un dezastru.

Trei perechi de ochi se uitară îngrijorate la ea.

— Cum putem să te ajutăm? întrebă Lorna.

Helene ezită. Asta era o ocazie să spună cuiva despre tipul care o urmărea şi să nu râdă de ea sau să nu îi dea crezare de la început. La urma urmelor, Lorna era cea care o avertizase prima.

Dar, dacă le spunea, s-ar putea să le îngrijoreze şi nu voia să facă asta.

— Îţi fuge gândul, spuse Sandra, ciupind-o. Am mai văzut asta. Erai pe cale să ne spui şi acum te răzgândeşti.

Helene nu se putu abţine să nu râdă.

— Ar trebui să fii medium. Oamenii ar putea să te sune la un număr cu 900 şi ai face o avere.

Obrajii Sandrei se înroşiră puternic şi Helene regretă imediat că tratase cu uşurinţă grija ei.

Dar înainte să spună ceva, Lorna zise:

— De ce te temi să vorbeşti despre asta?

— Nu îmi este teamă, începu Helene, apoi se uită la cele trei femei.

Prietenele ei.

Ele erau prietenele ei.

— Mi-e teamă, recunoscu ea. Lorna, îţi aminteşti că acum câteva săptămâni m-ai sunat pentru că aveai impresia că mă urmărea cineva?

— Bineînţeles.

— Aveai dreptate.

— Aveam? Lorna făcu ochii mari. Ştiam eu! Nenorocitul acela a fost jos de fiecare dată când ai venit aici şi îmi tot spuneam că este o coincidenţă sau că se mai întrunea şi alt grup aici, marţea. Clătină din cap. Cine este? Hai să coborâm şi să punem mâna pe el!

Arăta gata de acţiune.

— Stai un pic, despre ce tot vorbiţi voi două? întrebă Sandra. Apoi rămase cu gura căscată. Despre tipul de care m-ai întrebat în prima seară, când m-am întors după poşetă?

Lorna dădu din cap.

Sandra lăsă să îi scape un fluierat uşor.

— Păi, cine e? vru Joss să ştie. Şi de ce te-ar urmări cineva?

— Helene are un soţ destul de influent, începu Sandra, cu răbdare. Într-o zi, s-ar putea să candideze pentru preşedinţie.

Helene simţi iar un val de greaţă care îi cuprindea trupul.

— Ştiu cine este, spuse Joss, fără să sune defensivă. Crezi că o urmăreşte cineva pe Helene ca să o prindă făcând ceva rău? Îşi întoarse ochii albaştri, de copil, spre Helene. Asta crezi?

— Nu ştiu. Ştiu doar că a aflat unde locuiesc. Când plec de acasă, apare la câteva străzi distanţă şi, când mă întorc, o ia pe o altă stradă, puţin înainte de strada mea. E întotdeauna în urma mea, aşa că nu e nici o şansă să mă strecor în spatele lui şi să văd unde se duce.

— *Nu fără ceva talent la condus, oricum,* îşi dădu cu părerea Joss, încreţindu-şi fruntea. Ştiu un tip, acasă, în Felling, care este destul

de bun la chestii din astea. Când au venit în orașul vecin ca să filmeze *Runaway Truck*, a făcut chiar și niște cascadorii pentru ei.

Helene nu se putu abține să nu zâmbească la gândul că oamenii din orășelul lui Joss ar putea fi încântați de un film care se numea *Runaway Truck*. Așa era și în orașul de unde era Helene. O, sigur, erau câteva bisericuțe de intelectuali, de artiști, bisericuțe de aproape orice, dar, uneori, bisericuțele astea erau groaznic de mici. Dacă *Runaway Truck* avea premiera în orașul ei, ai fi putut să dai spargere în aproape orice casă din oraș, fără să fii prins.

— Presupun că nu ai făcut nici un fel de cascadorii la volan, nu? întrebă Sandra.

— Nu chiar, râse Joss. Dar sunt un copilot foarte bun.

— Asta ar putea fi de folos.

Sandra duse paharul cu vin la buze, dar se opri, speriată de o exclamație neașteptată din partea Lornei.

— Stați! Să nu bea nimeni!

Sandra își așeză paharul cu vin jos, de parcă tocmai văzuse un gândac plutind în el.

Joss luă o înghițitură, înainte de a-l pune la loc pe al ei.

Iar Helene n-ar fi reușit să ia nici măcar o înghițitură, căci i se făcea rău numai la gândul acesta.

— Ce e? întrebă Sandra. M-ai speriat de moarte.

— Scuze, dar am o idee. Am o idee grozavă!

Se ridică și alergă în bucătărie, stingând repede lumina când intră.

— Ai înnebunit? o întrebă Sandra. Ce cauţi acolo?

Dar Helene începu să înţeleagă ce avea de gând Lorna.

— Este acolo?

Lorna apăru din bucătărie, arătând ca o pisică ce tocmai încolţise un canar.

— Păi, de fapt, chiar este.

— Ce vrei să faci? Să ieşi şi să-l înfrunţi? întrebă Sandra.

— Nu, spuse Lorna.

— Ar scăpa, adăugă Helene repede.

Lorna dădu din cap.

— Exact.

— Atunci care e planul? întrebă Joss, nerăbdătoare. Să sunăm la poliţie?

— Am făcut deja asta, spuse Helene. Nu pot să intervină, până nu mă schilodeşte sau nu mă omoară.

— Dar nu putem să lăsăm să se întâmple asta! ţipă Joss.

— Nu o vom lăsa, o asigură Lorna. Doar o să îl batem la propriul joc.

— Aaa! Sandra dădu din cap. Cred că înţeleg unde baţi.

— Unde? chipul lui Joss oglindea confuzia totală. Mă simt atât de proastă pentru că nu mă prind!

— Bine, iată care e planul, spuse Lorna, aşezându-se în faţa lor şi vorbind încet, chiar dacă tipul nu avea cum să le audă de afară. Mai întâi, ne punem toate telefoanele pe conferinţă.

Helenei începea să îi placă.

— Bine...

— Apoi, Helene porneşte prima. El o urmăreşte, corect?

— Exact, spuse Helene cu răceală.

— Perfect. Lorna se uită la Joss. Ai maşină? Fata clătină din cap..

— Nu, merg cu autobuzul.

— Bine, atunci poţi să mergi cu Helene şi să fii copilotul, aşa cum ai zis.

— Dar o s-o mai urmărească, dacă are pe cineva în maşină? întrebă Sandra.

— Bună întrebare. Lorna se uită la Helene. Ce crezi?

— Habar n-am. Nu am mai avut pe altcineva cu mine în maşină. Dar poate că n-ar trebui să riscăm.

— Am ceva emoţii când sunt la volan, zise Sandra. Dar dacă ar putea Joss să conducă maşina mea... dacă e în regulă, vreau să zic, Joss.

— Sigur.

— Grozav! Ochii Lornei sclipeau de încântare. Deci voi două porniţi după Helene, uitându-vă la orice mişcare pe care ea s-ar putea să nu o vadă din faţă, şi eu o să conduc în urmă, ca să îl pot urmări, în caz că se abate de la drum.

— Asta e o nebunie, spuse Sandra, dar îmi place.

— Şi mie, spuse Lorna, apoi se uită la Helene. Crezi că o să te urmărească pe River Road? Nu e pe drumul principal.

— M-a urmărit pe 270 până în Frederick, a luat-o prin Germantown, după mine, şi a reuşit să se ţină după mine la fiecare semafor

nenorocit de pe Wisconsin Avenue. Dădu din cap. Sunt destul de sigură că o să mă urmărească şi prin Potomac. E o joacă de copii.

— Aşa sună. Lorna îi dădu dreptate. Se ridică din nou, luă o bucată de hârtie şi un pix şi se apucă să deseneze o hartă rudimentară. E toată lumea familiarizată cu zona de lângă docuri?

— Obişnuiam să călăresc pe acolo, spuse Sandra.

— Obişnuiam să îmi dau întâlniri romantice cu Jim acolo, spuse Helene. Pe vremea când aveam întâlniri romantice cu Jim.

— Bine, atunci ştiţi bucata din Siddons Road care face aşa? Desenă forma neobişnuită de dublu *D* al lui Siddons Road şi toată lumea dădu din cap. Mă gândeam ca tu, Helene, să parchezi aici. Trasă un *X*. Sandra şi Joss o să îl blocheze din est şi eu o să vin din vest. N-o să aibă nici o cale de ieşire, decât dacă îşi loveşte maşina sau sare în râul Potomac.

— Dar dacă alege să îşi lovească maşina? întrebă Joss.

— Hm. Lorna îşi scărpină bărbia. Bună întrebare.

Helenei îi plăcuse planul până când Joss atrăsese atenţia asupra acestei probleme evidente şi serioase. Nu voia să fie cineva rănit şi, mai ales, nu din cauza ei.

— Atunci, eu sau Joss o să ţinem telefoanele libere ca să putem suna la 911, dacă vrem.

Lorna pocni din degete.

— Perfect.

— Mă bag, ciripi Joss.

Helene fusese cât pe ce să nu le spună despre urmăritor şi acum se uita la ele, văzându-le cum se agăţau de ea ca nişte căţeluşi entuziaşti şi se băgau în Dumnezeu ştie ce.

— Eu fiind baba din gaşca asta, cred că ar trebui să vă conving să vă răzgândiţi, spuse Helene, simţind că o să îi curgă iar lacrimile. Deşi nu pot să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine faptul că îmi purtaţi atâta grijă, încât aţi fi în stare să mergeţi aşa departe.

— Glumeşti? Sandra părea îmbujorată. Nu m-am mai distrat aşa de tare de ani buni. Hai să mergem!

Toată lumea se ridica, îşi strângea lucrurile şi vorbea entuziastă despre cum o să rezolve asta problema o dată pentru totdeauna.

Helene aşteptă să rămână ultima şi o apucă pe Lorna de braţ, în drum spre ieşire.

— Îţi mulţumesc mult de tot, îi spuse ea, luptându-se cu lacrimile.

Nu ştia de ce era atât de emotivă în ultima vreme, dar dacă exista un motiv bun ca să plângă, acesta era unul dintre ele.

Lorna păru uimită.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că ţi-a venit ideea asta şi pentru că ai organizat trupele. Iar se porneau lacrimile. Pentru început, că ai iniţiat grupul acesta. Serios. Îţi mulţumesc.

Lorna o strânse în braţe, ţinând-o aşa îndeajuns ca să îşi dea seama că e sinceră.

— Oricând.

— Sunt un dezastru.

— Nu, nu eşti. Dar ai avea motive să fii. Hai! îi făcu ea semn, ca un general care îşi conducea trupele. Hai să punem mâna pe nenorocit! O să regrete că s-a luat de tine.

— Sunt sigură că o să regrete. Apropo, spuse Helene şi Lorna se opri şi se întoarse spre ea. Asta e doar o bănuială, dar te-ai uitat mult la Scooby-Doo când erai mică, nu?

Lorna zâmbi şi dădu din cap.

— În fiecare sâmbătă dimineaţă.

Capitolul 18

Sandra era bucuroasă că Joss conducea, pentru că, şi dacă stătea în scaunul pasagerului, tot simţea că inima îi bate atât de tare, încât o să îi sară din piept.

Făcuse progrese mari în ultimele luni, ieşise în lume şi cunoscuse oameni noi, dar nu era tocmai pregătită pentru o cursă în viteză.

Deşi, sincer, era încântată să facă parte din asta. Nu luase parte niciodată la nimic palpitant. Chiar şi când răspundea la apelurile ei telefonice – poate mai ales când răspundea la apelurile ei telefonice – simţea că îşi pierdea timpul, pe al ei şi pe al celor care sunau, şi că ar trebui să facă altceva mai important. Dacă nu ar fi avut nevoie de bani!

— Nu m-am mai distrat aşa de bine de mulţi ani, spuse Joss.

— Te cred. Trebuie să fie destul de enervant să stai închisă în casa aia şi să joci mereu rolul Cenuşăresei.

Joss ridică din umeri.

— Nu îmi place să mă plâng... Ezită. Da, este destul de groaznic. Dar chiar cred că pot să-i ajut pe băieţi. Se gândi un moment. Cel puţin, pe cel mic. Chiar cred că mă înţeleg cu el.

— Câte femei au zis același lucru, pentru a justifica faptul că rămâneau într-o situație dificilă? întrebă Sandra. Recunosc că, de obicei, ele se refereau la bărbați, dar ideea e aceeași. Nu poți să te sacrifici pentru că Deena Oliver este un părinte prost și, oricum ai privi lucrurile, tu tot doar o angajată ești.

— Dar...

— Nu poți să repari tu familia lor.

— Știu, suspină Joss. Uneori mă întreb dacă nu le fac mai mult rău decât bine, când o văd pe mama lor cum mă tratează. Oare binele pe care îl fac eu nu este umbrit de faptul că văd pe cineva care îi iubește că e tratat ca o cârpă de șters pe jos?

Sandra încercă să descifreze asta, dar nu știa răspunsul.

— Uite, ia în considerare faptul că poate nu este slujba potrivită pentru tine.

— Poate că nu, dar mai există și contractul.

— Știu că am mai vorbit despre asta și este lăudabil că vrei să te ții de contract, dar, uite, dacă șefa ta este gata să renunțe la el, de ce nu ai fi și tu?

Joss rămase tăcută pentru un moment și Sandra avu impresia că, pentru prima dată, lua în calcul varianta asta.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea, în cele din urmă.

— Am. Și gândește-te că ți se cere, poate chiar ești forțată, să faci toate lucrurile alea, care nu fac parte din fișa postului tău. Asta nu e în contract.

— Nu. Lucrurile alea clar nu sunt în contract.

— Am o idee. Ştiu un avocat care, sunt destul de sigură, ţi-ar putea oferi o consultaţie prin telefon.

Asta putea fi una dintre cele mai ciudate medieri pe care le făcuse Sandra vreodată, dar avea un client fidel – unul cu care vorbea – care era avocat. Era destul de sigură că nu era greu să aranjeze o convorbire anonimă, pentru ca Joss să primească un sfat.

— Ai fi interesată?

Joss se uită la ea.

— Eşti una dintre cele mai de treabă prietene pe care le-am avut vreodată, spuse ea cu o privire complet inocentă. Nu pot să cred că ai face asta pentru mine.

Sandra era surprinsă cât de mult o mişca declaraţia fetei. Nu avusese niciodată prieteni adevăraţi şi, până de curând, nu prea îşi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră.

Era uimitor cât de radical i se schimbase viaţa în ultimele luni. Mike. Luptătorii cu greutatea. Acea conversaţie cu Tiffany, care îi schimbase toată perspectiva.

Sandra nu mai fusese de mult atât de fericită.

— Mă bucur să o fac, spuse ea. Apoi, ruşinată de propriile sale emoţii, se uită la drum şi spuse: Peste 500 de metri trebuie să o luăm la stânga.

Maşina albastră era tot în faţa lor, deşi cineva le depăşi şi se băgă între ei, iar, când ocoliră o groapă de pe drum, Sandra observă că maşina BMW neagră a Helenei era la cam patru maşini înaintea lor.

Telefonul Sandrei sună.

Era Lorna.

— Bună, sunt eu. Helene, mai eşti acolo?

— Sunt aici, se auzi vocea Helenei.

— Grozav! Am reuşit! Vocea Lornei reflecta entuziasmul pe care Sandra îl vedea şi în privirea lui Joss. În regulă, deci suntem toate aici. Este şi urmăritorul acolo?

— Îl văd, spuse Sandra. Este puţin mai în spatele Helenei.

— Asta e o nebunie, spuse Helene. Are cineva ceva ce ar putea fi folosit ca armă, dacă este nevoie? O umbrelă? Orice?

— Am eu spray paralizant, spuse Sandra.

— Uau! Pe bune? se miră Joss, uitându-se la ea.

Sandra arătă spre tubul gros de spray paralizant, prins la breloc, lângă cheia maşinii.

— Eu am o zgardă sub formă de lanţ în torpedo, spuse Lorna. Dacă o învârţi în jurul pumnului, devine o armă grozavă.

— Lorna, ai ceva să ne spui? glumi Sandra. De ce ai ţine o zgardă în torpedo?

— Poftim? întrebă Joss.

Sandra râse, apoi şopti:

— E pentru protecţie.

— Exact pentru genul acesta de ocazii, răspunse Lorna. Nu se ştie niciodată când un prieten o să te roage să prinzi un urmăritor.

Toată lumea râse.

— Bine, eu întorc, spuse Helene. Aceasta este ultima voastră şansă să renunţaţi.

— În nici un caz, zise Lorna.

— Suntem alături de tine, spuse şi Sandra şi, spre uimirea ei, ultimele urme de teamă i se dizolvară. Până la capăt!

Strada din faţa lor era întunecată şi cerul nopţii era plin de stele, aşa cum numai într-un loc izolat putea fi.

Trebuia să acţioneze repede.

După cum plănuiseră, Helene opri şi îşi întoarse maşina de-a curmezişul străzii. Joss se strecură lângă ea – atât de aproape, că Sandra era uimită că nu loviseră bara de protecţie a Helenei. Lorna opri şi ea, la fel de aproape, blocându-l pe nenorocitul de urmăritor, care nu mai avea nici o cale de întoarcere şi nici de ieşire, doar dacă nu voia să dea cu spatele în râu şi să scape înotând.

Toate îşi lăsară farurile aprinse, încât Sandra putea să îl vadă pe tip, care arăta de parcă se gândea la varianta cu săritul.

Ceea ce urmă se întâmplă atât de repede, că nu a mai fost timp de gândire. Au sărit din maşini şi l-au înconjurat pe tip.

Joss îi dădu cheile Sandrei şi-i spuse:

— Nu ştiu cum să folosesc chestia aia.

Sandra scoase capacul de la sprayul paralizant şi se pregăti.

— Ştiam eu că tu erai! vocea Helenei tremura de enervare. De ce mă tot urmăreşti?

Tipul ieşi din maşină, cu mâinile sus, la vedere. Ori mai trecuse prin asta, ori văzuse prea multe emisiuni cu poliţişti la televizor. Ca şi ele.

— Uau! Sunteţi tari.

Avea cam 1, 70 m înălţime. Avea un chip blând, chiar drăguţ, ca un actor de telenovele, cu păr blond, apropiat de nuanţa pielii lui. Nu *arăta* prea periculos.

— Cine eşti? întrebă Lorna.

— Numele lui este Gerald Parks, spuse Helene. Este un fotograf care a încercat să mă şantajeze.

— Nu sunt fotograf. Sunt detectiv particular.

— De când? întrebă Helene, arătând sincer şocată.

— Am fost tot timpul. Ţi-am spus că sunt fotograf pentru că asta era acoperirea mea.

— Eu cred că detectivii nu şantajează oamenii, spuse Sandra.

— Şantajul nu era pe bune. Asta era povestea pe care am fost angajat să o spun.

— OK. Lorna făcu un pas înainte şi îşi întinse mâna. Lanţul gros, argintiu sclipi în lumina farurilor. Cine te-a angajat?

Sandra trebui să îşi înăbuşe un hohot de râs, la cât de ameninţătoare arăta Lorna cu lanţul ei.

Tipul se încruntă la vederea lanţului.

— Sunteţi nebune?

Joss îşi deschise telefonul şi îl ţinu în faţă.

Lorna îşi încolăci lanţul pe braţ, ca un matador.

— Rahat, chiar sunteţi *nebune*, spuse Gerald Parks. Ori asta, ori faceţi o glumă proastă.

Lorna balansă lanţul mai aproape de el.

— Nimic nu este mai periculos decât o femeie nebună, care tocmai a fost acuzată că face o glumă proastă de către un fraier necioplit.

Lanţul trecu atât de aproape de el, cu o viteză atât de mare, încât probabil simţi curentul de aer iscat de acesta.

— Termină! ţipă el.

— Cine te-a angajat să o urmăreşti pe Helene? întrebă Lorna şi îl lovi uşor cu lanţul.

— Nu-ţi spun. Poţi să mă loveşti cât vrei cu nenorocitul tău de lanţ. Este confidenţial. Privirea lui se roti şi se opri asupra lui Joss. Ce naiba faci? Dacă suni la poliţie, voi o să daţi de bucluc. Şi încă de mare bucluc.

— Nu sun la poliţie, spuse Joss, pe un ton calm. Mai rău. Te filmez cum te milogeşti în faţa unor femei neajutorate. Trebuie să îţi spun, Gerald, că nu e o privelişte prea încântătoare. De fapt, arăţi destul de haios. Cred că dacă pun asta pe internet, o să fac ceva vâlvă.

Apoi scoase asul din mânecă.

— Ţi-l aminteşti pe puştiul cu *Războiul stelelor*? Era peste tot pe internet. *Toată lumea* a trimis mai departe filmuleţul ăla înjositor.

— Bine, bine, bine! făcu Gerald, ridicându-şi iar mâinile. Nimic nu merită asta. Se întoarse spre Helene. O să-ţi spun adevărul.

Sandra îşi aminti de povestea lui Luis, despre furtul din magazin. Dacă era într-adevăr un detectiv, avea vreo legătură cu asta? Ar trebui Sandra să îl oprească, înainte să o spună cu voce tare şi toată lumea să o audă? Îngheţă, sfâşiată între dorinţa de a ajuta şi totala ei nesiguranţă despre cum ar trebui să procedeze.

— Dă-i drumul! spuse Helene, în cele din urmă.

Sandra făcu un pas în spate, anticipând răspunsul lui.

— Nu ştiu de ce mi-a cerut să te şantajez. Cred că voia să te sperie. Să te ţină sub papuc.

Cine ştie? Nu l-am întrebat de ce. Am făcut doar treaba pentru care am fost plătit.

— Cine te-a plătit să faci asta? întrebă Helene. Arăta de parcă urma să i se facă rău. Cine te-a angajat?

— Soţul tău.

— Soţul meu, repetă ea sec.

În sfârşit, suspiciunile ei se adevereau.

— Da, Demetrius Zaharis.

Sandra alergă la Helene şi o luă de braţ, sprijinind-o să nu cadă.

— Bine, spuse Lorna. De ce te-am crede că soţul ei te-a angajat să o şantajezi?

— Pentru că ăsta e adevărul! sări Gerald. Uite, am numărul lui personal în telefonul meu mobil.

Băgă mâna în buzunarul din faţă.

— Încet, spuse Sandra, savurând oarecum momentul, parcă din *Cagney & Lacey*[1]. Pune-l jos şi împinge-l spre ea.

Era o măsură de precauţie bună.

Joss chicoti, dar se abţinu şi tuşi.

Sandra încercă să nu facă acelaşi lucru, când Gerald se supuse şi dădu telefonul mai departe cu piciorul.

Helene ridică telefonul şi se uită.

— Da, el e.

— Sună-l, Parks! spuse Lorna. Să audă Helene cum vorbeşte cu tine.

— Da, sună-l! spuse şi Helene cu răceală.

Sandra luă telefonul de la Helene şi i-l aruncă înapoi lui Gerald.

---

1. Serial poliţist american, în care rolurile principale erau jucate de femei.

— Ce vrei să-i spun? o întrebă el pe Lorna.

— Ce îi spui de obicei la sfârşitul zilei?

— Raportez unde a fost şi ce a făcut.

— Atunci, fă asta. Dar fără episodul de acum. Se uită la Joss. Mai filmezi?

Joss dădu din cap.

— Deja am încărcat prima parte şi acum o filmez pe a doua.

Lorna se uită la Gerald.

— Nu-i minunată tehnologia?

El îşi dădu ochii peste cap, apoi formă numărul şi puse telefonul pe speaker.

— Nu te deranjează dacă ascultăm toate? îi şopti Sandra Helenei.

Ea clătină din cap.

— Zaharis.

— Sunt Parks.

— Ce ai pentru mine?

— Nu prea multe de raportat. Sunteţi acasă?

— Nu. Sunt la... o prietenă. Ce te interesează?

Sandra simţi cum Helene se încordase.

— Păi, e acasă acum. Mai întâi s-a dus la gagica aia, Rafferty, şi a stat cu fetele.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit?

Chiar şi în lumina farurilor, Sandra putea să îl vadă pe Gerald roşind.

— Nu. Ca de obicei.

Se auzi o voce de femeie pe fundal, dar era imposibil să înţelegi ce zicea.

Gerald se uită la Helene.

— Asta-i tot.

— Am înţeles. Ciao.

Jim Zaharis îşi închise telefonul.

Sandra era dezgustată. Ce nenorocit era Zaharis! Avea aici o soţie grozavă, ca Helene, şi el îşi făcea de cap cu o altă femeie. Şi avea nerușinarea de a pune un detectiv să o urmărească pe Helene, în timp ce el o înşela.

Porcul.

Şi acel *ciao* linguşitor, care demonstra că este un nenorocit.

— Nu vreau să merg acasă, spuse Helene, încet.

— Hai la mine! se oferi Sandra imediat. Ce-ar fi să veniţi toate la mine, să o ajutăm pe Helene să treacă peste asta?

Gerald, de care uitase pentru un moment, zise:

— De acord.

— Nu tu, sări Lorna. Eşti nebun?

Helene se uită la Gerald.

— Ce i-ai zis despre mine?

Privirile li se întâlniră.

— Doar ce faci, unde te duci, cu cine te vezi şi cât de mult stai. Asta mi-a cerut să fac.

— Ai...? ezită şi îşi drese vocea. I-ai mai spus şi altceva?

— Vrei să zici, de exemplu, că numele tău nu este de fapt Helene şi că nu ai fost niciodată în Ohio, darămite să te fi născut acolo? Clătină din cap, uitându-se tot în ochii ei. Nu i-am zis partea asta. Încă.

Capitolul 19

— Ce ziceţi de nişte ceai? se oferi Sandra. Îşi îndreptă atenţia asupra Helenei. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o cană de ceai bun şi liniştitor.

— Mulţumesc. Helene dădu din cap. Ţi-aş fi recunoscătoare.

Se uită la Lorna şi la Joss, care stăteau în jurul ei, pe canapeaua imensă a Sandrei.

— Respiră adânc, sugeră Lorna. Ai avut o noapte de coşmar.

— Sunt bine, insistă Helene.

Sandra se întoarse cu o ceaşcă de ceai şi i-o întinse Helenei, apoi se aşeză pe podea, în faţa ei.

— Ascultă, poţi să stai aici cât vrei, bine?

Helene zâmbi.

— Mulţumesc, dar mă întorc acasă în noaptea asta. Trebuie să dau ochii cu el, în cele din urmă.

— Nu cumva Jim ar trebui să dea ochii cu tine? întrebă Joss. El a angajat un detectiv ca să te urmărească.

Helene ridică din umeri.

— Aş avea pe ce să mă bazez, dacă detectivul nu ar fi descoperit toate lucrurile alea despre mine. Ridică o sprânceană. Acum nu

vă prefaceţi că nu v-aţi întrebat despre ce tot vorbea.

— Nu trebuie să ne spui, dacă nu vrei, zise Lorna, deşi era foarte curioasă ce a vrut Gerald Parks să spună când a zis că Helene nu era... Helene.

— Chiar nu trebuie, o aprobă şi Sandra, iar Joss dădu din cap.

— Sunteţi nişte mincinoase. Helene râse uşor. Dar, sinceră să fiu, cred că mi-ar face bine să mă mai descarc. Am ascuns asta prea mult timp.

Luă o înghiţitură de ceai şi toată lumea aşteptă, ţinându-şi practic răsuflarea, ca ea să continue.

— Gerald are dreptate. Numele pe care mi l-au dat, când m-am născut, era Helen. Helen Sutton.

— Dar este aproape acelaşi lucru! protestă Joss.

— Asta nu e toată povestea. Am crescut în Charles Town, West Virginia, lângă pista automobilistică. Nu a fost ceva... încântător. Au fost multe dăţi când a trebuit să merg în picioarele goale la şcoală.

— Ooo.

Joss arăta de parcă era gata să plângă.

Lorna simţi că şi ea s-ar putea să facă la fel.

Dar Helene ridică o mână.

— Nu, nu. Lăsaţi mila. Spun doar adevărul. Şi după cum ştiţi, acum duc o viaţă plină de privilegii, aşa că nu are rost să vă fie milă de mine. Oricum, e de ajuns să spun că era

o viaţă destul de urâtă. Cel puţin pentru familia mea, nu pentru toată lumea din orăşel. Dar tatăl meu era alcoolic şi era violent cu mama şi cu mine. Când a murit mama, doctorul a spus că a fost atac de cord, dar eu jur că a fost din cauză că tata a bătut-o de prea multe ori.

Helene luă altă înghiţitură de ceai şi Lorna observă că mâinile îi tremurau în timp ce ţinea cana.

— Nu a intrat niciodată în bucluc din cauza asta? întrebă Sandra.

— O, evident că nu, spuse Helene, pe un ton neobişnuit de sec. Nu aşa mergeau lucrurile acolo. Şi nu pot să dovedesc că era vina lui. Deşi a fost clar vina lui pentru că ea a dus o viaţă atât de grea cât timp au fost căsătoriţi. Ridică din umeri. Dar ea şi-a făcut-o cu mâna ei. Cum facem toţi.

Lorna se gândi la relaţiile ei din trecut; pe unele le continuase mult prea mult, doar pentru că era prea leneşă sau pentru că îi era prea teamă ca să stea singură.

— Cu siguranţă, îi dădu ea dreptate.

Sandra dădea şi ea din cap, în timp ce privea în depărtare.

Iar Joss doar se uita la ele.

— Deci asta e, asta e tot ce are tipul despre tine? întrebă Lorna. Pentru că, trebuie să spun, speram să fie ceva mai scandalos.

Helene râse.

— Păi, nu am ucis pe nimeni. Dar ideea e că am inventat o întreagă viaţă care nu era a mea. Am inventat un trecut fictiv, în care eu copilărisem în Vestul Mijlociu, mi-am creat

părinţi falşi, care sunt morţi, dar duseseră o viaţă cinstită şi mă susţinuseră. Eram o majoretă fictivă şi am ieşit pe locul doi la balul de absolvire.

— A doua? întrebă Sandra. De ce nu ai ieşit regina?

Helene zâmbi.

— Trebuia să fie credibil. Şi să adaug dezamăgiri false vieţii mele perfecte inventate.

— Sună distractiv! zise Joss. Cu toţii ar trebui să facem asta, să inventăm cine vrem să fim. Oamenii ar fi mult mai fericiţi dacă ar face asta.

— Deci, când a apărut Jim, lucrai la Garfinkels, corect? întrebă Lorna.

Helene dădu din cap.

— Şi mergeam la şcoală.

— Aşadar chiar s-a sfârşit ca-n povestea Cenuşăresei, spuse Lorna. Vreau să spun, într-un fel. Ai primit castelul, dacă nu prinţul.

— O, părea un prinţ, la început, spuse Helene, zâmbind cu gândul la o amintire preţioasă. Nu e în întregime rău, nici chiar acum. E un om bun, în mare. Doar că nu e un soţ prea bun.

Lorna voia să-i urle: *Dar a angajat un detectiv ca să te urmărească!* Însă nu o făcu, pentru că, dacă Helene alesese să stea cu genul ăsta de nenorocit, care să îi facă una ca asta, nu era de datoria Lornei să îndrepte lucrurile.

Lorna avusese şi ea parte de o mulţime de nenorociţi şi pentru mult mai puţini bani şi prestigiu decât cel cu care se alesese Helene din chestia asta.

— Tot cred că ar fi trebuit să vii cu ceva mai dramatic şi mai şocant, o tachină Lorna. Nu aş cumpăra un tabloid cu titlurile astea.

— Dar ce zici de faptul că am fost prinsă furând din magazin la Ormond, în iulie? o întrebă Helene, ridicând din sprâncene.

Joss rămase cu gura căscată.

Lorna rămase la fel.

Sandra... destul de ciudat, Sandra nu prea părea surprinsă.

— Bine, să uităm de ceai. Asta cere nişte margarita. Vrea cineva?

Toată lumea voia.

— Vorbeşti serios? o întrebă Joss pe Helene, când Sandra se ridică şi se duse în bucătărioară, unde se agita ca să prepare licorile dorite.

Helene dădu din cap.

— A fost o mare greşeală de raţionament. Un moment de furie, pentru că Jim îmi tăiase cardurile de credit şi tocmai mă hotărâsem să îl trimit la naiba, că nu mă ţine el pe mine în picioarele goale, şi am ieşit afară din magazin încălţată într-o pereche de Bruno Magli. Am lăsat în urmă o pereche de Jimmy Choo, dar se pare că Ormond nu e de acord cu trocul.

Încerca să pară degajată, deşi faţa îi ardea.

— Şi ai fost prinsă? întrebă Lorna, neîncrezătoare.

Helene se cutremură.

— O, da. După cum am zis, a fost o prostie de la început până la sfârşit. Şi gata – îşi ridică braţele – îmi ştiţi toate secretele. Şi ştiţi de ce sunt într-o mare belea dacă... atunci

când... Jim o să afle. O să fie umilit în public când toţi or să afle că CV-ul soţiei sale, care este inclus în numeroase cataloage de caritate şi în bibliografii politice, a fost o minciună gogonată.

— Te-ai gândit vreodată să îl părăseşti? întrebă Sandra precaută, intrând în cameră cu trei pahare. Îi înmână unul Helenei. Nu spun că ar trebui. Întinse câte un pahar şi lui Joss şi Lornei.

— O, bineînţeles că ar trebui, spuse Helene, făcând un semn de lehamite cu o mână şi luând un pahar cu margarita.

Bău o înghiţitură mare, înainte de a continua.

— Doamne, dacă aş fi auzit povestea asta, m-aş întreba de ce naiba femeia asta proastă nu a plecat acu' ani buni, în loc să sufere stresul de a trăi într-o minciună aşa de mult timp. Râse neînsufleţit. Şi răspunsul la asta e doar că sunt slabă. Sau eram. În ultima vreme, m-am tot gândit la asta. Divorţul nu e o soluţie chiar atât de rea, din punct de vedere politic, aşa cum era în trecut. Dacă eu şi Jim divorţăm acum, tot ar mai putea să candideze pentru o poziţie mai înaltă, la următoarele alegeri.

Sandra se întoarse în cameră cu paharul ei, se aşează şi luă o înghiţitură.

— Sigur. O să fii doar o Jane Wyman a lui, spuse Lorna. Nimeni nu se mai gândeşte acum la ea ca la prima soţie a lui Ronald Reagan. E doar Angela din *Falcon Crest*.

— Aşa este, spuse Sandra, punându-şi paharul jos. O treime din băutură deja dispăruse.

Încercam să îmi amintesc în ce program TV era şi ea.

— Ştiu bine *Falcon Crest*, spuse Lorna, gândindu-se că poate ar trebui să se ofere să meargă în bucătărie şi să prepare o carafă cu băutură, de vreme ce părea că or să aibă nevoie.

Sandra se gândise probabil la acelaşi lucru, pentru că zise:

— O să avem nevoie de mai multe margarita.

Se ridică, dar Lorna o opri.

— Stai liniştită, le fac eu. E totul la vedere?

Sandra o privi recunoscătoare.

— Da, sunt toate pe dulap.

— Mă întorc imediat.

Într-adevăr, Sandra avea o sticlă de tequila excelentă, suc de lămâie Rose, foarte sec şi Grand Marnier. Fata asta ştia cum să se distreze.

Puse ingredientele şi adăugă nişte cuburi de gheaţă din dispozitivul de pe uşa frigiderului din oţel inoxidabil al Sandrei, apoi duse carafa înapoi în cameră, chiar în momentul în care Sandra începu să îşi spună povestea.

— Dacă tot vă dezvăluiţi secretele, şi eu am o identitate secretă, spuse ea şi mai luă o duşcă din băutură. De fapt, am mai multe.

— Okay, decartează, zise Lorna, reumplându-i paharul Sandrei ca să o facă să vorbească. Care sunt identităţile?

— Sunt... Sandra îşi drese vocea, se îndreptă şi numără numele pe degete. Dr. Penelope, sexolog; Britney, eleva nebunatică; Olga, dominatoarea suedeză...

Asta era ciudat.

— ...Tanti Henrietta, mătuşa bătrână şi rea, care dădea mereu palme; şi mereu populara Lulu, camerista franţuzoaică. Zâmbi. Printre altele. Sunt operatoare la liniile erotice.

Asta era *mult*, mult mai şocant decât povestea Helenei. Sandra? Operatoare la liniile erotice? Părea atât de timidă! Atât de conservatoare! Atât de... ne-sexy!

Lorna dădu pe gât jumătate din paharul cu băutură.

— Ce înseamnă asta? întrebă Joss. Ca în anunţurile alea de pe ultima pagină a ziarului *City Paper*, unde sună oamenii şi plătesc tone pentru un minut?

— Exact. Câştig un dolar şi patruzeci şi cinci de cenţi pe minut.

— Uau!

Lorna se întrebă imediat dacă ar reuşi şi ea să vorbească deocheat la telefon cu nişte străini.

Suma era frumuşică.

— Deci astea erau comunicaţiile despre care vorbeai tu, când te-am întrebat cu ce te ocupi, nu? Helene făcu un semn de mustrare spre Sandra, cu degetul. Să îţi fie ruşine! Pentru că nu ne-ai zis mai repede, vreau să spun. Îmi place. E aşa de neobişnuit!

— Poate să fie. Sandra părea total neafectată de asta. Unii dintre clienţi chiar vor chestii foarte picante, dar ai fi surprinsă cât de mulţi vor doar să stea de vorbă cu cineva. Chiar şi la doi dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi pe minut. La privirea nedumerită a lui Joss, Sandra

răspunse: Compania primeşte puţin mai mult de jumătate, iar eu iau restul.

— Aha, m-am prins.

Lumea devenea plăcut de roz pentru Lorna, dar Joss tot arăta complet serioasă.

— Încercam doar să îmi dau seama care este profitul companiei, dacă are o echipă de femei care lucrează 24 de ore din 24, şapte zile pe săptămână. Ei, *asta* e o afacere în care merită să te bagi.

Lornei nu îi venea să creadă că drăguţa şi inocenta de Joss nu era şocată de această slujbă, ci, dimpotrivă, se gândea că ar fi o afacere bună.

— Micuţa femeie de afaceri, spuse Lorna zâmbind. Mai repede decât o să ne dăm seama, o să fii patroană.

— Sunt bani frumoşi în asta, spuse Joss serioasă. O, Doamne, Bătrâna doamnă Cathell, din Felling, scotea o avere din asta! Şi dădea bani comunităţii, punea bani în coş, la biserică, şi nimeni nu a zis vreodată că ar fi nepotrivit.

Apoi, drept răspuns la tăcerea surprinsă a celorlalte, adăugă:

— Dar eu sunt doar interesată de planul de afaceri, nu de afacere. Păru stânjenită şi spuse: Am făcut cursuri de afaceri şi de Web design în liceu.

Sandra o aprobă.

— Cecurile mele vin de la o bancă de pe insula Cayman. Nu m-ar deranja să stau pe o plajă, undeva, şi banii să îmi curgă.

— Şi ce te-a făcut să intri în domeniul ăsta? întrebă Lorna, fascinată.

— Agorafobia, râse Sandra scurt. De fapt, ăsta e adevărul sau jumătate din adevăr. Întotdeauna am fost puţin prea critică faţă de mine însămi. Nu prea îmi place să ies în public.

— De ce? întrebă Joss.

Sandra se uita la ea de parcă încerca să îşi dea seama dacă Joss vorbea serios sau nu.

— Toată viaţa am fost „fata grasă". La şcoală, ceilalţi copii îşi băteau joc de mine. Şi în lumea reală, oamenii mari, oamenii de la care te-ai fi aşteptat la mai multă judecată, făceau la fel. Lumea poate fi atât de rea.

Helene îşi aşeză mâna pe mâna Sandrei şi cele două îşi uniră degetele.

— Nu meritai asta.

Sandra zâmbi.

— Încep să îmi dau seama şi eu. De când v-am cunoscut pe voi, mai exact. Am ieşit mai mult, în ultimele săptămâni, decât am ieşit în ultimii cinci ani. L-am cunoscut pe Mike – se înroşi – totul s-a îmbunătăţit. Ochii începură să îi sclipească. O, Doamne, acum îmi vine să plâng!

— Nu face asta, că o să începem toate, zise Lorna şi îşi simţi inima pe punctul de a se rupe.

Sandra suspină.

— Bine, ajunge. Asta nu trebuie să fie o poveste tristă. E un lucru bun. Pantofii au fost mereu prietenii mei. Mama trebuia să îmi comande special uniformele în şcoala generală şi nu puteam să îmi cumpăr hainele la modă de la mall, ca alte fete. Dar pantofii mi se potriveau întotdeauna. De pe raft, din catalog,

nu conta. Nu conta cât mă îngrăşam, nu conta ce mărime purtam la jeanşi sau în ce parte a magazinului trebuia să mă duc ca să îi găsesc, la pantofi purtam mereu 38 şi cu asta basta. Pocni din degete. Dacă îmi comandam pantofi din catalog, mărimea 38, asta nu spunea nimic despre mine. Puteam să fiu şi Jennifer Aniston, din câte îi interesa pe ei. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, e la fel cu a lucra ca operatoare la liniile erotice.

— Atunci, asta probabil nu este o coincidenţă, zise Helene. Îţi place slujba ta?

— Uneori, da, râse Sandra. Nu am mărturisit asta niciodată, nimănui. Nici chiar mie.

— Dar ăsta e un lucru bun, insistă Joss. E foarte important să îţi placă slujba ta. Şi eu mi-aş dori să îmi placă.

— Şi eu mi-aş dori să îţi facă plăcere, dragă, spuse Lorna. De abia aştept să vorbeşti cu avocatul Sandrei. Un gând îi trecu deodată prin minte. Stai un pic... avocatul ăsta nu este unul dintre...

Ridică din sprâncene în semn de întrebare.

— Deci, cine urmează? Sandra îi făcu cu ochiul Lornei. Lorna, ai vreun schelet în dulap?

Bine, se schimba subiectul.

— Vrei să zici, printre toţi pantofii? Lorna dădu din cap. De fapt, chiar am. Sinceră să fiu, şi eu am fost destul de aproape de a îndesa o pereche de Fendi sub tricou şi de a fugi cu ei din Ormond, luna trecută. Erau minunaţi... Îşi aminti pielea neagră, cataramele perfecte, mici. I-aş fi cumpărat, dar sunt falită.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Groaznic de falită. Am mai mult de 30 000 de dolari datorii pe cardurile de credit, aşa că m-am dus la un consultant, care mi-a tăiat toate cardurile şi mi-a stabilit o limită de buget.

— Acum eşti în regulă? se uită Helene mai bine la ea. Pentru că, dacă ai nevoie de bani, aş fi bucuroasă să te ajut, serios.

Lorna simţi o mare căldură în suflet.

— Asta înseamnă mult pentru mine, Helene, dar de fapt – şi trebuie să bat în lemn, când zic asta – cred că încep să preiau controlul asupra situaţiei. Mi-am recalculat bugetul seara trecută şi am pus la vânzare, pe internet, câteva perechi din pantofii mei iubiţi.

— Perechea Gusto, spuse Sandra dintr-o suflare.

— Da.

Lorna îşi aminti cât de uimită fusese când *Shoegarpie (1)* licitase pentru pantofi, dar o nouă persoană, *shoesshoesheboggie* apăruse şi o depăşise, ridicând preţul pentru perechea de Gusto la incredibila sumă de 210,24 $.

— Îmi pare rău că i-ai pierdut. Dar, sincer, am dat pe ei doar un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi, la un magazin second hand din Delaware. Nu am plătit nici măcar comision.

— Văd o călătorie în viitorul nostru, spuse Sandra, apoi, gândindu-se mai bine, adăugă: Adică, în viitorul îndepărtat. Când o să te simţi mai încrezătoare să cumperi pantofi la bucată.

Lorna dădu din cap.

— Trebuie să îmi iau o slujbă nouă. Asta ar trebui să schimbe totul. Sau să facă în aşa

fel încât să îmi pot cumpăra, ocazional, o pereche de pantofi în cutia lor.

— Şi, între timp, ai iniţiat acest grup, spuse Helene, dând din cap. În privirea ei era mai multă admiraţie, decât dezaprobarea la care s-ar fi aşteptat Lorna de la o persoană – ca Lucille – care ar fi auzit suma aceea imensă de datorii. Ai gândit bine.

— Da, ar fi bine, dacă nu aş licita împotriva Sandrei pentru pantofi pe eBay şi nu aş renunţa la mâncare ca să economisesc bani pentru mai mulţi pantofi. Lorna râse şi dădu din cap. Chiar sunt o dependentă.

— Şi eu, spuse Helene, resemnată.

— Şi eu, adăugă Sandra.

— Ăăă, eu nu.

Era Joss. Se uita la ele cu ochii mari şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Dacă e timpul să recunoaştem secretele, şi eu am unul.

Lornei îi stătu inima în loc. Doar n-o să spună că nu îi plac pantofii!

— Păi, pentru început... Se descălţă de pantofii Miu Miu pe care îi luase de la Sandra cu o săptămână în urmă şi scoase un ghemotoc de şerveţele din vârful lor. Eu port 36.

— Dar... Lorna nu era sigură ce trebuia să zică. Asta nu poate fi prea confortabil.

— De fapt, nu e la fel de rău ca unele perechi de pantofi de la SuperMart, pe care le-am purtat. Înţeleg de ce vă plac ăştia. Doar că nu am avut ocazia să port pantofi buni până acum. M-am înscris în grupul acesta pentru că aveam nevoie să ies din casa familiei

Oliver marți seara și întrunirile despre pantofi sunau mai bine decât cele despre disfuncțiile sexuale.

Aruncă o privire sfioasă spre Sandra.

— N-o lua personal.

Sandra râse din toată inima.

— Ai făcut alegerea corectă.

— Așa este, expresia lui Joss deveni sinceră. Chiar am luat decizia corectă. Iar voi trei sunteți atât de grozave... chiar nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erați voi!

— Bine, nu te lăsăm să pleci acum, cu mărimea 36 sau nu, zise Lorna. Dar unde Dumnezeu ai găsit perechile alea magnifice de pantofi pe care le-ai adus cu tine?

— Magazine de chilipiruri, magazine vintage, magazine sociale. Se uită la Helene. Când ai spus că ai avut o pereche ca sandalele acelea verzi, eram sincer îngrozită că i-ai fi putut dona la un magazin social și eu i-am cumpărat și i-am adus înapoi.

Helene râse.

— O, nu.

Joss dădu din cap.

— Chiar am fost!

— Nu am avut nici cea mai mică bănuială că nu erau micile tale comori, spuse Helene, încă părând uimită de admirația lui Joss. Ce-ai făcut cu pantofii pe care i-ai schimbat cu noi?

— Îi am pe toți, în dulapul meu din casa soților Oliver. Sunt ca o coțofană, cu toate lucrurile astea drăguțe pe care le-am colecționat. Dar acum, că am mărturisit tot, o să vi le înapoiez pe toate, evident.

— Eu zic că nu trebuie neapărat, dar ce poţi face altceva cu ei? spuse Lorna. Deşi nu m-ar deranja să iau eu pantofii ăştia Miu Miu de la Sandra.

Făcu semn cu capul spre perechea de care tocmai se descălţase Joss, apoi se uită la Sandra.

— Ia-i, spuse ea. Sunt ai tăi.

— Poate ai putea să-mi împrumuţi o pereche de şosete, în care să ajung şi eu până acasă, Sandra.

Joss îi dădu perechea Lornei şi toată lumea râse.

— Mai am un secret să vă spun, zise Helene, când grupul se linişti.

— Oooo! O luăm de la capăt? întrebă Lorna.

— Sper că nu, spuse Sandra. *Nu* aţi vrea să ştiţi ce am făcut cu mingea de golf a directorului adjunct Breen, în clasa a şaptea. Ce e, Helene? Dă-ne un indiciu.

Helene se uită de la una la alta, cu o expresie ciudată, un amestec de fericire şi de ceva ce părea teamă.

— Cred, începu ea, apoi trase aer adânc în piept. Cred că sunt însărcinată.

Capitolul 20

În Felling, o femeie care se ducea la farmacie să cumpere un test de sarcină se remarca imediat. Vânzătorul o cunoştea inevitabil, se răspândea vorba prin oraş despre cine era, unde se dusese. Dar aici nu prea atrăgea atâta atenţie, se gândi Joss, doar dacă nu mergeau patru femei la farmacie după un test de sarcină.

Şi ele asta făcură, flancând-o pe Helene de parcă erau propriul ei serviciu secret, care o apăra. Oricine s-ar fi uitat la ele, şi-ar fi dat imediat seama pentru cine era testul şi asta era exact ceea ce îşi doreau.

Se întoarseră în apartamentul Sandrei cu două cutii duble de teste şi, cincisprezece minute mai târziu, patru teste pozitive stăteau pe marginea chiuvetei, în baia Sandrei.

— Deci, e sigur pozitiv? verifică Joss.

— Uită-te la poză. Lorna îi dădu o foaie cu instrucţiuni lui Joss. O linie înseamnă negativ, două, pozitiv.

— Sunt opt linii aici, spuse Helene plictisită, uitându-se la toate. E adevărat.

— Cum de s-a întâmplat asta? o întrebă Sandra. Credeam că iei anticoncepţionale.

— Jim mi le-a aruncat, când le-a găsit. Helene continua să se uite fix la testele de

sarcină. Mi-am luat altele, nu cred să fi pierdut mai mult de trei zile, şi am dublat doza, dar... cred că nu a fost suficient.

Evident că nu fusese suficient.

— Am citit că, dacă pierzi chiar şi o zi, eşti mult mai vulnerabilă şi trebuie să dublezi protecţia, spuse Sandra.

— Doamne! Helene îşi acoperi faţa cu mâinile. Nici nu am vrut să fac dragoste cu el. Mai ales după ce a făcut. Trase aer în piept. Era mai uşor să îi fac pe plac şi să îl las să termine, decât să mă cert cu el. Dădu din cap. Am vorbit ca o femeie cu adevărat naivă, nu?

Lorna veni şi o strânse tare în braţe.

— Uite, toate facem uneori lucruri pe care nu ni le dorim, doar pentru că este calea cea mai uşoară. Viaţa este îndeajuns de grea, nimeni nu vrea să mai adauge şi certuri la toate astea. Nu poţi să te învinuieşti.

— Bineînţeles că pot, râse Helene scurt. Trebuie, este vina mea.

— Uită de astea, spuse Lorna. Nici nu mai contează. Întrebarea e acum ce vrei să faci?

Helene înghiţi în sec.

— Nu ştiu.

— Sunt pe cale să rămân fără slujbă, spuse Joss. Pot să te ajut. Serios. Am o tonă de experienţă cu copiii.

Helene o privi recunoscătoare.

— Mi-ar plăcea asta. Apoi se uită în jur, la celelalte. N-ar trebui să ieşim din baie?

Asta sparse gheaţa şi se întoarseră la canapeaua confortabilă a Sandrei, aşezându-se lângă Helene.

— Asta cam complică planurile tale în ceea ce privește căsnicia, nu? întrebă Lorna.

— Asta a fost și prima mea reacție, spuse Helene. Și adevărul e că nu prea sunt sigură ce să fac în legătură cu asta. Oricum ar fi, căsnicia mea s-a sfârșit, dar e mai bine să rămâi într-o casă doar de dragul copilului?

— Cred că e mai bine să faci orice te face pe tine să te simți mai împăcată și mai fericită, spuse Sandra. Dacă un copil crește într-un mediu ostil, e mai afectat de asta, decât dacă e crescut într-un mediu fericit – sau două medii – când își vizitează tatăl o dată la două săptămâni, la sfârșit de săptămână și are din toate câte două. Oftă. Părinții mei au o căsnicie foarte încordată. Dormitoare separate, pe care nu le-au explicat niciodată, tăceri ca de înmormântare, tata *a lucrat* de multe ori până seara târziu. Și acum mă mai mir.

— Doamne, cred că a fost destul de greu pentru tine, cu toate astea și cu sentimentul că Tiffany era preferata lor, comentă Joss.

Sandra ridică din umeri.

— Mulți oameni o duceau și mai rău. Dacă aș fi fost mai puternică, nu aș fi fost un dezastru nevrotic acum.

— Dar nu ești!

Joss nu voia să o audă pe Sandra spunând astfel de lucruri, mai ales acum, când părea să capete tot mai multă încredere, poate pentru prima dată în viața ei.

— Nu, doar te lupți cu greutățile pe care ți le pune în cale viața, își dădu Lorna cu părerea. Cu toții avem parte de asta.

Helene se uită la Lorna pentru o clipă, încruntându-se. Apoi se uită de la Sandra la Joss.

— Am o idee, spuse ea, şi era evident că nişte forţe benefice – speranţa, optimismul, ceva – o influenţau. S-ar putea să am o idee chiar foarte bună.

— Despre cum să te lupţi cu viaţa? întrebă Sandra.

— De fapt, într-un fel, da. Lorna, ai nevoie de o slujbă nouă, corect?

— Amin.

— Joss, tu o să ai nevoie de o slujbă nouă?

Asta suna promiţător.

— Sigur.

— Sandra? Ştiu că eşti destul de mulţumită cu slujba ta, dar ai fi interesată de un pic de muncă de administraţie, în plus?

Sandra arăta curioasă.

— Cu voi? Desigur! La ce te gândeşti?

— Acum câteva săptămâni, am fost la o petrecere, în casa familiei Mornini...

— O, petreci cu mafia? întrebă Lorna.

— Nu sunt adevărate poveştile alea, spuse Helene. Probabil. Oricum, Chiara m-a condus în camera ei şi mi-a arătat cei mai frumoşi pantofi pe care i-am văzut vreodată, fără nici o etichetă.

Descrise pantofii în amănunt, iar Sandra şi Lorna scoteau mici exclamaţii auzindu-i explicaţiile. Joss se simţea pierdută. Pantofii erau pantofi. Le iubea pe femeile astea, dar nu înţelesese niciodată pe deplin de ce erau atât de înnebunite după pantofi.

— Unde îi găsim? întrebă Lorna nerăbdătoare.

— Tocmai asta e problema, spuse Helene. Tipul are nevoie de suport financiar. Şi de un distribuitor american. Chiara voia ca soţul ei să se implice, pentru că era sigură că o să fie o afacere extrem de profitabilă, dar el nu vrea să fie asociat cu acest gen de afacere. Nu e suficient de masculină, cred.

— Şi crezi că noi putem să facem asta? întrebă Lorna. Serios? Cred că e nevoie de o groază de bani.

— Luăm un împrumut, spuse Joss, amintindu-şi cursul de Corporaţii 102. Facem o corporaţie, luăm un împrumut, deschidem o afacere independentă şi suntem în regulă. Bineînţeles, e mai uşor de spus decât de făcut, dar aşa vom face.

Şi, deodată, o însufleţire ciudată puse stăpânire pe Joss. Venise în D.C. sperând să se bucure de viaţa din marele oraş. Slujba de dădacă era doar primul pas în planul său. Nu era sfârşitul, ci doar începutul. Avea să se descurce în oraş şi să găsească noi oportunităţi, ca să-şi construiască un viitor mai bun decât ar fi avut dacă ar fi rămas în Felling şi s-ar fi căsătorit cu unul dintre băieţii cu care fusese în liceu.

Şi asta era exact o astfel de o oportunitate.

Trebuia, totuşi, să se lupte cu teama că a eşuat, că nu a reuşit să stea până la capăt, pentru a rezolva lucrurile care nu mergeau bine în vieţile lui Bart şi Colin. Nu primeau nici un fel de îndrumare din partea părinţilor

lor, nici căldură, nici afecţiune. Şi, fără cineva constant lângă ei, care să medieze şi să-i apere de circul de nebuni pe care îl făceau părinţii lor, era imposibil să nu fie influenţaţi negativ.

Bart era atât de dulce, uneori, atât de vulnerabil... Joss se cutremură la gândul că el va pierde toate astea şi că va deveni la fel de pretenţios şi de exigent ca mama lui. Sau detaşat emoţional de familia sa, ca tatăl lui.

Sau – foarte posibil – ca amândoi.

Dar Joss făcuse tot ce putuse. Nu era nici o îndoială că, dacă ar fi continuat să stea acolo, lucrurile aveau să se agraveze. Aşa că afacerea asta nouă era – care era cuvântul? – o bijuterie. Nici că putea să vină la un moment mai potrivit sau cu oameni mai potriviţi!

Helene vorbea acum, mai entuziasmată ca niciodată, despre oportunitatea de afacere pe care o propusese.

— Am multe cunoştinţe în magazinele locale. A trebuit să le tot sâcâi pentru donaţii şi aşa mai departe. Sunt aproape sigură că toate cele cinci magazine mari din zonă vor dori să vândă pantofii lui Phillipe. Pot să pariez.

— Ce zici de vânzările din uşă în uşă? sugeră Sandra.

— Cum, ca Tupperware[1]? întrebă Lorna.

— Păi... da. Sau orice altceva. Dar vânzările directe cu clienţii potriviţi. Asta ar putea să meargă chiar mai bine decât vânzarea prin magazine.

---

1. Societate multinaţională de vânzări directe, în principal de articole pentru casă şi bucătărie.

— Ba chiar mai bine dacă este combinată cu vânzarea la bucată, spuse Joss.

Începea să îi placă ideea.

Helene căscă.

Sandra observă asta imediat.

— Bine, fetelor, a fost o noapte lungă și plină. Dumnezeu știe. Hai să ne adunăm iar mâine, bine?

— Da, spuse Lorna.

— Absolut, o aprobă și Joss. Atâta timp cât este după opt seara. Se uită la celelalte. Puteți să veniți atât de târziu?

— Eu pot, spuse Helene.

— Dacă e mai spre zece, pot să vin și eu, spuse Lorna, și păru ușurată când toată lumea încuviință din cap.

— Așa rămâne. Între timp, poate cineva să se intereseze de ce avem nevoie ca să obținem un împrumut, pentru niște bani de început?

— Aș putea să rezolv eu dimineață, începu Helene.

— Nu, o întrerupse Lorna. Tu ai nevoie de odihnă. Eu nu merg la serviciu decât abia după-amiază, mâine. Trec mai întâi pe la bancă. Cunosc oricum pe cineva acolo. Oarecum.

Și, cu asta, viitorul lui Joss începea să se schimbe.

Viitorul tuturor.

*

Helene nu putu să doarmă.

Erau multe schimbări cu care trebuia să se împace. Nu doar trădarea soțului ei, ceea ce

aducea o groază de schimbări şi merita săptămâni bune de gândire, dar şi alte circumstanţe mai importante.

Era însărcinată.

Nu era ce îşi dorise. Când făcuse primul test şi văzuse linia dublă, ce indica un rezultat pozitiv, se învinovăţise. Dar în timp ce tot scufunda beţişoarele şi citea rezultatele de pe cele trei teste de sarcină, în baia Sandrei, ajunsese la concluzia că nu conta ce îşi dorea ea. Era însărcinată şi, doar dacă nu se hotăra să facă un avort, avea să fie însărcinată până ce va naşte.

Până acum, nu se hotărâse ce să facă.

În consecinţă, petrecu cea mai lungă noapte din viaţa ei, zbătându-se să răspundă la o întrebare pe care, până de curând, nu credea că o să şi-o pună vreodată.

În vâltoarea întunecată de gânduri care o împiedicau să adoarmă, se tot întorcea la copilăria ei. La viaţa pe care o lăsase în urmă. La viaţa pe care, de fapt, o alungase.

Nu avusese numai părţi rele. Copacii, pâraiele, faptul că putea să miroasă culoarea verde, în fiecare primăvară, când începea să răsară din nou iarba. Nopţile de iarnă, atât de întunecate şi atât de pline cu stele încât puteai să îţi dai sigur seama care era Steaua ce îi condusese pe Magi la pruncul Iisus.

Acestea erau gândurile care o ridicaseră din pat la ora cinci, ca sforile pe o marionetă şi o făcuseră să meargă la maşină, ca să conducă spre nord. Nu se uită să vadă dacă Jim era acasă când plecă ea. Nu-i păsa. Doar se

urcă în micul Batmobil pretenţios, pe care el insistase să îl conducă ea, evită ora de vârf din traficul de pe River Road, luând-o pe Beltway, pe autostrada 270 spre nord, apoi pe 70 spre vest şi, în cele din urmă, pe drumul pe care nu crezuse că o să mai meargă vreodată, 340 spre vest, din West Virginia.

Drumurile principale se schimbaseră. Acum erau benzinării şi restaurante şi magazine de suveniruri acolo unde odată fuseseră copaci verzi, umbre întunecoase şi drumuri neasfaltate. Toate semnele indicau spre Harper's Ferry şi alte multe hoteluri şi moteluri, restaurante fast-food, de unde puteai să admiri ce fusese odinioară o privelişte minunată asupra dealurilor, a copacilor şi a râului din vale.

Helene simţi o durere neaşteptată, de parcă fusese responsabilitatea ei personală de a păstra priveliştea imaculată şi, prin plecarea ei, dezamăgise Mama Natură.

Sau poate era doar sentimentul personal de pierdere, că petrecuse atât de mult timp departe, încât nici măcar nu ştia că astfel de schimbări aveau loc în peisaj, ceea ce o făcea să îi dea aproape lacrimile.

Oricum, conduse prin ceaţa dimineţii spre casa în care crescuse. Mama ei nu mai era de mult şi auzise de la un vecin, pe vremea când lucra la Garfinkels, că tatăl ei murise într-un accident, după ce intrase cu maşina într-un copac. Asta nu o surprinsese pe Helene. Şi nici nu o întristase.

Lucrul cel mai trist pentru ea era să vorbească despre David Price. Haiosul, drăguţul

de David, care dăduse cu bulgări de zăpadă în ea, când aveau zece ani, care îi strecurase bileţele la şcoală, când aveau doisprezece ani, care o sărutase cu foc, când aveau paisprezece ani şi care o convinsese să renunţe la virginitate, când avea şaisprezece ani.

De fapt, el se descurcase destul de bine.

Ultima dată când îl văzuse, el avea nouăsprezece ani şi ea pleca la oraş, în căutarea unor pajişti mai verzi. Cu toate lucrurile pe care nu şi le mai amintea de mult şi cu toate amintirile care i se şterseseră cu timpul, tot putea vedea durerea din ochii lui căprui când îi spusese că totul s-a terminat între ei.

Acum, în timp ce conducea prin peisajul semifamiliar, întrebându-se dacă mai locuia acolo, trebuia să se gândească dacă făcuse bine că plecase şi rupsese orice legătură cu singurul lucru bun din trecutul ei.

Vechea ei casă era tot acolo şi încă se mai puteau vedea rămăşiţele faţadei din lemn. Dar se construiseră câteva anexe în plus şi pe o alee de pietriş era parcată o furgonetă. Părea total nelalocul ei, ca o navetă spaţială într-o poză cu războiul civil.

Mai bine! Locul acela nu-i adusese decât lucruri rele în copilărie. Era bucuroasă că acum era diferit.

Se urcă iar în maşină, minunându-se cât de mică se simţea când se uita la locul în care îşi petrecuse aproape două decenii din viaţa ei.

Mai era şi un alt loc, care îi va reînvia amintirile. Şi trebuia să îl vadă, deşi ştia al

naibii de bine că avea să fie ca şi cum ai atinge o vânătaie ca să vezi dacă mai doare.

Casa lui David.

Trecu prin centrul micului oraş, care acum avea o cafenea şi un magazin de închiriat casete video, pe locul care obişnuia să găzduiască un depozit cu acoperişul jos şi cu geamurile sparte. La stânga pe Church Street, la dreapta pe Pine şi apoi tot înainte pe străduţa şerpuită, până la ultima casă din lemn.

Doar că nu mai era o casă solitară. Un întreg cartier se înălţa acum, în jur, cu copăcei şi anunţuri mari, care spuneau : case pentru familii tinere, de la 300 000 $!

Helene conduse mai departe, cu gura căscată de uimire, până în capătul străzii, unde rămase surprinsă să vadă casa lui David, încă în picioare.

Bineînţeles, întotdeauna fusese o casă destul de frumoasă, despre care se zvonea că fusese locuită de fratele lui George Washington. Părinţii lui David se descurcaseră întotdeauna mai bine decât ai Helenei. Încă de pe atunci se discuta să fie declarată monument istoric din motive de impozite.

Helene opri maşina peste drum de casă şi o privi vreo câteva minute. Arăta exact cum o ştia. Poate şi din cauză că stejarii ei bătrâni, aveau, şi în urmă cu douăzeci de ani, peste o sută de ani, deci nu era ca şi cum ar fi crescut considerabil.

Coborî din maşină şi merse încet spre casă, încercând să vadă prin ferestre, dar soarele bătea în geamuri şi împrăştia raze orbitoare,

care o împiedicau să vadă şi care îi făceau ochii să lăcrimeze.

Ce o să zică atunci când o să ajungă la uşă, se întreba, în timp ce păşea agale spre pridvor. O să întrebe de David sau dacă ştiau ce mai face? Era pregătită pentru răspunsul la oricare dintre aceste două întrebări?

Nu, hotărî ea, în timp ce un val de ameţeală puse stăpânire pe ea. Nu, nu era pregătită pentru asta. A fost o idee proastă şi o punere în practică şi mai proastă. Nu avea ce căuta aici, în West Virginia, şi, după douăzeci şi ceva de ani de absenţă, *ştia* al naibii de bine că nu mai era bine-venită aici.

Se întorcea spre maşină, când auzi uşa din faţă deschizându-se şi scârţâitul familiar al uşii de plasă.

— Pot să vă ajut?

Se întoarse şi văzu o femeie cu forme pline, cu păr blond-cenuşiu şi cu un copil roşcat, pe care îl ţinea în braţe, pe şoldul ei. Femeia părea să aibă cam treizeci de ani şi chipul ei, deşi obosit, era drăguţ.

Helene trase repede aer în piept, neştiind ce să spună, până când cuvintele îi zburară de pe buze:

— Nu. Mulţumesc. De fapt, eu... cunoşteam pe cineva care locuia aici.

Femeia se uită mai bine la ea.

— Vreau să spun, acum douăzeci de ani, o lămuri Helene, ca să nu îl bage în bucluc pe soţul femeii. Alungă cu mâna anii. Un fost iubit, bălmăji ea, o poveste veche. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Stai un pic. Tu eşti... Helene?

Femeia făcu un pas în faţă şi uşa aceea se închise în urma ei, trântindu-se la fel ca în amintirile Helenei.

Helene îngheţă, auzind-o pe femeie tropăind pe pridvorul de lemn.

— Mi s-a părut mie că te cunosc, spuse femeia. Nu pleca, ai nimerit bine.

Helene se întoarse spre ea.

— Nu sunt sigură, spuse zâmbind, mai mult pentru ea, decât pentru femeie.

— David trebuie să se întoarcă din clipă în clipă, spuse femeia, grăbindu-se spre ea, legănând copilul pe şold în timp ce alerga. Şi-a uitat prânzul azi. Îţi vine să crezi? Îl ia cu el în fiecare zi; dar azi? A uitat. Şi el nu uită *niciodată*. O, Doamne, o să fie atât de surprins. Tu eşti Helene, nu?

Helene încuviinţă din cap, nereuşind să îşi găsească vocea, pe moment.

— O, Doamne, stai să te vadă David! Eu sunt Laura, apropo. Soţia lui David. Şi ea e Yolande.

Atinse nasul fetiţei.

— O, păi, este...

— Am auzit atâtea despre tine! Ai lăsat o adâncă impresie asupra soţului meu! spuse ea, fără nici o urmă de gelozie sau stânjeneală. Bineînţeles, te-am văzut la televizor, din când în când. Cine nu te-a văzut? Eşti foarte drăguţă, ştii? Dar sunt sigură că ştii asta. Probabil că o auzi mereu. Crezi că o să ajungi Prima Doamnă a Statelor Unite, într-o zi?

Pronunţă *Ştatelor Unite.*

— Nu... nu sunt sigură. Helene încercă să zâmbească. Ştii, mă cam presează timpul în dimineaţa asta, aşa că dacă aţi putea să îi spuneţi lui David că am trecut să îl salut...

— Uite-l acum, spuse Laura. Ia te uită, a ajuns la fix. Aşa e el, ştii. Mereu e norocos. Totul se petrece la momentul potrivit, în cazul lui.

Helene se uită la Toyota rablagită care parcă pe alee.

— Aşa cred.

— Aşa e David, mereu...

Helene nu o mai auzi. Toate simţurile ei erau aţintite asupra bărbatului care cobora din maşina veche. Bineînţeles, acum avea treizeci şi nouă de ani. Un bărbat în toată firea, cu o soţie dulce şi vorbăreaţă şi cu cel puţin un copil roşcat. Un bărbat cu o slujbă şi un cămin, o familie şi o amintire veche a iubitei sale din liceu, care a plecat glonţ spre oraş şi nu s-a mai uitat înapoi.

Dar, în timp ce se îndrepta spre ea, încruntându-se din cauza concentrării, nu văzu şi nu recunoscu bărbatul, ci fantoma ştearsă a băiatului care o sărutase pentru prima dată. Ochii albaştri care o cercetau acum îi erau la fel de familiari ca ai ei, chiar şi după atâţia ani.

Păru să dureze o veşnicie până ce ajunse la ea. Suficient timp pentru ca lacrimile să se strângă şi să îi curgă pe obraji, dizolvându-se în suspine pentru tot ceea ce pierduse.

Se străduí să se adune şi să stea dreaptă, să se uite la el, deşi încă plângea. N-o să îi revină vocea. Se putea doar uita la el şi se

minuna cât de clar putea să vadă băiatul în bărbatul din faţa ei.

— La naiba, ţi-a luat cam mult ca să te întorci aici.

O trase într-o puternică îmbrăţişare, care şterse douăzeci de ani de lacrimi dintr-odată.

Când Helene reuşi în sfârşit să se adune suficient ca să vorbească, se dădu înapoi şi spuse zâmbind:

— De ce nu ai plătit răscumpărarea?

Se prinse imediat. Aşa cum ea ştia că o să facă. Şi când erau copii, aveau acelaşi simţ al umorului.

— Ştiam că o să te înapoieze, în cele din urmă, spuse el. Erai prea ţâfnoasă ca să te păstreze.

Ea se smiorcăi şi dădu din cap.

El întinse un braţ şi Laura veni şi se cuibări lângă el.

— Ai făcut cunoştinţă cu Laura? Şi cu fiica mea, Yolande?

— Da. Silabele zburară de pe buzele ei, fără să îşi dea seama. Sunt amândouă foarte frumoase.

Privirile Helenei şi ale lui David se întâlniră.

— Hai, spuse el. La naiba cu munca, avem multe de recuperat.

*

Când îşi scoase maşina din parcare, trei ore mai târziu, Helene se simţea un alt om. Un gol, de care nici nu îşi dăduse cu adevărat seama că o măcina lăuntric, era *în sfârşit*

umplut. David era bine. Şi rămăsese în aceeaşi veche casă, păzitor al trecutului.

Te-ai descurcat foarte bine, îi spusese el la o cafea, făcută din granule instant Folger. *Se pare că ai făcut bine să pleci atunci.*

Dar când povestea despre viaţa lui alături de soţie şi copii, putea să îşi dea seama că este cu adevărat şi pe deplin fericit.

Pentru Helene, acesta era adevăratul basm.

Conduse spre casă simţind că învăţase o nouă lecţie de viaţă. În sfârşit, putea să nu se mai agaţe de trecut. Nu era chiar *rezolvat*, nu avea să fie niciodată rezolvat, dar era măcar mai clar.

Când pornise spre nord, în acea dimineaţă, încă nu ştia sigur ce să facă în legătură cu sarcina ei. Dar, întorcându-se acasă, ştia că o să se bucure de ea şi de copil, indiferent de schimbările pe care le va aduce.

În timp ce conducea, se minuna de proaspăt găsita pace interioară pe care o simţea la decizia ei; se întreba dacă nu era, în parte, efectul vizitei sau dacă avea vreo legătură cu hormonii de sarcină despre care vorbea toată lumea.

Era totuşi adevărat că sarcina le face pe femei mai distrate, pentru că abia după ce a trecut de districtul Montgomery, Maryland, a realizat că maşina albastră a lui Gerald era iar în spatele ei. Sau era tot în spatele ei. Probabil că o urmărise tot timpul şi ea nu îl observase, pentru că era absolut imposibil să fi dat din întâmplare peste ea, aici, în capătul nordic al districtului.

Furioasă, cârmi pe o ieşire de pe autostrada 270 şi se îndreptă spre mallul Lakeforest, asigurându-se că merge suficient de încet ca el să o poată urmări. De data asta, nu voia să scape de el, voia să îl prindă.

Trase maşina într-un loc de parcare, în dreptul raionului alimentar, şi Gerald opri lângă ea, nefâcând nici cel mai mic efort de a-şi ascunde prezenţa.

— Ce naiba faci? vru Helene să ştie, bătăile inimii accelerându-i-se dintr-odată.

El îşi ridică mâinile.

— Nu te enerva.

— Credeam că ai înţeles mesajul.

— L-am înţeles. Nu te mai urmăresc.

Se uită la el neîncrezătoare.

— Bine, bine, te-am urmărit, spuse el. Recunosc. Dar am făcut-o pentru că am ceva pentru tine.

Helene se gândi deodată că ar trebui să fie mai precaută în astfel de situaţii, mai ales acum, când avea şi copilul pentru care să îşi facă griji. Se uită în jur şi se bucură să vadă nişte tipi de vreo douăzeci de ani, care puneau antigel într-o maşină, pe rândul următor.

— Cum adică ai ceva pentru mine? întrebă Helene şi făcu un pas în spate, pipăind încuietoarea portierei, în caz de ceva. Ce ai putea avea tu pentru mine?

Ridică uşor din umeri.

— A... mi-a părut rău că te-am urmărit. Vezi tu, mă simt de parcă am ajuns să te cunosc, dacă te-am urmărit în fiecare zi, ştii, şi cred că meriţi mai mult decât gunoiul ăla cu care eşti căsătorită.

Nu ştia ce să spună. Încerca să îi facă complimente, presupuse ea, dar suna destul de ciudat.

— Apreciez că-ţi pare rău că m-ai urmărit, spuse ea. Dar mă urmăreşti şi acum. Asta trebuie să înceteze.

— Bineînţeles, zise el. Chiar acum, imediat.

— Bine. Atunci, ne-am înţeles.

Apăsă încuietoarea şi deschise portiera.

— Stai un pic.

Gerald ridică o mână, apoi se răsuci, deschise portiera de la maşina lui ca să ia ceva de pe scaunul din faţă.

Helene se aşeză în spatele portierei ei, deşi, dacă el scotea un pistol, asta nu prea o ajuta foarte mult.

— Uite.

Îi întinse un plic maroniu.

Se uită la el sceptică.

— Ce este ăsta?

Gerald se apropie de ea, cu plicul în mână.

— Doar ceva ce ar putea să-ţi fie de folos. Îl agită spre ea. Hai, ia-l. N-o să te muşte.

Încet, ea întinse mâna şi îl luă.

— Mulţumesc, cred.

El înclină grăbit din cap şi trecu mâna pe sub nas.

— Doar, ăăă... păstrează-le, pentru zile negre.

Ea se încruntă şi începu să deschidă plicul.

Între timp, Gerald se urcă în maşina lui, o porni şi plecă, lăsând în urmă o dâră subţire de fum negru.

Plicul conţinea documente. Fotografii, descoperi ea, când se uită mai atent. Le scoase.

— O, Doamne!

Erau poze color, zece pe opt, cu Jim şi Chiara Mornini, goi, în patul mare şi rotund, acoperit cu satin al Chiarei. Erau mâini, picioare, limbi şi instantanee clare cu alte părţi ale corpului.

Nu era nici o îndoială cu privire la ceea ce se petrecea.

Helene simţi că i se face rău. Duse o mână la piept şi se aşeză pe scaunul şoferului, închise şi încuie uşile, înainte să se uite mai departe la poze.

Nu ştia ce o deranja mai tare, faptul că îl vedea pe Jim, pe care îl ştia fustangiu, sau pe Chiara, pe care o crezuse prietena ei.

Helene se holbă la poze mult timp. Oricine ar fi trecut pe acolo şi s-ar fi uitat la ea, ar fi crezut că e vreo obsedată care privea poze porno într-un loc public.

Dacă ar fi avut bani, acces la cardurile de credit, ar fi intrat direct în magazin şi ar fi cheltuit până ar fi uitat de aceste griji. Dar nu putea. Mulţumită lui Jim.

Mulţumită lui Jim.

Revelaţia îi făcu lumină ca un răsărit de soare văzut pe repede înainte. Gerald tocmai îi făcuse Helenei o favoare imensă. La fel şi Chiara, dacă se gândea bine, deşi căţeaua nu intenţionase asta.

Nici Jim şi nici Chiara n-ar fi vrut ca presa – sau, mai important, Anthony Mornini – să vadă pozele alea.

Dacă acționa repede, Helene putea să obțină divorțul în condițiile stabilite de ea.

*

Joss se duse acasă și căzu în pat, moartă de somn. Fusese o noapte extrem de obositoare.

În dimineața următoare, sună ceasul și, pe jumătate adormită, îi dădu lui Bart să mănânce, îl îmbrăcă și îl duse la prietenul lui, Gus. Din fericire, Gus avea o dădacă mai în vârstă, foarte de treabă, pe nume Julia, care îi aruncă doar o privire lui Joss și spuse:

— Dragă, du-te acasă. Arăți de parcă ai avea mare nevoie de odihnă

— Nu, sunt în regulă, obiectă Joss, dar căscă la jumătatea propoziției, ceea ce îi distrase atenția de la ce spunea.

Julia râse:

— Am avut și eu odată douăzeci și un pic de ani. Du-te acasă. Și într-o zi o să faci și tu favoarea asta cuiva, așa cum o fac eu pentru tine, azi. Îi făcu semn lui Joss să plece. Fii pe pace, n-or să știe. Îți dau un telefon, când e timpul să vii să îl iei pe Bart.

Lui Joss nu îi trebuiră mai multe argumente. De fapt, se temea că dacă rămânea să-l supravegheze, în tăcere, ca o dădacă, s-ar fi putut să adoarmă pe scaun.

— Mulțumesc, spuse ea recunoscătoare. Serios. Îți rămân datoare.

— Las-o baltă, spuse Julia, făcându-i cu mâna. Și eu am fost tânără odată. Îmi amintesc că aveam o viață personală.

Dacă ar fi știut ea! Totuși, Joss era mai interesată să se întoarcă acasă și să recupereze mult-doritul somn, decât să stea și să îi explice adevărul, mai puțin interesant, despre unde fusese noaptea trecută. Așa că îi mulțumi Juliei și se întoarse la casa familiei Oliver.

Singură. În sfârșit, avea să fie singură. Era pentru prima dată după cât timp? Trei luni? Joss tremura de nerăbdare, în timp ce parca mașina pe alee. Observă Saabul verde-închis, parcat pe trotuar, dar pentru că era mai aproape de casa vecinilor decât de a familiei Oliver, nu i se păru important.

Până când intră în casă și auzi vocea ciudată a unui bărbat – bine, nu, nu chiar vocea, mai degrabă *gemetele* ciudate ale unui bărbat (dar erau clar prea ascuțite ca să fie ale lui Kurt Oliver) – ce venea dinspre dormitor, la două uși depărtare de camera lui Joss.

Rămase împietrită pentru un moment, întrebându-se ce să facă.

Iată, avea dovada că Deena o acuza pe ea – încercând să o *condamne* – de lucrul de care era ea însăși vinovată. Teoretic, Joss putea să-și ia minunăția ei de telefon cu cameră foto, să se ducă la ușă și să facă poze cu Deena în flagrant. I-ar fi ușurat mult viața.

Dar... ooo!

Nu putea să o facă. Nu conta cât de oribil se purtase Deena cu ea – și Deena se purtase cu siguranță oribil – Joss nu putea să se ducă la ușă și să facă poze, în timp ce ea făcea sex cu un alt tip.

Dar nu putea nici să stea acolo, prefăcându-se că totul ar fi în regulă. Evident, Deena nu se aştepta să fie cineva acasă, de vreme ce îşi lăsase uşa de la dormitor aproape deschisă.

Joss se strecură fără zgomot, în camera ei şi o sună pe Sandra.

— Ajutor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sandra fără să se mai intereseze cine este la telefon.

Era drăguţ că deveniseră prietene atât de bune, încât nu mai era nevoie să se prezinte când vorbeau la telefon.

— L-am lăsat pe Bart la joacă, acasă la un prieten, şopti Joss, îndepărtându-se cât putea de uşă şi de pereţii alăturaţi. Şi am venit acasă, iar în dormitorul familiei Oliver are loc o partidă nebună de sex.

— Puah! Aceasta a fost prima reacţie a Sandrei. Apoi: Dar cred că au dreptul, de vreme ce e casa lor şi credeau că tu ai plecat cu copilul.

— Nu e el, şopti Joss repede. Am auzit un bărbat care *nu* este domnul Oliver. Cred că ea are un amant. Şi, oricât mi-aş dori să o umilesc, surprinzând-o, aş prefera mult, mult mai mult să plec de aici şi să mă prefac că habar n-am ce se petrece.

— Stai un pic, spuse Sandra. După cum te-a tratat... ştii că asta ar putea să fie în avantajul tău, nu?

— Ştiu, dar... Joss se cutremură. În nici un caz. Şi ce să fac acum?

— În cazul acesta, vocea Sandrei era puternică şi hotărâtă, ţine-ţi telefonul la ureche şi,

dacă intră cineva, începe să pălăvrăgeşti de parcă ai vorbit tot timpul acesta cu mine şi nu i-ai auzit pe ei. Eu o să aştept pe fir, ca să nu sune telefonul pe neaşteptate în urechea ta.

— Bine. Joss trase aer adânc în piept. Bine, deschid uşa... Deschise uşa la camera ei. Şi păşi uşor pe hol.

Ooooh! se auzi din dormitorul soţilor Oliver şi imediat uşa se dădu de perete şi un bărbat subţire, cu părul blond şi cioc alb-alb, năvăli pe hol, gol puşcă, excitat şi de-a dreptul comic de dotat.

— Vino şi ia-mă, armăsarule, spuse el, evident fără să-şi dea seama de prezenţa lui Joss, dacă ai curaj.

— Dacă am curaj!

Vocea, în mod surprinzător, nu era a Deenei Oliver.

Era a lui Kurt Oliver.

Joss află asta, pentru că şi el sări pe hol, după tipul blond, la fel de gol, la fel de excitat, dar nu la fel de dotat.

Singurul lucru la care se putea gândi Joss, în timp ce se întorcea înnebunită în camera ei, era că văzuse prea multe.

Mult prea multe.

— Joss? întreba Sandra, la telefon. Eşti bine?

— Sunt bine, răspunse Joss gâtuită, încercând să îşi recapete răsuflarea, deşi, în momentul acesta, surpriza, care se adăugase panicii, pusese stăpânire pe ea. Dar e *domnul Oliver*.

— O, domnul Oliver e cu doamna Oliver? întrebă Sandra.

— Nu, şopti Joss.

Asta era prea ciudat. Lucruri de genul acesta nu se întâmplau niciodată în Felling. Sau, dacă se întâmplau, oamenii le ţineau bine ascunse.

— E domnul Oliver cu un alt tip.

— O! Asta atrase atenţia Sandrei. Atunci, pentru Dumnezeu, fă nişte poze cu telefonul ăla!

— *Poze!* Doamne, vrei să *vezi* asta?

— Nu, pentru *tine*. Păstrează-le, în caz că ai nevoie de ele mai târziu, ca dovadă sau pentru şantaj, ceva.

— Dar...

— Dar, nimic. Asta s-ar putea să fie cea mai bună apărare a ta împotriva Deenei Oliver, dacă ea te acuză de ceva. Serios, Joss, ştiu că nu vrei, dar du-te acolo şi fă nişte poze. Nu trebuie să te foloseşti de ele, dar dacă va fi nevoie, cel puţin, o să le ai.

— Nu *pot*. Nu vreau nici măcar să mă uit!

— Nu trebuie să te uiţi, doar să ţii telefonul. Ai încredere în mine, o grăbi Sandra. *Trebuie* să faci asta. Pentru binele tău.

— Bine, bine, şi după aia cum naiba plec de aici, fără să mă vadă?

Sandra râse.

— Dragă, din ce îmi spui tu, nu prea sunt interesaţi de ce se întâmplă în jurul lor.

Era adevărat. Joss închise telefonul şi aruncă o privire după colţ, din pragul uşii. Cei doi bărbaţi într-adevăr nu erau interesaţi de nimic altceva, decât unul de celălalt. Aşa că se retrase repede, închise ochii în faţa imaginii care îi

rămăsese întipărită în minte şi întinse mâna cu telefonul ca să facă două poze.

Zgomotele nu se opriră, aşa că trase concluzia că reuşise să treacă neobservată. Totuşi, având în vedere că ei erau pe hol, se îndoia că putea pleca fără să o vadă.

Trebuia să aştepte până când terminau. Sau până când se mutau de acolo. Din fericire, holul ducea spre două scări diferite, din două zone diferite ale casei. Din nefericire, bărbaţii erau momentan fix între ele.

Aşa că se lipi de perete, ascunzându-se, aşteptând şi – ce ironie – sperând că nu va fi prinsă.

Parcă trecură ore, dar de fapt nu dură decât zece minute până când coborâră în bucătărie.

Joss se furişă pe scări, ca un copil în noaptea de Ajun care încerca să îl surprindă pe Moş Crăciun, doar că, în cazul ei, ea încerca să îl evite pe tipul ciudat cu barbă din casă.

Deschise uşa de la intrare şi se uită fix în ochii miraţi ai Deenei Oliver.

Probabil că oglindeau surpriza din privirea ei. Sau, cel puţin, o parte din ea. Având în vedere peste ce avea să dea Deena, o aştepta un şoc şi mai mare.

— Ce cauţi aici? vru ea să ştie. Trebuia să îl duci pe Bart la prietenul lui.

Joss se întrebă disperată dacă trebuia să vorbească tare, ca să îi avertizeze pe bărbaţi că venea cineva sau dacă era mai bine să se poarte ca şi cum nu ştia nimic.

Se hotărî că era ceva în care *nu* voia să fie prinsă la mijloc.

— L-am dus pe Bart, dar dădaca lui Gus avea totul sub control, aşa că m-am întors ca să iau...

Nu putea să recunoască faptul că se întorsese ca să tragă un pui de somn. Deena ar fi avut-o la mână

— ...să iau ceva.

Deena o privi plină de ostilitate.

— Mi-ai lăsat copilul în grija unei străine?

Păi, de ce nu? Asta făcuse şi Deena, la cinci minute după ce o cunoscuse pe Joss.

— Este dădacă şi poate foarte bine să aibă grijă şi de Gus, şi de Bart.

Deena îşi puse o mână în şold.

— Ce era atât de important, încât a trebuit să te întorci? Hm?

Joss se gândi repede.

— Telefonul meu. Mi-am zis că trebuie să îl am la mine, în caz de urgenţă.

— Bine, asta este absolut impardonabil.

Deena clătină din cap, arătând atât de dezgustată, de parcă Joss ar fi vomitat pe pantofii ei.

— Mă întorc imediat acolo, spuse Joss, pornind spre maşina ei.

— Stai un pic, lătră Deena.

Joss se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

Deena îşi miji ochii, aproape închizându-i de tot, ca o şopârlă.

— Pari destul de agitată.

În mod ironic, era prima dată când Deena dădea atenţie sentimentelor lui Joss.

— Nu sunt agitată, minţi Joss. Doar că este evident că nu vă prea împăcaţi cu ideea că Bart este la Gus fără mine, aşa că...

— Aşteaptă aici, se răsti Deena. O să o sun pe Maryanne, să mă asigur că au grijă de Bart până ajungi tu acolo. Îşi dădu ochii peste cap. Nu pot să cred că trebuie să îmi bat capul şi cu asta, peste toate lucrurile de care trebuie să mă ocup!

— Uite, doar mă întorc acolo, e un drum cu maşina de numai cincisprezece minute...

— O să *aştepţi aici*, pentru că *aşa ţi-am spus eu*, mârâi Deena ca o felină, înainte să se întoarcă pe călcâie şi să intre în casă.

Doamne, Dumnezeule, Joss nu voia să fie implicată în asta. *Nu* voia să stea acolo şi să aştepte explozia. Cât trebuia să aştepte? Pentru că, evident, avea să dureze ceva timp...

Deena se întoarse în mai puţin de un minut şi arăta palidă şi zguduită.

Pentru un moment, lui Joss îi păru rău pentru ea, dar doar pentru un moment.

Atâta dură până să se ia de Joss.

— Iubitul tău este înăuntru, spuse ea. Acum ştiu de ce ai venit înapoi, ai venit pentru o mică tăvăleală.

Joss era şocată.

— Doamnă Oliver, ştiţi că nu este adevărat, nu?

— Ştiu ce am văzut, spuse ea, cu o voce tremurândă.

Şi Joss ştia ce văzuse ea.

— Încă o abatere ca asta, continuă Deena, părând să revină la viaţă cu fiecare cuvânt

plin de enervare, şi o să fii dată afară de nu te vezi. Şi o să te dau şi în judecată, să nu crezi că nu o s-o fac!

Joss se gândi că Sandra avusese probabil dreptate când îi spusese că era spre binele ei să facă pozele alea. Dar nu-şi putea imagina că o să le arate la tribunal. În cele din urmă, se va răspândi vestea şi băieţii vor fi cei care vor avea cel mai mult de pierdut.

Nu putea să le facă una ca asta.

Capitolul 21

— Domnişoară Rafferty? Holden Bennington părea surprins să o vadă pe Lorna. Nu credeam că o să mai aveţi probleme cu contul.

— Nu sunt aici pentru probleme cu contul, spuse ea, apoi adăugă, şoptind: Şi ar trebui să fiţi un pic mai discret când vă adresaţi clienţilor în hol.

Holden se uită în jur.

— Nu sunt aici decât angajaţi, îi atrase el atenţia.

Ar fi putut să-i dea peste nas, întrebându-l dacă toţi ştiau de problemele ei cu contul, dar se decise să nu o facă.

— Am venit ca să vorbesc cu dumneavoastră despre un împrumut.

El râse cu poftă. Din inimă. Apoi, observând că ea nu râde, se uită la ea, îşi luă o mină serioasă şi spuse:

— Nu puteţi să vorbiţi serios.

Ea îşi ţinu capul sus.

— Sunt foarte serioasă. Dar, înainte ca el să apuce să o refuze imediat, adăugă: Speram să îmi daţi un sfat. Vă rog.

El se gândi un moment, apoi trase aer în piept şi spuse:

— Sigur. Bine. Dar cred că o să am nevoie de niște cafea pentru asta. Doriți?

— Sigur. Simplă e foarte bine.

Dădu din cap.

— Luați-o înainte spre biroul meu. O să vin și eu într-un minut.

Se duse în biroul lui și se așeză pe scaunul inconfortabil. Pe birou era o poză înrămată, a unui băiețel în echipament de baseball, și Lorna se întreba dacă este posibil să fie al lui. Asta ar arunca o lumină diferită asupra percepției sale despre el, dar ar explica totuși de ce era așa de al naibii de didactic.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Holden intră și așeză pe birou, în fața Lornei, o ceașcă de cafea Styrofoam, vărsând spuma de deasupra pe birou și pe ceașcă. Înjură și se întinse să ia un șervețel din cutia de pe biroul lui, dar Lorna îl opri.

— Nu vă faceți griji. Mă ocup eu.

— Cea din automat se terminase, așa că a trebuit să încep o rezervă nouă.

El dădu din cap și luă o înghițitură din lichidul gros.

— Ați cerut simplă, nu? Holden își lovi ușor capul cu podul palmei. Doamne, îmi pare rău. Lăsați-mă să mă duc să vă aduc alta.

— Nu, nu, e bine și așa. E în regulă. Și luă o altă înghițitură. Deși, trebuie să recunosc, asta înseamnă că am găsit ceva despre care eu știu mai multe ca dumneavoastră.

El ridică din umeri.

— Sunt pierdut în bucătărie.

— Dacă aţi putea să mă învăţaţi cum să obţin un împrumut ca să încep o afacere, eu aş putea să vă învăţ cum să faceţi o cafea destul de bună.

— De acord.

Luă o înghiţitură din cafeaua lui şi făcu o faţă lungă.

— Este fiul dumneavoastră? întrebă Lorna, arătând spre poză.

Deodată, îşi dori să nu fie.

Avea noroc. El clătină din cap.

— E nepotul meu. Nu am copii. Şi nici soţie.

De ce o bucura asta?

— Nici eu, spuse ea, fără să fie nevoie.

El râse.

— În sfârşit avem ceva în comun. De îndată ce o spuse, păru că regretă că deveniseră atât de intimi, chiar dacă era într-o mică măsură. Acum, despre ce afacere doreaţi să îmi vorbiţi? E ceva ce plănuiţi sau e doar la nivel teoretic?

— Chiar o plănuiesc.

Ridică din sprâncene.

— O!

— Păreţi surprins.

— Sunt.

Nu putea să creadă că e atât de direct. Nici măcar nu încerca să îşi ascundă uimirea.

— Nu mă duceţi cu zăhărelul! Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mâinile la piept. Nu sunteţi genul de persoană căreia să îi placă zăhărelul.

Avea dreptate.

— Exceptând ciocolata, îl aprobă ea. Aşa că să nu ne mai învârtim după deget. Să

zicem că vreau să pornesc o afacere împreună cu alte persoane și avem nevoie de un împrumut, ca să punem lucrurile pe roate. Ce trebuie să fac?

— Ce fel de afacere este?

— Import. Ceva de genul acesta. Import și distribuție.

— De ce nu îmi spuneți mai exact la ce vă gândiți?

— Bine, am o prietenă care are o prietenă foarte influentă, al cărei nume l-ați recunoaște, dar nu vi-l pot spune, și nepotul ei este un creator italian de pantofi. Unul foarte bun. Și credeți-mă, mă pricep la pantofi.

Holden dădu serios din cap.

— Asta o cred.

Bineînțeles. Văzuse toate plățile ei către Ormond, Nordstrom, Zapo, DSW și altele.

— Bine, și tipul ăsta face pantofi superbi și noi vrem să îi importăm. Să fim unicul distribuitor. Fără glumă.

Atunci se întâmplă ceva uimitor. Holden Bennington III chiar râse. Și arăta chiar bine râzând.

— Bine, deci aveți un plan de afacere?

— Altceva decât v-am spus?

— Ceva mai formal. O descriere pe hârtie a propunerii de afacere, costuri, posibil profit și așa mai departe.

— Da. Joss, una dintre – ezită – partenerele mele de afaceri, lucrează la asta.

— Bun. V-ați gândit la posibili finanțatori?

Anii de liceu fuseseră pentru ea o completă pierdere de timp.

— Adică să îi convingem pe oameni să investească?

— Da. Acum, mulţi oameni cred că asta înseamnă că trebuie să se ducă la companiile mari, bine poziţionate, dacă vor să obţină investiţii şi aici greşesc. Companiile mari nu au nevoie să investească în novici. Trebuie să vorbiţi cu nişte companii noi, dar profitabile, vechi de cam trei sau cinci ani.

— Şi să nu mai facem deloc împrumut la bancă?

— N-am zis deloc. Dar investitorii vă acordă şi încredere. Şi asta vă face mai atractivi pentru bănci.

Acum îi plăcea de Holden.

Continuă entuziast să îi spună toate posibilităţile creative pe care le-ar putea folosi pentru a obţine finanţări şi pentru a găsi investitori. Sugeră că un împrumut colateral ar putea fi soluţia de a echilibra balanţa costurilor iniţiale, dacă Lorna sau oricare alta dintre partenerele ei aveau un bun de valoare cu care să-l garanteze; de exemplu un teren. Se dovedi că afacerile erau adevărata lui iubire, dar avusese nevoie de o slujbă, aşa că, atunci când banca a apărut, nu a putut să refuze.

După ce trecuse aproape o oră, Holden se uită la ceas şi spuse:

— Fir-ar. Trebuie să merg la o şedinţă. Se uită la Lorna şi, cumva surprins de propria întrebare, spuse: Ai vrea să iei cina cu mine? Am putea să mai discutăm despre asta.

Şi ea era cu siguranţă surprinsă de propriul răspuns:

— Aş fi încântată.

Plecă acasă plutind, cum nu i se mai întâmplase niciodată la ieşirea din bancă.

Holden Bennington.

Avea să ia cina cu Holden Bennington. Era greu de crezut. Dar majoritatea lucrurilor care i se întâmplaseră în ultima vreme erau greu de crezut. Nu mai puţin surprinzătoare fusese mărturisirea Sandrei că lucrează la o linie erotică. Lorna nu şi-ar fi imaginat-o niciodată, dar niciodată, ca fiind una dintre operatoare.

Asta demonstra cât de puţine ştii despre oameni, chiar dacă te crezi un expert în descifratul lor, după ce ai lucrat ani buni într-un bar.

*

Mai târziu, Lorna abia dacă îşi putea aminti cina de la restaurantul Clyde's.

Ce s-a întâmplat după cină îi şterse totul din minte.

Se întorseseră în apartamentul Lornei şi îi oferise lui Holden o bere.

— Sigur, spusese el. Dar stai jos, pot s-o iau şi singur. Nu trebuie să mă serveşti.

— Nu mă deranjează, spusese ea, gândindu-se la toate lucrurile stânjenitoare pe care le-ar putea găsi el în frigiderul ei – cutii cu mâncare chinezească pe jumătate goale, plăcintă cu unt de arahide într-o casoletă de la Jico, aproape orice tip de brânză posibilă, cutii de Slim-Fat, care erau atât de vechi încât aveau vechea siglă a firmei.

N-a mai contat, pentru că amândoi se ridicară în acelaşi moment şi făcură un pas spre bucătărie, dădură unul peste altul în spaţiul strâmt şi apoi – cum se întâmplă, Lorna nu putea să îşi dea seama foarte clar – se treziră îmbrăţişaţi, prinşi într-un sărut atât de pasional, că ar fi putut să topească inimile de gheaţă.

Holden se pricepea, ştia exact ce mişcări să facă pentru a o aprinde în timpul cel mai scurt posibil.

Acum două săptămâni, nu ar fi crezut niciodată că s-ar gândi să facă sex cu el. Acum, de abia aştepta să îi rupă hainele de pe el.

Asta era o nebunie.

Se presupunea că nu mai este atât de impulsivă.

Se trase înapoi şi spuse:

— Ce facem? Poate ar trebui să ne gândim puţin mai bine la asta, înainte să mergem mai departe.

El râse scurt şi ea nu putu să nu remarce cum ochii albaştri îi sclipeau când zâmbea.

— Am vrut să fac asta de când te-am cunoscut, spuse el sărutând-o încă o dată.

— Dar... Ea făcu un pas în spate. *Consecinţele*, îşi aminti ea. Trebuia să se gândească înainte să acţioneze.

— Taci, spuse el zâmbind, apoi îi strivi gura cu buzele lui din nou, ameţind-o cu un gust de frişcă.

— Stai un pic.

Se trase iar înapoi. Asta nu era bine. Trebuia să întrebe ce însemna asta, dacă aveau

un viitor împreună. Dacă lucrurile mergeau bine, o să fie unul dintre tipii ăia care or s-o întreţină?

— La naiba, spuse ea, dându-şi seama că acum nu era un moment potrivit ca să înceapă să se gândească la consecinţe înainte să acţioneze.

O să fie timp şi pentru asta, mai târziu.

*

Exceptând faptul că avocatul pe care îl cunoştea Sandra se tot referea la ea cu numele de „Penelope", convorbirea pe care Joss o purtă cu el decursese destul de bine. O asigurase că dacă era forţată să facă lucruri care nu făceau parte din descrierea postului, nu trebuia să rămână acolo.

Ar fi politicos din partea ei să le dea un preaviz, spuse el, sau să stea până când găseau pe altcineva, dar nu era obligată să facă nici unul din aceste lucruri.

Totuşi Joss nu era chiar atât de sigură, când se duse să o caute pe Deena Oliver ca să îi dea vestea.

Deena îşi făcea unghiile şi se uita la un program de seară la televizor.

— Doamnă Oliver, Joss îşi dorea să fie puţin mai decisă, dar până acum nu fusese niciodată nevoită să renunţe la o slujbă pentru că nu îi plăcea, ci doar pentru că trebuia să înceapă şcoala şi nu prea aştepta cu nerăbdare momentul. Pot să vorbesc cu dumneavoastră un moment?

Deena Oliver ţinu neapărat să se uite la televizor şi apoi la Joss.

— Mă uit la televizor.

— Da, dar băieţii nu sunt acum aici şi chiar vreau să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Cu un oftat exagerat, Deena îndreptă telecomanda spre televizor şi îl opri, apoi se întoarse spre Joss, cu o privire groaznic de crudă. Joss chiar nu putea să înţeleagă cum o fiinţă umană putea să creadă că are dreptul să se poarte astfel cu o altă fiinţă umană.

— Ce e? întrebă Deena, oftând tare.

Joss observă că nu o invită să se aşeze. Discuţie ca de la egal la egal. Bine. Aşa îi era mai uşor să plece din cameră, când avea să termine.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre munca mea aici.

— Ce-i cu ea? îşi pili unghiile cu un râcâit repezit. Scuzele nu vor schimba nimic, ştii.

Scuze?

— Eu... eu nu sunt mulţumită cu slujba mea.

Nu, nu suna bine. *Mulţumită* era cuvântul nepotrivit.

— Vreau să spun...

Hrâşt. Hrâşt. Hrâşt.

— Cum adică nu eşti mulţumită? Ar trebui să fii mulţumită? Deena dădu din cap, răspunzând la propria întrebare. Tu eşti dădacă, nu un superstar.

Joss trase încet aer în piept.

— Bine, ceea ce vreau să spun este că, nu... că îi iubesc pe băieţi, dar nu cred că pot să îi mai ajut. Poate că nu am putut niciodată.

Nu era uşor, refuzul clar al doamnei Oliver de a se uita la ea îi îngreuna misiunea.

— Aşa că vă dau preavizul meu.

Deena se opri din pilitul unghiilor. Se uită în sus la Joss, deşi reuşea cumva să pară în continuare superioară.

— Preaviz? Ai contract pe un an.

— Da, am avut un contract.

Exersase asta de mai multe ori în camera ei. Însă era mult mai dificil în realitate.

— Dar contractul prevede că, dacă una dintre părţi consideră că aceste condiţii nu sunt respectate, poate da un preaviz şi, ăăă, eu nu simt că fac munca pentru care am fost angajată.

Deena pufni cu dispreţ.

— Sunt de acord cu asta.

— Vreau să spun, spuse Joss, enervându-se puţin, că îmi cereţi să fac mult mai multe decât sunt prevăzute în fişa postului.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, aşa că Joss continuă, în ciuda glasului raţiunii ei:

— Şi de aceea vă dau preavizul meu. Ca să puteţi găsi pe cineva care se poate adapta nevoilor dumneavoastră.

— Bine. Deena îşi arcui o sprânceană. Consider că un preaviz de nouă luni este destul de rezonabil, de vreme ce contam pe asta.

— E prea lung, spuse Joss. Eu mă gândeam cam la două săptămâni.

— Două săptămâni nu îmi sunt deloc de folos, sări Deena. Te-am angajat şi, pe cinstea

mea, o să stai să faci munca pentru care ai semnat contractul cu mâna ta.

Joss clătină din cap.

— Nu pot să stau. Îmi pare rău.

După ce o cercetă atent, Deena spuse:

— Vorbeşti serios, nu? Dumnezeule, după tot ce am făcut pentru tine!

— Tot ce aţi...?

Deena deveni instantaneu isterică, lacrimi şi tot tacâmul.

— Ţi-am oferit un cămin, ţi-am încredinţat viaţa băieţilor noştri şi tu aşa ne răsplăteşti?

Joss chiar voia să o contrazică, să amintească de toate lucrurile în plus pe care le făcuse fără să se plângă, de toate orele în plus pe care le-a muncit, dar nu avea nici un sens. Deena Oliver era genul care s-ar contrazice până la moarte, indiferent că avea dreptate sau nu.

Aşa că, în loc să riposteze şi să amintească de hârjoneala soţului ei cu tipul acela slab care arăta ca Moş Crăciun şi că Deena Oliver dăduse vina pe ea, Joss trecu peste mândrie şi spuse:

— Cred că dacă v-aţi calma şi v-aţi gândi mai bine, aţi înţelege unele dintre motivele pentru care nu pot rămâne.

Gata, îi spusese şi spera că Deena va prinde aluzia, dar nu putu să nu atenueze totul cu un:

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău, repetă Deena.

— Da, spuse Joss sinceră. Şi dacă aş putea să văd în continuare băieţii şi să îmi mai petrec puţin timp cu ei, ar fi grozav...

— Vrei să vezi băieţii. Deena râse. Nu vrei să ai grijă de ei, dar vrei să apari din când în când în viaţa lor şi să te prefaci că ai avut un impact asupra lor. Râse rece şi lipsit de veselie. Nu prea cred.

— O, vă rog, nu spuneţi asta, doamnă Oliver. Asta nu e legat de dumneavoastră, de mine sau de domnul Oliver. Serios, băieţii au nevoie să ştie că sunt iubiţi şi că nimic din toate astea nu este vina lor.

— Nimic din *ce*? întrebă Deena, neîncrezătoare. Îţi dai demisia, în ciuda contractului tău, şi faci să pară că ar fi o mare problemă pe care o împărţim cu toţii?

Joss trebui să îşi muşte limba ca să se abţină să nu-i spună toate lucrurile urâte pe care Deena merita să le audă, despre viaţa ei, despre soţul ei şi despre faţada aceea subţire de perfecţiune pe care ea o considera viaţa ei. Spuse doar:

— Vreau ca băieţii să ştie că ţin la ei. Cred că este important să ştie asta.

— Nu face totul să pară că ar depinde numai de tine, spuse Deena, cu ceea ce era ură adevărată în tonul ei.

— Dar nu fac! obiectă Joss. La naiba, nu credeţi că ar fi mai uşor pentru mine să plec şi să nu mă mai uit în urmă? Dacă nu ţineam cu adevărat la fiii dumneavoastră, nu v-aş fi cerut în nici un caz să mă lăsaţi să îi mai văd din când în când.

— Adică tu crezi că eşti cea mai bună? întrebă Deena, la fel de îngâmfată ca regina din Saaba.

— Adică oricine ţine la ei ar trebui să rămână în vieţile lor, măcar în umbră, ca să nu creadă că oamenii pleacă din cauza lor. Joss fierbea de enervare. Nu este vorba despre mine, dar nici despre dumneavoastră. Sau, cel puţin, nu ar trebui.

— Pleacă, o concedie Deena cu mâna. O să-l sun pe soţul meu să-i spun că avem nevoie de o înlocuitoare imediat. Mulţumesc mult, Jocelyn, mulţumesc mult.

Joss înghiţi în sec. Nu era obişnuită cu genul acesta de scenă.

— Uitaţi, chiar cred că ar trebui să punem băieţii pe primul loc, aşa că, dacă o să îi iau de la...

— Am spus să pleci! ţipă Deena. Şi vorbesc serios, pleacă acum sau sun poliţia, jur că o sun. O ţintui cu o privire de gheaţă. Strânge-ţi lucrurile şi ieşi afară din casa mea! Nu vreau să te mai văd.

— Dar - azi?

— Acum!

Drace! Unde să se ducă? Ce o să facă?

Ce mai conta? Oriunde era mai bine ca aici.

— Ai o oră, continuă Deena. Orice ai lăsat în urmă dau de pomană. Sau, şi mai bine, arunc la gunoi.

Doar Deena Oliver ar fi putut crede coşul de gunoi un loc mai potrivit pentru haine, decât să le dea de pomană. Era tentant să îi spună cât de puţin reuşea să satisfacă nevoile soţului ei.

Dar, la cât de enervată era Joss, nu îşi putea găsi cuvintele.

În schimb, i se puse un nod în gât. I se părea aşa de urât, pentru că femeia asta era mama a doi băieţi la care Joss ţinea. De unul chiar se ataşase foarte mult.

— Pot măcar să îmi iau *la revedere* de la băieţi? Nu vreau să creadă că i-am abandonat în întregime.

— Din nou totul depinde de tine, nu-i aşa? sări Deena.

— Nu, vreau să ştie că ţin la ei. Pentru binele lor. Joss se uită la rânjetul urât de pe chipul Deenei şi se gândi că dacă prietenele din înalta societate ar fi putut să o vadă acum, n-ar fi avut deloc o părere bună despre ea. E important să ştie că oamenii din viaţa lor ţin la ei, mai spuse ea, chiar dacă eu o să plec. Lui Joss îi venea foarte greu să cerşească să rămână un timp în casa aceea, dar era convinsă că avea dreptate în privinţa copiilor. Vă rog, doamnă Oliver.

Deena se ridică, între degetele de la picioare avea spumă roz, separatoare, şi veni şontâc până la Joss. Era mai scundă ca Joss, dar prezenţa ei era sufocantă.

— Ascultă, domnişoară. Ţi-am zis să pleci din casă. Dacă nu faci aşa într-o oră, chem poliţia. E îndeajuns de clar pentru tine?

— Perfect.

Joss dădu din cap şi înghiţi nodul din gât. În nici un caz nu voia să o lase pe doamna Oliver să mai vadă vreun semn de emoţie din partea ei.

Îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, pe cât de calmă şi de liniştită putu. De îndată ce

ieşi din raza vizuală a doamnei Oliver, se grăbi pe scări, să o sune pe Sandra ca să vadă dacă poate să o ajute şi să îi ofere un loc unde să stea, pentru o noapte sau două.

Dură foarte puţin ca să-şi strângă toate lucrurile. Cu speranţa că Deena nu o să fie curioasă şi nu o să vină s-o caute, se duse la calculator şi îl deschise.

Scriind repede şi uitându-se îngrijorată peste umăr la fiecare două cuvinte pe care le tasta, compuse un bilet pentru băieţi.

Dragă Colin şi Bart:

Când o să citiţi biletul acesta, eu o să fiu plecată şi nu ştiu ce o să vă spună mama voastră despre motivul pentru care am plecat. De aceea vă scriu acest bilet – vreau să ştiţi că o fac doar pentru că lucrurile nu au mers bine în ceea ce priveşte munca mea aici, şi nu plec din cauza voastră. Sunteţi nişte copii grozavi şi îmi este greu să vă părăsesc, pentru că ţin mult la voi.

Colin, ştiu că nu ţi-a făcut întotdeauna plăcere să mă ai prin preajmă, dar sper că o să îi citeşti acest bilet lui Bart şi că o să îi spui cât de special e pentru mine şi cât de mult mi-a plăcut să îmi petrec timpul şi cu el.

Dacă aveţi vreodată nevoie de ceva, băieţi, dacă sunteţi în încurcătură sau doar vreţi să vorbiţi cu cineva, vă rog, notaţi-vă numărul meu de mobil. Este 240-555-3432. De asemenea, puteţi să

îmi trimiteți un e-mail la adresa aceasta: NewShuz@gregslist.biz.

Aveți grijă de voi, băieți. Întotdeauna o să vă țin minte!

Cu dragoste, Joss

Apăsă butonul TRIMITE și se grăbi să coboare, sperând să scape fără altă dovadă de atenție din partea Deenei.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu va fi așa.

— Oprește-te! strigă Deena. Stătea la câțiva metri de ușa de la intrare, încă desculță, dar își scosese spuma de pedichiură.

— Am terminat de împachetat. Joss își ridică geanta. Acum o să scăpați de mine.

Începu să meargă spre ușă, dar Deena îi tăie calea.

Un tremur îi cuprinse pieptul lui Joss. Scene din filme de groază proaste i se perindau prin minte, într-o succesiune rapidă.

— Vrei o mărire? întrebă Deena.

Având în vedere că Joss se cam temuse că Deena o să scoată un cuțit și o s-o hăcuiască, îi trebui ceva timp ca să înțeleagă întrebarea.

— O mărire? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun, vrei mai mulți bani? Pentru asta a fost toată șarada asta?

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg. Ce șaradă?

— Șarada asta cu demisia. Nu pleci cu adevărat, nu-i așa?

Până aici. Deena umpluse paharul. Joss se uită la geanta din mână.

— Ba da, chiar plec.

— Îți măresc salariul cu 10%.

— *Poftim?*

— Bine, 20%. Plus, privirea Deenei sclipi la acest gând, mai pun și niște bonusuri de vacanță. Unele mari.

— Ei, bine, asta e... foarte generos din partea dumneavoastră. Și foarte ciudat, adăugă în gând. Foarte, foarte ciudat. Dar nu cred că o să meargă.

Deena își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, arătând întocmai ca o adolescentă bosumflată.

— Vrei să mă rog de tine sau ce?

Asta era ireal.

— Nu.

— Bine. *Te rog*, nu pleca. Gata. Ești mulțumită?

— Doamnă Oliver, nu vreau să vă rugați de mine. Doar că asta nu merge.

Deena păli. Parcă își dădea seama pentru prima dată că tot ceea ce spusese Joss era adevărat și că ea chiar pleca. Doar cineva ca Deena ar fi privit demisia ca pe o variantă viabilă de a cere o mărire.

— Nu pot să mă descurc singură, spuse Deena, atât de încet, încât aproape că șoptea. Nu pot să mă descurc cu copiii.

Joss se simți copleșită de vinovăție și, pentru un moment nebunesc, se gândi să spună că rămâne, ca să îi protejeze pe băieți de nebunii ăștia. Dar nu putea. Nu avea cum să îi protejeze de Deena. Și nici de Kurt, dacă tot venea vorba.

— Sunt băieți buni, spuse Joss. Mai ales Bart. Colin are nevoie de un pic mai multă

disciplină. Asta era puţin spus. Dar amândoi au atât de mult potenţial.

— Nu pot să mă descurc! vocea Deenei se apropia de isterie. Nu pleca! Tu eşti singura persoană care a stat mai mult de trei săptămâni! Credeam că avem o înţelegere!

— Îmi pare rău, spuse Joss. Devenise mult prea stânjenitor. Nu merge.

— Îţi măresc salariul cu 50%.

— Nu, mulţumesc. Trebuia să plece de acolo. Asta era prea ciudat. Trebuie să plec, doamnă Oliver...

— Nu ştiu ce să fac cu băieţii! Aşteaptă!

În nici un caz nu avea de gând să mai aştepte. Se răsuci şi se grăbi să iasă din casă, cu vocea Deenei încă răsunând în spatele ei.

— Nu! Joss, nu pleca!

*

— Am o întâlnire în seara asta, spuse Sandra, luând una dintre valizele lui Joss din portbagajul maşinii ei. Dar pot să o anulez, dacă vrei să stau cu tine.

— O, nu, nu te prosti! Joss îi era atât de recunoscătoare Sandrei încât aproape că plânse de trei ori în drum spre Adams Morgan. O să fiu bine. O să sun la agenţie să văd dacă mă pot trimite la un alt interviu. Mulţi oameni vor să încep imediat, ştii.

Târâră valizele pe scările clădirii Sandrei şi un tip, care ieşea pe uşa de la intrare, alergă spre Sandra şi luă valiza din mâna ei.

— Lasă-mă să te ajut cu asta, Sandy.

Era drăguţ. Avea spre treizeci de ani. Puţin scund, şaten, cu o cărare într-o parte, foarte conservatoare, şi ochi mari, albaştri, care îi făceau chipul să nu fie şters. Dar se uita la Sandra ca la o zeiţă.

— Mulţumesc, Carl, dar mă descurc. Făcu semn spre Joss. Apropo, Carl, ea este prietena mea, Joss. O să stea cu mine o vreme.

— O, încântat de cunoştinţă. Întinse o mână. Era caldă şi moale. Carl Abramson. Locuiesc deasupra lui Sandy.

— Îmi pare bine. Joss se uită la Sandra, după vreun indiciu că şi ea îl plăcea, dar părea impasibilă. Sper să te mai văd.

El dădu din cap.

— Sunteţi sigure, fetelor, că nu aveţi nevoie de ajutor?

Sandra dădu din cap.

— Ne descurcăm. Mulţumesc, oricum.

— Ăăă... ascultă, Sandy. Se apropie mai mult de Sandra şi vorbi mai încet, părând aşa de stânjenit, încât aproape că făcea cercuri pe podea cu piciorul. Mă întrebam dacă eşti liberă să mergem la film, săptămâna asta.

Ea păru uimită.

— Carl, e aşa drăguţ din partea ta. Şi mi-ar face plăcere – păru plin de speranţă pentru un moment –, dar iubitul meu s-ar putea să fie gelos. Îmi pare rău.

— O, e în regulă. Nu poţi să dai vina pe cineva că a încercat. Trebuia să îmi dau seama că ai un prieten.

Sandra roşi în timp ce zâmbea şi spuse:

— Mulţumesc, Carl.

Îi mai aruncă încă o privire plină de dorință, apoi o porni pe trotuar.

— Uau! șopti Joss. I s-au aprins călcâiele rău după tine.

— Crezi? Sandra se uită după el. E ciudat, și eu eram îndrăgostită de el când s-a mutat aici, acum câteva luni. Acum, când nu mă mai străduiesc să îmi fac curaj, dintr-odată vine el să-mi vorbească tot timpul.

— Săracul. Părea supărat.

Sandra râse.

— Mă îndoiesc. Hai să mergem.

Când ajunseră la ușa apartamentului, Sandra se întoarse spre Joss și îi spuse:

— Știi, m-am gândit. Scuză-mă dacă întrec măsura, dar poate nu vrei să mai fii dădacă cu normă întreagă.

Joss râse.

— Păi, nu vreau! Nu întreci nici o măsură. Dar este singura slujbă la care mă pot gândi și care să îmi ofere casă, masă și salariu, așa, imediat.

Sandra se încruntă.

— Am o cameră în plus, știi. Dacă vrei să-ți depui CV-ul pentru altceva, poți să stai aici cât ai nevoie.

Joss era mișcată.

— Doamne, apreciez asta, dar nu vreau să deranjez.

— De fapt, cred că îmi place să te am aici. Am stat atâta timp singură în grota asta. Sandra râse. Și, în plus, am un interes crescut să te țin aici, pentru afacerea cu pantofii. Avem

nevoie să fii disponibilă. Eşti singura care poate să facă Web design.

Joss simţi că obrajii îi ardeau.

— Mi-ar plăcea să mă ocup de asta. Este oportunitatea vieţii mele.

— Atunci e hotărât. Stai aici. Poate obţii o slujbă cu jumătate de normă făcând Web design prin oraş, iar restul timpului este pentru noi. Îi întinse mâna. Batem palma?

Joss nu se simţise niciodată atât de fericită.

— Da. Strânse mâna Sandrei.

— Şi cu asta, spuse Sandra, eu trebuie să plec. Am întârziat. Urează-mi noroc. Cred că seara asta s-ar putea să fie seara cea mare pentru mine şi Mike.

Seara? O, nu.

— Chiar te încurc, spuse Joss. Aş putea să plec, poate la Lorna, când vine acasă de la muncă...

Sandra ridică o mână.

— Nu-ţi face griji. Mike are un apartament. Doar urează-mi noroc.

Joss tot îşi făcea griji că s-ar putea să o incomodeze pe Sandra, dar nu voia s-o contrazică.

— Noroc!

*

— În seara asta vine Debbie, spuse Mike uitându-se la Sandra, la un pahar în Camera Zebrei, mai târziu în acea seară.

Aducea vorba de Debbie de fiecare dată când se vedeau. În seara asta, nu aşteptase

nici măcar trei minute. Încerca să îi spună ceva? Trebuia să îl întrebe. Vechea Sandra ar fi fost prea timidă, dar noua Sandra era directă. La obiect.

Sigură pe ea. Oarecum.

— Mike, am tot vrut să te întreb despre asta.

— Despre Debbie? Arăta de parcă anticipase întrebarea Sandrei. De parcă şi-o dorise.

— Da. Nu pot să nu observ că tot aduci vorba de ea, cu un anumit scop. Încerci să îmi spui ceva?

Chipul lui oglindea nedumerirea.

— Nu prea înţeleg... ce vrei să spui?

Încrezătoare.

Curajoasă.

Directă.

— Tu şi Debbie aveţi o relaţie?

— Dacă avem...? Arăta de parcă tocmai îi căzuse ceva în cap. Cum adică dacă avem o relaţie?

— Vreau să spun, este iubita ta? De aceea tot aduci vorba de ea aşa?

Chipul lui începea să dea semne evidente de închidere în sine. Dacă nu era atentă putea să iasă un dezastru.

— Nu... Debbie nu este iubita mea. Atunci – şi asta a fost partea cea mai proastă – el a adăugat, pe un ton pe care îl considera liniştitor: Credeam că poate te combini *tu* cu ea.

— Eu?

Ca o victimă de pe *Titanic*, care se agăţa de ultimii metri ai vaporului înainte de a se prăbuşi în realitatea rece a apei, Sandra se

mai întrebă, o clipă, dacă nu era unul dintre acei tipi care voia să își vadă iubita cu o altă femeie.

Dar știa că nu era.

Era unul dintre acei tipi care nu își doreau ca *iubitul* lor să fie cu altă femeie.

Era optimistă – poate prostesc de optimistă –, dar nu era *proastă*.

Chipul lui Mike se înroși.

— Nu ești lesbiană.

— Dar tu ești homosexual.

Dădu din cap și își acoperi fața cu mâinile, gemând.

— Sandy, îmi pare *atât de rău*.

— De ce Dumnezeu ai crezut că eu sunt lesbiană? Dezamăgirea ieșea la suprafață, lăsând loc lipsei de încredere în ea însăși. Sunt atât de neatractivă pentru bărbați?

— Nu, bineînțeles că nu! Nu, nu, și chiar dacă erai, adăugă el, asta nu însemna automat că erai atractivă pentru lesbiene.

Era ceva care o deranjase tot timpul la el. Și acum putea să o recunoască. Nu putea să sufere modul în care trebuia el să-și spună punctul de vedere în legătură cu lucrurile astea. Nu putea să admită o generalizare.

— Dar nu asta e ideea, spuse el repede, scoțând la iveală, în sfârșit, niște puncte sensibile.

— Nu, ideea e că tot timpul ăsta eu am crezut că aveam întâlnire cu tine și tu încercai să îmi faci lipeala cu vreo *femeie*. Sandra pufni disprețuitor. Și nici măcar nu e atât de atrăgătoare.

— Margo crede că este.

— Margo? Margo e iubita ei?

— Păi... nu. Margo e... Margo e iubita *mea*.

— Păi credeam că eşti...

— Înainte o chema Mark.

Sandra se uită la el tăcută pentru un moment, încercând să îşi amintească dacă înghiţise din greşeală o pastilă pe care scria MĂNÂNCĂ-MĂ, care s-o fi adus în această lume bizară.

Dar, dacă ar fi găsit una din pastilele cu MĂNÂNCĂ-MĂ ale lui Alice în Ţara Minunilor, n-ar fi ştiut exact nici cui i se adresa, nici ce însemna...

— Bine. Am priceput. Chiar pricepuse. Tu zici că Debbie e lesbiană...

— Corect.

— Şi tu *eşti* homosexual.

— Fără nici un dubiu.

— Şi Margo era un homosexual, dar acum este o femeie heterosexuală şi este cu tine. Chiar dacă, practic, acum ea este o femeie şi tu un bărbat.

— D-da. Mike încuviinţă. Cred că poţi să povesteşti lucrurile şi aşa. Dar, de fapt, am făcut asta ca să schimb ceva, sperând că mama o să fie mai înţelegătoare. Adevărul este că îmi plac bărbaţii mai bărbaţi.

— Şi mie, spuse Sandra.

O, Doamne, nu îi venea să creadă. Dar nu voia să îl jignească pe Mike. La urma urmei, nu era vina lui că ea ignorase de bunăvoie ce era el de fapt. Sandra ridică din umeri şi îşi deschise larg braţele.

— Scuze, încerc să pun totul în ordine.

Mike se abţinu să nu zâmbească.

— Scuze, dar nu cred că o să reuşeşti cu noi.

Sandra încercă să reziste, dar nu putu să nu zâmbească împreună cu el.

— Bine, bine, dar tot nu înţeleg cum de-ai putut să te înşeli atât de tare în privinţa mea. Vreau să spun, eu am crezut că tu şi cu mine...?

Ridică o mână.

— Ştiu, ştiu, mă simt groaznic. Ce pot să spun? Am renunţat la radarul de homosexuali. Cred că, atunci când ai zis, cu ani în urmă, că te întâlneşti cu femei, am presupus că asta faci tu. Cincisprezece ani am trăit cu această presupunere, fără să mă uit la ceea ce era chiar în faţa mea.

— Când am spus *ce*?

Nu îi venea să creadă. Mike crezuse tot timpul acesta că ea era altcineva? Plus că nu era îndrăgostit de ea – sau nici măcar interesat ca ea să îl satisfacă – crezuse că ea este LeeLee McCulsky, sau ce?

— Ai spus că te-ai săturat de bărbaţi şi că o să încerci cu femei, pentru o vreme.

Se uită la el, fără expresie.

— Despre ce naiba vorbeşti, Mike?

— Atunci, după ora de gimnastică. În clasa a unsprezecea? Sau nu, poate a douăsprezecea. Sperai că Drew Terragno o să te invite în oraş, dar nu te-a invitat, aşa că ai zis că mai bine te-ai duce la Patty Reed.

Şi-l amintea pe Drew Terragno. Şi, da, îl plăcuse. Acum un milion de ani.

Jonglă cu evenimentele în minte.

— Drew se vedea cu Patty, nu?

— Da.

— Şi eu am spus... Deodată îşi aminti, deşi adevărul fie spus, *tot* nu îşi amintea ca Mike să fi fost de faţă. Am zis că aş putea la fel de bine să mă duc după Patty...

— Exact.

— ...pentru că doar aşa mă puteam apropia cel mai mult de Drew.

Spre binele lui, Mike ascultă şi înţelese. Apoi dădu din cap. Pricepuse.

— Erai sarcastică, spuse el.

— Puţin.

— Şi eu am crezut tot timpul ăsta că avem atâtea în comun.

— Se pare că nu suficiente pentru a ieşi *împreună*.

Râse şi îşi puse braţul în jurul ei.

— Nu am ştiut că asta îţi doreai. Sunt chiar flatat.

Ea râse dispreţuitor.

— Nu, serios, spuse el, părând foarte sincer. Chiar vorbesc serios. Orice tip ar fi norocos să te aibă.

— Doar dacă nu vrea un tip ca Margo, încheie ea, apoi imediat îşi regretă înţepătura.

Din fericire, Mike o înţelese. Exact cum crezuse şi ea, în tot acest timp, că o înţelegea.

Doar că nu *o voia*.

— Dacă nu l-aş vrea pe Margo, dacă nu aş vrea un tip, aş vrea o fată ca tine, spuse Mike, cu blândeţe, ridicându-şi mâna ca să-i mângâie părul Sandrei. Pe cinstite!

Dar, pentru nu ştiu ce motiv, asta o ajută. Nu, nu compensa pentru toată suferinţa, dar

o făcu să se simtă mult mai bine. Poate pentru că-i demonstra că refuzul lui Mike nu avea nici o legătură cu ea, era legat de el şi de faptul că el îşi dorea ceva ce ea nu va putea niciodată să îi ofere.

Sandra petrecuse mult timp subestimându-se, dar era îndeajuns de înţeleaptă ca să fie realistă. Dacă Mike cel normal o refuza, i-ar fi putut cere un milion de explicaţii.

Dar dacă Mike cel homosexual o refuza... atunci nu era decât un singur lucru pe care îl putea spune.

— Foarte bine, atunci. Sandra îşi lovi coapsele cu palmele, într-o mişcare ce voia să zică *hai să mergem*, şi spuse: Deci Margo se vede cu tine şi nu cu Debbie. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

Mike dădu din cap.

— Debbie s-a împăcat cu Tiger, spuse el, foarte serios.

Şi dacă nu ar fi fost atât de serios, Sandra s-ar fi lăsat pradă impulsului de a râde. În schimb, îşi înfipse unghiile în palme, pe ascuns şi întrebă:

— Tiger?

Mike dădu din cap.

— Fosta ei iubită. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Sunt iar împreună.

Deci... nici Debbie nu mai era disponibilă.

Într-atât de ghinionistă era Sandra.

— Bine, lasă-mă să mă lămuresc, spuse ea. Lasă-mă să mă lămuresc foarte clar. Nu numai că încercai să îmi faci lipeala cu o femeie, dar mai încercai şi să pui capăt acestei relaţii pe

care ţi-o imaginai între noi două, pentru că ea se vede cu altcineva.

Nu-i venea să creadă. Avusese nişte momente proaste în viaţa ei – îi venea în minte clipa când dăduse peste un tip îmbrăcat în Taco şi îşi spărsese parbrizul noii sale maşini VW Beetle, când o scotea din parcare – dar asta *chiar* era groaznic.

O femeie cu care nu se vedea îi dădea papucii şi la fel şi un bărbat cu care voia să se vadă, dar care se dovedise a fi homosexual.

Mike dădu în cele din urmă din cap, superb, umil, dar, în cele din urmă, homosexual.

— Mă tem că aşa stă treaba.

Şi până când nu i-a spus-o în faţă, nu a crezut-o pe de-a întregul. Ca o fraieră, continuase să spere că instinctele ei se înşelau nebuneşte.

— Hei, spuse el. Doar încercăm să trăim, să iubim, să râdem şi să facem sex din când în când. Este singura modalitate de a răzbi în viaţă.

Capitolul 22

— Deci încerca să îţi facă lipeala cu o lesbiană? spuse Lorna, încercând să rezume incredibila poveste pe care tocmai le-o spusese Sandra.

— Da, da, asta încerca. E timpul să mă clătesc?

Helene se uită la ceasul ei.

— Încă cinci minute. Tot cred că ar fi trebuit să te duci la Denise.

Sandra dădu din cap.

— De îndată ce mi-am dat seama că arăt ca o lesbiană cu părul verde, n-am mai putut să stau nici o clipă în public. Şi, în plus, au trecut deja câteva săptămâni. E posibil să fie sigur. Şi dacă nu este, cât de rău poate să mai fie să mă tund foarte scurt? Cel puţin, nu o să fie verde. Ridică din umeri. Doamne, nu îmi vine să cred!

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că e homosexual? întrebă Lorna.

— Ei bine, dacă mă uit în urmă, cred că erau nişte semne destul de evidente. Faptul că se pensa, că se exfolia. Suspină. Faptul că s-a uitat la *Mândrie şi prejudecată* de trei ori, cu mine.

Lorna ridică o sprânceană.

— Colin Firth, Matthew Macfadyen sau Laurence Olivier?

— Firth.

Lorna trase aer printre dinți.

— Ăsta e un semn. Bărbații cu gusturi bune la alți bărbați sunt *întotdeauna* un semn.

— Capul sus! spuse Joss. Cel puțin îl ai pe Carl.

Sadra roși.

— Deși trebuie să te întrebi ce gen de bărbat este și *el*, dacă vrea o lesbiană cu părul verde.

— Dar *nu* ești așa! obiectă Joss. În zece minute, părul tău o să fie din nou castaniu.

Se lăsă o tăcere adâncă în cameră. Toate așteptau.

— O, și nu o să mai fii lesbiană, adăugă Joss chicotind.

— Știi, Sandra, interveni și Helene. Chiar pari în regulă. Am crezut că o să fii devastată de asta. Adică, aproape oricine ar fi.

Sandra dădu din cap.

— Înțeleg. Nu știu ce e cu mine. E ca și cum... bine, la început, am fost șocată. E dezamăgitor când tipul viselor tale nu este interesat de tine, dar, apoi, dacă nu îl interesează nici o femeie, asta mai ia din durere.

— Asta e adevărat, spuse Lorna. Nu poți să te întrebi ce ai fi putut face, pentru că altceva decât să îți crească un penis n-ar fi ținut.

— Corect. Sandra dădu din cap, entuziasmată. De data asta, chiar cred cu adevărat că nu este personal. Dar, nu știu, în același timp, cred că m-am schimbat. Atâtea s-au schimbat pentru mine în ultima vreme și

s-au îmbunătăţit, încât încep să cred că lucrurile chiar se pot rezolva de la sine, uneori.

— Ceea ce ne aduce la acest tip, Carl, spuse Lorna. Cine este? Ce nu ne spui?

— Nu ne-a spus multe, spuse Joss, entuziasmată. Carl locuieşte deasupra şi chiar e drăguţ şi este înnebunit după Sandra. Poţi s-o vezi în ochii lui.

— Te-a invitat în oraş? întrebă Helene.

Văzând schimbările din viaţa Sandrei şi încrederea ei, şi Helene începea să se încreadă oarecum în soartă. Era nerăbdătoare să afle mai multe veşti bune.

— A invitat-o ieri, spuse Joss.

Sandra o săgetă cu privirea, amuzată.

— Am şi eu voie să spun ceva?

— Scuze, zâmbi Joss şi adăugă, mai încet, dar chiar e drăguţ.

— Deci te-a invitat în oraş şi o să te duci, nu? ridică Lorna o sprânceană.

Sandra aruncă spre Joss o privire menită să o facă să tacă, apoi spuse:

— M-a invitat, dar eu l-am refuzat pentru că nu voiam ca iubitul meu homosexual să fie gelos.

— O! Lorna plescăi. Gafă.

— Din câte se pare, o aprobă Sandra.

— Atunci spune-i că ai făcut o greşeală, sugeră Helene. Spune-i că te-ai gândit la el şi că vrei să ajungi să îl cunoşti mai bine.

Sandra se uită admirativ la ea.

— Asta sună bine. Sună chiar foarte bine.

— Fă-o! o îndemnă Lorna. La naiba cu iubitul tău homosexual.

— Amin! Ceea ce îmi aminteşte că am ceva să vă arăt.

Helene îşi luă geanta şi începu să scotocească prin ea.

— Parcă ai fi Mary Poppins, remarcă Sandra. O să scoţi o lampă fermecată?

— Şi mai bine. Helene scoase poza unui bărbat brunet. Chipul său era parcă sculptat în marmură, ochii de un căprui-închis, un italian superb. Era frumos. Cu adevărat frumos. Acesta, spuse ea triumfătoare, este Phillipe Carfagni!

Toate rămaseră cu gura căscată de uimire.

Apoi se auzi soneria.

— E timpul să te clăteşti, îi spuse Lorna Sandrei, încă holbându-se la poză.

— În regulă. Sandra se ridică, strânse mai bine halatul din prosop pe ea, în timp ce păşi peste Joss. Data viitoare când o să mă vedeţi, voi fi – cum zicea? O nuanţă de castaniu.

Dispăru în baie.

— Dă-mi să văd şi eu poza aceea, spuse Lorna, iar Helene i-o întinse. Ştii ce avem de făcut, nu?

Helene dădu din cap.

— Îl scot în societate. Mă ocup deja de asta. Săptămâna viitoare este programată o cină fastuoasă la Willard. Atrage mereu starurile de cinema, care atrag presa. O să încerc să îl conving să vină în oraş pentru asta.

— Trebuie să trimitem comunicate de presă, poate să inventăm şi o poveste foarte interesantă... Lorna se opri. Avea o idee. O idee

grozavă. Stai un pic. Nu e nimic care să placă oamenilor mai mult decât o bârfă bună, corect?

Helene se încruntă.

— Unde vrei să ajungi?

— Dacă am putea să trimitem o anonimă la *City Paper*? Nu este ziarul *Post*, dar merge.

Helene păli.

— O anonimă despre?

Pentru un moment, Lorna nu își putea da seama ce o neliniștea pe Helene; apoi își aminti.

— O, nu, nu despre tine, o asigură ea. Mă gândeam, că am putea să zicem ceva despre Phillipe. *Se zvonește că un tânăr și frumos designer de pantofi o să vină în oraș, cu ocazia unui important eveniment...* Ceva de genul acesta. Trebuie să venim cu ceva mai bun, dar tot ceva de genul acesta.

— Îmi place, spuse Joss.

— Dar cum o să convingi pe cineva să scrie asta?

Lorna râse.

— Ați citit vreodată pagina aceea? Uneori aparține unor politicieni disperați. La propriu. O să fie bucuroși să aibă o bârfă picantă. O să inventeze ea ceva, dacă era nevoie.

— Deci, îl transformăm într-o figură romantică, spuse Helene.

Lorna făcu semn spre poză.

— Ce altceva ar putea fi? El e Romeo. Și aici – se întoarse spre Joss – intervii tu.

— Eu? Joss își duse o mână la piept. Vrei să îl iau de la aeroport sau din astea?

— De fapt, și asta ar fi bine, râse Helene. Dar noi avem nevoie să îl însoțești la cină.

— Cine, *eu*?

Lorna şi Helene se uitară una la alta şi Lorna spuse:

— Ce s-a întâmplat, Cenuşăreaso? Nu vrei să te întâlneşti cu Făt-Frumos?

Joss se uită la poza cu zeul în carne şi oase.

— Nu am cum să ies cu un tip care arată aşa. M-aş topi toată. O să fiu peltea în pantofii mei ieftini. Clătină din cap. În nici un caz.

— O să fii perfectă, spuse Helene, apoi către Lorna: Ţi-o închipui?

Lorna dădu din cap, expertă.

— Aţi arăta foarte bine împreună. O să înnebunească fotografii.

Joss se făcu toată roşie.

— *Fotografii!* Ştiţi cu cine aveţi de a face? Să vă arăt poza mea din permisul de conducere.

— Nu te obosi, sunt plătiţi să te facă să arăţi prost, spuse Helene, scoţându-şi telefonul mobil. Îţi fac o programare de urgenţă la Denise. Cu cât mai rapid te scoatem în faţă, ca purtătoarea noastră de cuvânt, cu atât mai bine. Şi apoi, când apare Phillipe... Pocni din degete. Magie!

*

Era magic.

De îndată ce Joss dădu cu ochii de Phillipe Carfagni, simţi ceva ce nu mai simţise niciodată.

Dorinţă.

Stătea afară, în faţa terminalului principal de pe aeroportul Dulles, ţinând în mână o

pancartă cu numele lui şi cu schiţa unui pantof – un detaliu asupra căruia insistase Lorna – căutându-l prin mulţime.

Când apăru, văzu că nu mai avea nici un motiv să mai caute. Era ca şi cum ai căuta luna pe un cer plin cu stele. Era chiar mai frumos în persoană decât în poză, şi mulţimea se dădea la o parte uşor, poate ca să se uite mai bine la el.

Când privirea lui se opri asupra lui Joss, zâmbi şi se apropie de ea, râzând degajat şi melodios.

— Pantoful, spuse el, iar accentul lui italian era evident chiar şi în acel cuvânt. E drăguţ. Bine.

Zâmbi, la rândul ei.

— Bine.

— Tu eşti... Jocelyn. Da?

Felul în care îi pronunţase numele, îi dădu furnicături pe şira spinării.

— Da. Phillipe?

Zâmbi. Ameţitor. Halucinant. Auzea muzică?

— Phillipe Carfagni. Îi luă mâna şi o duse la buze, uitându-se în ochii ei. Făcu un pas înapoi şi o privi din cap până-n picioare, oprindu-se, bineînţeles, la pantofi. Ai 7 picior?

Se înroşi.

— Nu, nu. Două. Îşi mişcă stânjenită picioarele şi ridică două degete. Două.

El zâmbi din nou şi îşi trecu degetele prin părul negru lucios, care i se cârlionţa spre guler.

— Nu, nu, *cara mia... misura.*

Îşi ridică piciorul şi făcu semn spre el.

Ea nu înţelese.

— Misura?

— *Scarpa*. Îşi ridică mâna, de parcă îi arăta mărimea peştelui pe care îl prinsese. *Numero*.

— Numero... Oh, măsura! Îşi scoase pantoful şi arătă spre eticheta din talpă, 36. Mărimea 36. Nu 7.

Doamne, Dumnezeule, cât o fi mărimea 7? Evident, el nu credea că aceea era mărimea ei. Doar făcuse o glumă. O glumă ciudată.

Şi ce dacă? Era superb.

Se încruntă, o cută subţire îi brăzdă fruntea, altfel perfectă şi ridică din umeri.

— Nu contează, spuse Joss. Pantofii buni nu îmi vin oricum.

— Nu... vin? repetă el, clătinând din cap.

Ea încuviinţă şi făcu şi ea semnul cu peştele, apoi îl făcu mai mare.

— Prea mare. Îşi aminti de orele de spaniolă din clasa a zecea şi făcu o încercare destul de bună. *Grande*. Făcu o mutră dezamăgită şi clătină din cap.

— *Grande*? râse el. Nu, *bella*. Pantofii mei... pentru tine. Îşi sărută zgomotos vârful degetelor. *Perfezione*.

Asta înţelegea.

Şi basmul începu imediat. Când pantoful se potriveşte, atunci îl găseşti pe Făt-Frumos.

Doar că, în cazul ei, ea a trebuit să îl găsească pe Făt-Frumos, ca să se potrivească şi pantoful.

*

Până când Helene se întoarse în oraş pentru prânz, fusese deja o zi plină. Atâtea emoţii, atâtea întrebări, atâtea *afaceri*... era epuizată.

Aşa că probabil ar fi trebuit să se ducă direct acasă şi să se bage în pat, dar crezu că era mai bine să treacă mai întâi pe la biroul lui Jim şi să îi spună clar ce se petrecea. Dacă ar fi ştiut ce punea la cale ea, priceputa în afaceri, şi dacă ea ar fi ştiut ce punea *el* la cale, din punct de vedere politic, poate ar fi reuşit să colaboreze şi să creeze o faţadă suficient de bună ca să păcălească pe oricine, pentru scurtă vreme.

Nu era prima opţiune a Helenei, dar acum trebuia să se gândească şi la copil, şi poate că era mai bine pentru copil să aibă ceva care să semene a familie mamă-tată, în primii ani de viaţă, decât să crească într-o familie formată doar din mamă.

Asta avea Helene în minte, oricum, înainte să ajungă la biroul lui Jim. *O faţadă*. Era suficient, deocamdată.

Dar când ajunse la locul lui de muncă, biroul de la recepţie era gol. Oricine ar fi putut să intre, să lase un pumn plin cu antrax şi să plece.

Luând în considerare chicotelile idioate care veneau din spatele uşii de la biroul directorului, Helene ghici că nu chiar toată lumea plecase. Avea o idee destul de clară despre cine nu plecase.

Aşteptă să o cuprindă mânia – oricine ar fi aşteptat-o –, dar aceasta nu veni. În schimb, se simţi foarte calmă. Asta răspundea la toate întrebările ei. Renunţă în întregime la ideea de a crea o viaţă de faţadă alături de Jim.

Problema nu era *doar* că îşi făcea de cap cu secretara sau cu Chiara sau cu oricine altcineva îi ieşise în cale – asta ar fi pus capăt căsătoriei, bineînţeles, dar nu acesta era motivul pentru care nu voia nici măcar să se mai prefacă.

Nu, lipsa completă de respect ce reieşea din totala lui indiscreţie era ceea ce o scosese din sărite.

Năvăli în biroul lui – care nu era încuiat, bineînţeles – şi îl găsi cu pantalonii în vine, aplecat pe birou, peste o fată care arăta cam de vreo optsprezece ani.

Păru atât de şocat să o vadă pe Helene, că ea începu să râdă.

— Să înţeleg că nu te aşteptai să mă vezi? zise Helene.

— *Rahat!* Helene, ce naiba cauţi aici?

De parcă era vina ei.

— Motivul pentru care am venit nu mai contează, spuse ea, calmă. Asta schimbă lucrurile.

El se repezi, zăpăcit, să îşi ridice pantalonii.

— O, nu te deranja, spuse Helene. N-o să dureze mult. Şi apoi, dacă îmi aduc bine aminte, nici *aia* n-o să dureze mult. Şi se uită la fată, una pe care n-o mai văzuse înainte. Probabil o nouă angajată. Scuze, dragă, dar ai putea să pui ceva pe tine şi să ieşi naibii pentru un moment, ca să vorbesc cu soţul meu?

Fata dădu din cap înnebunită şi se uită în jur, după haine. Nici măcar nu încercă să se îmbrace, le strânse doar la piept şi fugi afară din birou.

Helene îşi întoarse atenţia spre un Jim, cu siguranţă, mai pleoştit.

— Vreau să divorţez.

— *Poftim?* Se uită la ea cu gura căscată.

— Nu-mi spune că eşti surprins!

— Ştii ce ar putea să însemne asta pentru cariera mea politică?

Ea ţocăi.

— Ei, haide, dragă, o să înveţi să iubeşti din nou, nu-ţi face griji.

— Asta o să mă ruineze.

— O, nu o să te ruineze, spuse ea. Ceea ce trebuie să înveţi, tu şi colegii tăi, este faptul că oamenii înţeleg situaţiile perfect umane, precum divorţul sau chiar şi infidelitatea. Noi urâm *minciuna*.

— Ştiai că mai sunt şi altele.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Zău?

— Nu te pune cu mine.

Helene râse.

— Se pare că eu sunt cam singura care *nu* o face. Uite care e treaba. Vreau divorţul şi vreau casa liberă. Mai vreau şi o înţelegere de două milioane, net, aşa că va trebui să plăteşti taxele pentru ea, înainte să o primesc eu.

Se uită la ea, clar ostil.

— Nenorocito!

Îşi miji ochii.

— O, nu ai văzut încă nimic. Doar încearcă să mă tragi pe sfoară şi o să fac totul public, iar atunci chiar că nu o să mai ai un viitor.

El se chinui să zâmbească încrezut.

— Tocmai ai spus că publicul o să înţeleagă infidelitatea.

— Nu vreau să spun un viitor politic. Vreau să spun literalmente un viitor – mulţumită detectivului pe care l-ai angajat să mă urmărească, am nişte poze într-adevăr excelente cu tine şi Chiara Mornini. În patul ei roşu de mătase. Îţi aminteşti de asta, nu?

Jim păli cu trei nuanţe.

— Nu cred că Anthony o să primească vestea la fel de calm ca mine. Helene se ridică. Aşa că mă aştept să fii de acord cu condiţiile mele, nu?

Se încruntă la ea.

— Şi eu pot să mă aştept să fii discretă, nu?

Dădu din cap, de parcă tocmai se învoiseră să ia cina împreună.

— Absolut. Din fericire pentru tine, pot să fiu *mult* mai discretă decât tine. Se răsuci ca să plece şi-i aruncă peste umăr: Să mă anunţi unde o să stai, ca să ia legătura cu tine avocatul meu.

Nu ascultă răspunsul lui. Nu îi mai păsa. Avea cartea câştigătoare şi o ştia.

Ieşea cu capul sus.

Şi se ducea direct la Ormond, ca să cumpere perechea aceea de Bruno Magli.

Epilog
Un an mai târziu

— Am luat-o! strigă Lorna, alergând spre birourile proaspăt extinse ale SAA Inc. Ţinea în mână un exemplar din *Femei de afaceri*, o revistă lunară, cu distribuţie naţională, care le luase un interviu Lornei, Helenei, Sandrei şi lui Joss, în urmă cu câteva luni, pentru numărul din octombrie.

Sandra şi Helene alergară la ea, Helene ţinând-o în braţe pe micuţa Hope Sutton Zaharis, de şase luni, în ciuda costumului său Armani, de 2 000 de dolari.

— Cum au numit articolul? întrebă Helene, mutând copilul pe celălalt şold, ca să se aplece şi să citească peste umărul Lornei.

Lorna dădu paginile.

— *Unic distribuitor.* Dădu din cap în semn aprobator. Drăguţ, perfect.

— Unde-i Joss? Ar trebui să audă şi ea asta.

— Cu Phillipe, bineînţeles, râse Sandra. Unde altundeva să fie?

Joss şi Phillipe petreceau mult timp împreună şi, în consecinţă, nu numai că Joss strălucea de iubire, dar şi gusturile în materie

de pantofi i se îmbunătăţiseră *enorm*. Phillipe chiar îşi numise ultima lui colecţie, nişte pantofi superbi din satin, decupaţi la vârf, cu toc înalt, Jocelyn.

— Ar trebui să se căsătorească odată, spuse Lorna, citind articolul printre rânduri. Ar fi o publicitate grozavă. O! O! Uitaţi-vă la asta! „*Comenzi record* – din partea Nordstrom, Macy, Bergdorf Goodman, Saks etc. etc. etc." De aici începe. „Cu spiritul creator al fostei soţii de senator, Helene Zaharis, şi cu intuiţia de consumator a fostei cheltuitoare, Lorna Rafferty, grupul a pătruns în mintea şi în inima dependentelor de pantofi de pretutindeni." De abia aştept să îi arăt lui Holden că *Business-Week* consideră că obiceiul meu de a cheltui este un atu pentru companie.

— Şi despre mine? o tachină Sandra. Doar pentru că nu mă culc cu oameni influenţi şi nu toc cardurile de credit, nu merit să fiu menţionată?

— Nu-ţi face griji. Uite, aici este despre tine. „Originară din Potomac, Sandra Vanderslice este considerată creierul grupului, menţinând compania la nivel înalt şi implementând iniţiative de comerţ echitabil." Cum îţi place? Lorna dădu din sprâncene. Eşti creierul nostru!

— Mulţi din foştii mei clienţi ar fi de acord cu asta.

Lorna râse şi citi mai departe.

— „Jocelyn Bowen, înarmată doar cu o diplomă de la colegiul din Felling, a conceput proiectul afacerii care a atras atâţia investitori, încât IPO era complet epuizat după

doar o oră de vânzări." Grozav, comentă Lorna şi citi mai departe: „Acum ea are o relaţie stabilă cu Phillipe Carfagni şi el o numeşte muza sa pentru colecţia de primăvară". A! Nu-i aşa că e drăguţ?

— Merită, spuse Sandra, fără urmă de invidie. Măcar una dintre noi a obţinut povestea de dragoste, fără să sărute toate broaştele înainte.

— Şi a obţinut şi pantofii, spuse Lorna melancolică. Toate perechile Carfagni, pe măsura ei, pe care şi le-ar fi putut dori vreodată.

— Şi tu la fel, spuse Helene, înghiontind-o pe Lorna. E unul din marele avantaje de a deţine această companie.

— Ai dreptate, râse Lorna. Pantofi gratis pe viaţă. Aş zice că e un vis devenit realitate pentru toate. Cred că dependenţa ori te omoară, ori te îmbogăţeşte.

— Eu aleg ultima variantă, spuse Helene.

— Şi eu, şi eu, o susţinu Sandra.

Şi asta au ales.

ÎN COLECŢIA „CHIC"

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita raţiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poţi să ţii un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu ştiu cum reuşeşte*
Marian Keyes – *Vacanţa lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenaşul*
Plum Sykes – *Divorţul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorţul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheaţă*
Marisa Mackle – *Un tip la înălţime*
Oksana Robski – *Ca$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-şi permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*

Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soţiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îţi aminteşti de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*

în pregătire:

Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetiţa prietenei mele*

www.polirom.ro

Redactor: Cristina Jinga
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: noiembrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27,
E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA